ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Buettner_Robert-Sirotkuv_osud.pdb

PDB Name: Buettner Robert - Sirotkuv osud
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.5.2008
Modification Date: 4.5.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Buettner
SIROTKŮV OSUD
Robert Buettner v nakladatelství FANTOM Print
Sirotčinec
Sirotkův osud
Sirotkova cesta*

* Připravujeme

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení nakladatele reprodukována žádnou mechanickou ani elektronickou formou, s výjimkou recenzí, kde je možné uvést krátké výňatky.
Copyright © 2005 by Robert Buettner
Translation © Jiří Matyskiewicz
Cover © Juraj Maxon
ISBN 978-80-7398-011-5
www.fantomprint.cz

Praporčíkovi Robertu Kreilickovi Buettnerovi a hostitelce USO Annetě Catherine Buettnerové, jejichž příspěvek ke knize není v žádném případě zanedbatelný.
Poděkování
Za správně volená slova ve správnou dobu děkuji své redaktorce Devi Pillaiové a redakčnímu řediteli Jaimimu Levinovi. Za slovní cizelérství děkuji Anně Marii Pilusové a Julii Luové a redaktorce Nancy Wiesenfeldové, za vizuální dokonalost Donu Puckeymu, Shasti O'Leary Soudantové a Giorgettě Bel McReeové, za šíření zpráv po netu a celém světě díky Bryanu Cronkovi a Danu Rosenovi. Všem ve Warneru děkuji za skvělou podporu a příležitost.
Díky Winifred Goldeové a Margaret Marrové, které byly více než skvělé agentky, a Fredu Gambinovi, který je více než perfektní malíř.
Všem čtenářům, jejichž nadšení poháněl tuto knihu, máte mou vděčnost. Však vy víte, kdo jste.
A jako vždy a navždy, díky Mary Beth za vše, na čem záleží.
"Kule odstřelovače Konfederace dnes zabila našeho bubeníka, právě když toho hezkého červencového rána snídal. Chlapec se nechal naverbovat, když jeho rodiče zemřeli, a ještě mu nebylo čtrnáct. Říká se, že vojákův úděl je zemřít nečekaně a mladý. Nebo žít a navždy se ptát Boha, proč byl zrovna on smrti ušetřen. Co se týče mě, pokud přežiji, budu se ptát, který krutý Bůh činí smrt sirotkovým osudem."
Pravdivé události během velké bitvy u Gettysburgu:
vzpomínky vojáka šedesáté první ohijské pěchoty

JEDNA
"Je tam někdo? Příjem."
Ve sluchátku neslyším odpověď lidského hlasu, jen praskání statiky.
Ssss. Pop.
Na druhé straně komnaty ve tvaru vejce, sotva tři metry ode mě, rudě září barikáda z plátů trupu, kterou jsem zacpal vchod. Slimáci se propalují svou vlastní lodí, aby mě mohli dorazit. Smrad páleného kovu mě dráždí v nose. Maximálně dvě minuty a pak Slimáci vrazí dovnitř jako obrnění červi velikosti člověka.
Chytám pistoli za hlaveň, abych s ní mohl mlátit jako s palicí. Tohle gesto potvrzuje mé odhodlání. Prázdný zásobník zbraně potvrzuje marnost mého počínání.
Povzdychnul jsem si a můj dech vytváří obláček mlhy, který ve vnitřním osvětlení lodě září růžově. Během okamžiku ventilátor v helmě rozptyluje mlhu jako ztracenou duši.
Sedím rozvalený na třesoucí se slimácké podlaze z modrého kovu a rukou v rukavici se držím za znecitlivělé stehno. Pěšák potřebuje dvě zdravé nohy. Mohl bych kulhat, kdybych opravdu musel. Ale kam?
Bořím se zády do žluté nafukovací matrace, tvořící zátku v proraženém trupu. Takhle jsme se do téhle slimácké monstrozity dostali, jako piráti v eternadovém brnění, ale díra v trupu pro mě už nepředstavuje možnost úniku. Za ní je

vakuum, velká prázdnota mezi Zemí a Měsícem.
Displej v mém vizoru ukazuje v zelených písmenech nehybné číslo, rok 2043. Ale časovač vedle něj už spadnul na čtyři minuty a čas pořád běží.
Až se čísla časovače dostanou na nulu, bude lidská rasa žít, nebo zemře. Já zemřu v každém případě. Jsem Jason Wander. V současnosti nejmladší a nejprůserovější generálmajor. Nějakou dobu jsem býval poručík, to mi bylo dvacet čtyři let. A navždy jsem byl a budu pěšák.
Jsem také lidská brzda mezi Slimáky a Brumbym. Kilometr pode mnou, hluboko v břiše bestie, se Brumby snaží roztrhat transportní loď na kusy. A nás oba s ní. Dokáže to, pokud mu za cenu svého vlastního života tady získám pár sekund k dobru.
Pokud selžeme, miliony Slimáků napadnou v mnoha slizkých vlnách Zemi. Lidstvo bude pochopitelně bojovat o každou cihlu a s tvrdým odhodláním, díky kterému bude bitva o Stalingrad připomínat dětskou rvačku. Slimáci ještě neví, co jsou lidé zač, zvlášť když budou chránit své domovy a bojovat na svém území.
Ovál, označující budoucí slimáčí vchod, září bíle. Nevěděli jsme, že to dokáží. Víme o nich ještě méně než oni o nás. Brzy budeme možná všichni vědět až příliš mnoho.
Minuta, než se ke mně dostanou, a něco přes tři minuty do exploze, pokud k ní vůbec dojde.
Ramena chráněná brněním mi poklesla.
Když se to vezme kolem a kolem, bylo to pěkných dvacet pět let. Poznal jsem své rodiče, ačkoli jsem s nimi nebyl tak dlouho, jak bych si přál. Vyrostl jsem. Seznámil se s dobrými lidmi. Vlastně s těmi nejlepšími.
Prožil jsem si velkou životní lásku, ačkoli trvala jenom 616 dní. Mám kmotřence, kterého miluju jako své vlastní dítě. No a v závislosti na tom, které dějiny světa čtete, jsem zachránil svět.
Počítač zapípal. Tři minuty.
Říká se, že dumání nad smrtí přichází v několika fázích: odmítání, hněv, něco dalšího a nakonec smíření.
Možná že tohle je ta věc, v níž jsem měl ve srovnání s ostatními sirotky větší štěstí. Vojákovým osudem je zemřít nečekaně a mladý. Vojáci často umírají šlechetně. Vojáci často umírají pro cizí pýchu nebo pitomost. Ale jen málokdy je vojákovým osudem mít dost času, aby mohl přijmout vlastní smrt.
Roztavený kov praská a kapka padá na podlahu a syčí. Slimáci se blíží. Svírám prázdnou pistoli pevněji.
V nějaké jiné alternativní realitě by mohla být pravda ve vojenské lži, tvrdící, že válka je krveprolití přinášející život.
Přesně tohle, slovo za slovem, řekla matka mého kmotřence, když jsem ho přivedl na svět v jeskyni na největším měsíci Jupitera.
A tam to pro mě také před třemi lety začalo.
DVĚ
"Mohla bys vykrvácet!" Odvrátil jsem hlavu od porodnického hola blikajícího po mé levici a zaměřil pohled na nohy, mezi kterými jsem klečel, roztažené v pozici nevhodné pro dámu. Světlo eternadové baterie polní lucerny vrhalo na skalnaté zdi a strop jeskyně neklidné stíny. Umělá atmosféra, vyrobená Slimáky, které jsme na tomhle šutru před sedmi měsíci zlikvidovali, měla teplotu jen nula stupňů Celsia, a tak mě zbavovala citlivosti v prstech pokrytých plodovou vodou a krví. Jeskyně na Ganymedu je pro porodní sál velmi nevhodná.
"Ne, Jasone, tohle krveprolití přináší život. Už vidíš hlavičku?"
Desátnice Sária Munšara - Metzgerová funěla jako sto padesát centimetrů vysoká lokomotiva.
"Jo. Myslím, že za chvíli bude venku, Minimyško." Snad. Před čtyřmi lety jsem nastoupil do armádní služby jako specialista čtvrté třídy jen proto, abych se vyhnul vězení. Osud a výbuch granátu ze mě udělaly zastupujícího generála sedmi set lidí, kteří přežili bitvu o Ganymed. O porodnictví jsem toho věděl asi tolik jako o esperantu.
Vrátil jsem se na holo. Sice jsem si hrál na gynekologa, ale nemusel jsem přitom neustále zírat na genitálie vdovy po svém nejlepším kamarádovi.
Minimyška zaťatými zuby vychrlila něco v arabštině. Byl jsem si celkem jistý, že přirovnává mě, svého generála, k něčemu, co prošlo zažívacím traktem velblouda. Osmihodinový porod má na vojenskou slušnost špatný vliv.
Přitiskla si dlaně na spánky a zavrtěla hlavou ze strany na stranu. I když mrzlo, měla čelo pokryté potem, který se při prudkém pohybu v několika kapkách rozletěl na strany. Olivově zabarvené tváře bez jediné skvrnky se jí přerývaným oddechováním nafukovaly jako balónky. Zaostřila na mě své velké oči.
"Proč jsme to udělali, Jasone?"
Kdo my? Co to? Ženské chrlí zájmena s intenzitou topolu, který si na začátku zimy vzpomněl, že by měl shodit listí. Ale běda muži, který nedokáže číst myšlenky žen. Odhadnul jsem to.
"Protože Slimáci tady seděli a snažili se vybombardovat lidskou rasu?"
Zavrčela.
"Ne, proč jsem si s Metzgerem pořídila to dítě?"
Obrátil jsem oči v sloup. Tuhle otázku jsem si během Minimyšina těhotenství sám pokládal stokrát. Loď Spojených národů Naděje vezla na palubě deset tisíc mužů a žen lehké pěchoty a pět set členů posádky vesmírných sil a cesta od Země k Jupiteru trvala šest set dní. Politici probrali šest milionů dobrovolníků až na nás, šťastné sirotky, kteří jsme kvůli Slimákům přišli o celou rodinu, a tak jsme rychle dostali jméno "křížová výprava sirotků".
I pro sirotky je nechtěné těhotenství relikvie z minulého století, od doby antikoncepčních pilulek typu den poté je to neslýchaná záležitost. Ale prostě můj nejlepší kamarád, velitel dva kilometry dlouhé bitevní lodě, na kterou lidstvo vsadilo své přežití, a moje střelkyně, poté co jsem je já seznámil, dokázali porušit snad všechna možná existující pravidla a během meziplanetárního boje si zadělat na sviště.
Problémy se za mnou táhnou jako supi za mršinou. Bitva o Ganymed nebyla výjimkou.
Minimyš se otřásla při kontrakci.

"Musím zatlačit."
Přejel jsem pohledem mezi holem a jejím klínem. Minimyška vypadá jako malý egyptský skřítek. Potřebovala ještě centimetr roztáhnout, aby mohl otvorem prolézt človíček velikosti melounu. Zavrtěl jsem hlavou. "Ještě ne."
Vrhla na mě takový pohled, až jsem byl rád, že se na mě nedívá přes zaměřovač naší M-60, ale nezatlačila. Pořád to nedokážu pochopit, ale čím horší je situace, tím víc lidí si myslí, že já vím, jak ji vyřešit.
Asi proto jsem se dočkal povýšení v poli. Jako specialista čtvrté třídy jsem nešéfoval dokonce ani kulometu, který jsem Minimyšce nabíjel. A teď jsem byl velitelem téhle katastrofy. Politici tomu pochopitelně katastrofa neříkali. Ti prohlásili bitvu za zázračné vítězství. Bitva o Ganymed ale nikdy nebude zázračná pro nás sedm set přeživších, kteří pohřbili pod studeným kamením tohohle měsíce deset tisíc druhů. Ale alternativou bylo vyhynutí lidské rasy, takže to byl zázrak.
Než jsme před pěti měsíci ztratili spojení se Zemí, zahrnuly nás vlády různých zemí medailemi a povýšeními v nepřítomnosti a slíbily nám, že posily jsou na cestě.
Takže jsem jako zastupující velitel vymýšlel, co mají dělat pozůstatky mé divize, zatímco kavalérie vyrazila na cestu dlouhou pět set milionů kilometrů.
"Pane? Major Hibble na velitelské síti."
Zaregistroval jsem stín, který vrhal můj službu konající divizní hlavní seržant klečící v jeskyni za mnou.
"Mám tady práci, Brumby."
Přesunul jsem se tak, abych stál mezi Brumbym a Minimyšinými genitáliemi. Minimyši roztažené na devět centimetrů, vyčerpané osmihodinovým porodem, by pravděpodobně bylo fuk, i kdyby se takhle objevila na přední straně New York Times.
"Něco našli, pane."
Otočil jsem se.
"Co?"
Na měsíci už nebyli žádní další živí Slimáci. Jelikož jsem si tím byl jistý, poslal jsem půlku našich sil, včetně jediného přeživšího zdravotníka - ten hajzl mě ujistil, že má Minimyš čas ještě dva týdny - pátrat s Howardem Hibblem po informacích o našem teď už vyhynulém nepříteli.
Zatím jsme věděli jen to, že Slimáci byli společenský organismus, pocházející odněkud mimo solární systém, který se před čtyřmi lety objevil na Ganymedu. Po vybudování základny odtud začali bombardovat Zemi, město za městem, ve snaze vyhubit lidstvo. Předpokládali jsme, že jsou Slimáci galaktičtí nomádi, cestující mezi planetárními systémy, které vysají do sucha a pak vyrazí dál.
Slimáci nám nikdy nic nepotvrdili ani nevyvrátili, oni nás prostě zabíjeli.
Každý slimácký válečník bojoval jako sto čertů, dokud nebyl zabit nebo zahnán do rohu. V druhém případě padl mrtvý, aby zabránil svému zajetí. Byli chytřejší, bylo jich víc, a tak nás zmasakrovali.
Vyhráli jsme jenom proto, že Metzger poslal posádku lodě do záchranných člunů a pak to napálil s Nadějí do základny Slimáků takovou silou, že se podle Howardových astroseismologů Ganymed uvnitř kroutil ještě sedm měsíců poté.
Když jsem Howardovi dovolil vyrazit s vojáky na cestu kolem poloviček Ganymedu, nebylo to proto, že bychom hledali živé Slimáky. Metzger je všechny vyhubil, zničil jejich klonovací inkubátory a zlikvidoval jejich centrální mozek.
Bylo to - Howard trval na tom, abychom označovali Slimáky jako "to", jediný organismus s mnoha fyzicky oddělenými částmi - pryč, zničené, vymazané ze světa.
Howard si ale myslel, že něco z jejich vybavení mohlo náraz přežít. Ti přerostlí slizáci nějak dokázali zařídit klimatizaci na měsíci velikosti planety, létat mezi hvězdnými systémy a vytvářet armády nekonečné velikosti a s dokonalou disciplínou. Znali vše, co k naší porážce potřebovali.
Kromě perverzního sklonu individualistických lidí obětovat se jeden pro druhého, kterým Metzger změnil za cenu vlastního života porážku na vítězství.
Brumby na mě zamával sluchátky, blonďaté obočí pozdvižené. Brumby vypadal jako pihovatý neoklon kovbojské panenky, kterou jsem kdysi zahlédnul na historickém čipu. Pocházela z dob před holo televizí, jmenovala se Doody Howdy, nebo tak nějak.
"Uplink na TOT zmizí za dvě minuty, pane." Střelil jsem pohledem po Minimyšce. Právě měla mezi kontrakcemi a ležela nehybně. Přikývla. Její manžel pro vítězství v této válce obětoval život. Chápala, že zvládnout mír je moje práce.
Brumbymu bylo dvacet čtyři, ale bojová akce mu zapracovala na nervech, takže se občas třásl jako stará babička. Prsty, ve kterých držel sluchátko, se mu chvěly. Otřel jsem si ruce sterilním ručníkem a pak si přitiskl sluchátko k uchu.
"Tady Juliet, příjem."
Odpověď přenášená taktickým pozorovacím transportérem vznášejícím se nahoře mezi námi přišla za kratičký okamžik.
"Jasone, našli jsme artefakt."
Pozvedl jsem obočí. Neporušené stroje Slimáků by mohly představovat klíč k jejich technologii. Prozatím se nám podařilo získat jenom kousky kovu, zdechliny Slimáků, jejich osobní zbraně a brnění.
"Co je to?"
"Kovový zploštělý sféroid. Pětatřicet centimetrů dlouhý."
"Plechový ragbyový míč?" Na pěšáka jsem měl vysoké výsledky v testu verbální inteligence.
"Třicet kilo pozemské váhy."
"Co to dělá?"
"Zatím jenom leží v díře v zemi."
Sevřel jsem ruku na sluchátku.
"Howarde, je to neodpálený granát! Okamžitě od něj vypadněte!"
"Zatím jsme neviděli žádný důkaz, že by Pseudocephalopod používal explozivní zbraně. Dávalo to přednost projektilům

spoléhajícím se jen na kinetickou energii. A ženisté žádnou výbušninu neobjevili."
"Člověk by nepoznal slimáčí bombu, i kdybys mu ji nacpal do zadku!"
"Už jsme to strčili do bedny. Instinkt mi říká, že je to dálková senzorická sonda Pseudocephalopodů."
Armáda Howarda tolerovala, protože jeho profesionální instinkt byl většinou správný.
Vzdychl jsem a pak jsem zavrtěl hlavou.
"Howarde, okamžitě mazej zpátky sem!"
Naším úkolem nebylo hrát si na Lewise a Clarka na Ganymedu. Měli jsme zabránit Pseudocephalopodům v ostřelování Země z Ganymeda. To jsme udělali. Teď bylo mým úkolem jakožto velícího důstojníka dostat své vojáky v bezpečí domů. Pokud za sebou Slimáci nechali senzorickou sondu, mohli tady taky nechat časované bomby, antrax nebo mizernou poezii. Pokud byla šance jedna ku miliónu, že Slimáci stále představují hrozbu, nechtěl jsem mít svá vojska rozdělená jako Chelmsford v Isandlawaně . Howardova archeologická expedice byl pěkně pitomý nápad. "A nech tam tu zatracenou bombu!" Odpovědí mi bylo pouze syčení statiky. "Ztratili jsme je," řekl Brumby, "dokud se TOT nepřesune po horizontu na vhodné místo, pane."
Brumby si vzal sluchátka a odběhnul zpátky na velitelství. Připomínal při tom loutku, které někdo přestříhal vodící lanka. Brumby opustil Zemi jako student střední školy s geniálním talentem na vyrábění smradových bomb a nerozumnou tendencí používat je v jídelnách školy. A tak se z něj stal bojový ženista.
Na Zemi se vrátí, pokud se tedy vrátíme, jako službu konající divizní hlavní seržant se syndromem postbojového stresu.
"Teď?" zavrčela Minimyš skrze zaťaté zuby. Instrukční holo tvrdilo, že pokud ji nechám tlačit příliš brzo, dřív než se plně roztáhne, tak se vyčerpá. Ještě jsem se nedostal k části hola, které vysvětlovalo, co mám dělat pak, ale měl jsem strach, že bude muset doktor Jason sáhnout dovnitř a toho malého mizeru prostě vytáhnout. Nebo provést císařský řez a rozřezat Minimyš. Otřásl jsem se.
Šária Munšara - Metzgerová pro mě byla nejbližší možný ekvivalent rodiny. Ale jako jeden voják druhého jsem ji už krvácet viděl. A zatímco jsem si hrál na porodní bábu, čekal na mé rozkazy zbytek pěchotní divize. Ale co, sakra.
"Zatlač, Minimyško."
Po deseti minutách řvaní - kterého jsme se účastnili oba - jsem držel v náručí svého kmotřence, zdravého jako každá jiná fňukající růžová svraštělá švestka, s pupeční šňůrou visící mu u břicha. Otřel jsem mu sliz z úst a nosu a pak ho položil Minimyšce na břicho.
Když jsem zaškrtil a pak odříznul pupeční šňůru, zeptal jsem se: "Už jsi vybrala jméno?"
Věděl jsem, že vybrala, protože pokaždé, když jsem se jí na to v uplynulých sedmi měsících zeptal, podívala se stranou. Minimyš v sobě nosila muslimskou pověrčivost rozsáhlou jako delta Nilu. Odhadl jsem, že se bojí, aby dítěti nepřinesla smůlu, když řekne jeho jméno příliš brzo.
"Jason." Podzemní přítmí rozzářil Minimyšin úsměv.
"Co?" Polknul jsem, i když jsem něco takového napůl čekal. Minimyš, Metzger a já jsme byli všichni váleční sirotci. Ganymed byl náš sirotčinec a my si byli navzájem rodinou.
"Jason Udey Metzger. Můj otec se jmenoval Udey."
Upravil jsem si chirurgickou masku, abych si mohl potají otřít oči.
"Lidi mu budou říkat Jude."
Lidi mu budou říkat i jinak. Syn zachránce lidské rasy. Zplozenec ničitele jiného inteligentního druhu. Jediný pozemšťan zplozený a narozený ve vnějším vesmíru. Zrůda.
"Jasone, tohle je nejlepší den mého života."
Minimyšce po tvářích stékaly slzy a vzlykala tak hlasitě, až se Jude Metzger na břiše své matky otřásal, jako by právě sjížděl na voru vodopád třetího stupně.
Chápal jsem ji. Myslel jsem si, že pro mě osobně bude nejlepší ten den, kdy opustíme Ganymed.
Pletl jsem se.
TŘI
Ráno dvě stě dvacátého čtvrtého dne na Ganymedu, měřeno v pozemských dnech, oslavil Jude Metzger pod jupiterskou oblohou týden života. Ale v Ganymede Gazette, novinovém deníku vydávaném našimi chlapy na zadních stranách starých obalů od potravinových dávek, byl na přední straně jiný velký titulek.
Po 223 dní se obloha Ganymedu nezměnila. Každodenní větrné bouře roznášely nad horami nazlátlý prach. Za vrcholky hor a prachovými oblaky zářily hvězdy a menší měsíce Jupitera, Europa, Io a Callisto, perleťová nebo fialová tečka na temném pozadí vesmíru. A věčně oranžový Jupiter, každý jeho východ a západ zvětšovány přirozenou čočkou atmosféry tak, až plynový obr zaplňoval půlku oblohy.
Každý z těch dnů jsme sledovali oblohu. Ne proto, že by byla krásná, ale protože tam byla cesta domů.
Ráno dne číslo 225, v pět-nula-tři ganymedského standardního času, do jídelní jeskyně vrazil Brumby s dalekohledem v jedné pihovaté ruce, zatímco druhou ukazoval za sebe.
Brumby nemusel nic říkat. Jedna jediná věc mohla nás meziplanetární trosečníky takhle vzrušit.
Tuby s vaječinovým koncentrátem a termální šálky dopadly na promrzlé dno jeskyně. Než stačily v jeskyni utichnout ozvěny nárazů, tři sta párů bojových bot vyrazilo do bledého úsvitu.
Nechal jsem chlapy vyběhnout a pak jsem je následoval na kamennou terasu, kterou Brumby a zbývající ženisti vytrhali výbušninami v hoře. Architektura na Ganymedu se vytvářela vyhazováním věcí do vzduchu, jelikož jsme měli jenom tři dostupné materiály: skálu, skálu a občas skálu.
Než jsem se dostal ven, někdo, ne Brumby stojící vedle mě, který se sotva vyhnul zadupání do skály, to už objevil. Stačilo mi sledovat směr, kterým ukazovaly nesčetné prsty.

Byla to pouhá zářivá tečka, plazící se po temně purpurové obloze, ale byla to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděl. Záchranná loď. Možná.
Brumby se otočil ke mně. "Pane, co myslíte, jak dlouho bude trvat, než se první z nás dostane z tohohle šutru?"
"První otázka je, jak zajistíme, abychom se dostali pryč všichni, Brumby. Vyhlas poplach."
Brumby ztuhnul.
"Pane? Poplach?"
Brumby a sedm set prochladlých vyčerpaných a osamělých vojáků si myslelo, že je čas na oslavu, ne na zalézání do krytů.
Asi to není náhoda, že generál a Grinch začínají na G. Poplach znamenal, že se měli vojáci rozptýlit do bojových pozic. Rozptýlení znamenalo jít, plazit se a šplhat. Tři věci, na které pěšáci nadávají už od dob trójské války.
Vlastně existovaly dva druhy vojenského přístupu k těmto věcem. Koncentrace sil, jako u Římanů stlačených do falang, bok po boku, štít vedle štítu, nebo rozptýlené jednotky, kde nemůže jediný granát zlikvidovat celé družstvo. Short, generál velící před sto lety vojákům amerického letectva v Pearl Harboru, si držel všechna svá letadla hezky u sebe, aby se dala snadno hlídat. A zůstala pro japonské bomby perfektním cílem.
Takže já osobně věřil spíš na rozptýlení sil. I když to moji pěšáci nesnášeli. Čím dřív vypadneme z tohohle šutru, tím dřív se budu moct zbavit hvězdiček na nárameních a stát se zase obyčejným pěšákem. Jasně, doufal jsem, že mi nechají poručický proužek. Ale to, že jsem zůstal poslední, mi rozhodně neposkytovalo dostatečnou kvalifikaci na hodnost generála.
"Brumby, víme jenom to, že ten flek je něco. Může to být záchrana. Můžou to být Slimáci. Dej vědět velitelům praporů."
Přeživší "prapory" Ganymedského expedičního sboru měly sotva velikost čety, každý měl tak padesát vojáků. Dát jim vědět zabere Brumbymu tak minutu.
Brumby zavrtěl hlavou, zjevně spíš nechtěl věřit, že by to mohli být Slimáci, než že by odmítal provést rozkaz.
"Brumby, pokud jsou to naši, budou na dosah rádií za pár hodin."
Generálové - dokonce ani příliš rychle povýšení specialisté čtvrté třídy - nemusí vysvětlovat své rozkazy podřízeným. Možná jsem se mu tak snažil říct, jak moc chci, aby to byli naši.
"Chlapi pak budou moct vytáhnout tu svoji bramborovou vodku."
Brumbymu poklesla čelist. Snad nečekal, že nebudu o palírně vědět? Během šestisetdenní výpravy ze Země na Ganymed jeden z Howardových techniků skryl vybavení na výrobu chlastu a zásoby bramborového kvasu v jednom z únikových modulů Naděje. Nikdy nečekal, že by modul, on i jeho palírna skončili na povrchu s ostatními přeživšími divize.
Brumby se zašklebil a zasalutoval. "Ano, pane."
Zatímco Brumby předával rozkazy, zakryl jsem si jednou rukou ucho a zavolal Howardovi.
"Hotele, tady Juliet. Ohlaste svou pozici a předpokládanou dobu příchodu. Příjem."
Rozptýlení neznamenalo, že mám mít půlku sil odloženou na míle daleko.
"Jasone, tady Howard. Budeme zpátky za hodinu. Alespoň mi to teď tvrdili. Nejsem si jistý, kde jsme. Viděls to?"
Howard dokázal po zemi navigovat asi jako skaut prvňáček, ale mohl jsem čekat, že si všimne všeho, co se hýbe ve vesmíru.
"Myslíš, že jsou to naši?" zeptal jsem se ho. "Co když jsou to Slimáci?"
"Pseudocephalopodové se mezi konvenčně mapovanými prostorovými lokacemi přenášeli tranzicí po časoprostorových ohybech."
"Anglicky, Howarde."
"Slimáci přeskakovali mezi červími dírami, které se spojují na místech, kde se prostor zabaluje sám do sebe."
"Tvůj další odhad?"
"Musí to tak být. Hvězdy s planetárními systémy jsou příliš daleko od sebe, aby se mezi nimi dalo cestovat konvenčními způsoby s podsvětelnou rychlostí. I kdyby To žilo velmi dlouho."
"Fajn. Takže?"
Howard pokračoval: "Takže pokud by To stále existovalo, což nepodporuje žádný důvěryhodný důkaz, nejspíš by se To u nás objevilo způsobem, jaký bychom nečekali, ne replikací taktiky, která už předtím selhala."
"Proč ne? Lidské armády opakují ty samé chyby pořád dokola. I ty inteligentní."
"Nebyla to lidská inteligence."
Přikývl jsem se sluchátkem u ucha. Howard byl možná profesor, ale rozumní vojáci nepřežívali, pokud své protivníky podceňovali.
"Jasone, to nahoře je Excalibur."
"Excalibur?"
"Dvojče Naděje. Když jsme před jednatřiceti měsíci opouštěli domov, už se stavělo. Myslel jsem, že o tom víš."
Howard si nic takového nemyslel. Srdcem byl možná profesor, ale jako důstojník rozvědky přijal za své všechny ty špiónské zásady o omezování informací. Logika špiónům říkala, že když nikdo z nás o další útočné lodi nic neví, nemůže v případě zajetí Slimákům nic vykecat.
"Cesta ze Země trvá s technologií chemického paliva skoro dva roky. Jak si myslíš, že by se sem Excalibur dostal sedm měsíců po nás, pokud by nevyrazil, když jsme byli ještě na cestě?"
Zhluboka jsem se nadechl a pak jsem ze sebe vzduch pomalu vypustil, jako bych střílel z pušky. Nemělo smysl se vztekat. Zvlášť, když to byly dobré zprávy.
"Fajn, Howarde. Ta loď nepatří Slimákům."
"To by mělo být jasné i školákovi. Ale jeden z mých důstojníků navrhl, abychom vyhlásili poplach. Směšné, co?"

"Asi jo."
O dva pozemské dny později jsem stál s Howardem Hibblem vedle ručně vyčištěné přes tři kilometry dlouhé přistávací dráhy. Další z Brumbyho projektů na téma jak žít lépe s pomocí výbušnin. Rozsekal a přesunul hory s přesností brusiče diamantů a s pomocí plastické trhaviny, která na pohled vypadala stejně nevinně jako těsto na koláče.
Sledovali jsme, jak první přistávací loď Excaliburu vyřezává svým pádem do oblohy rudou stopu. Než se přiblížila natolik, aby byla vidět větší než jen jako maličký flíček, už se její povrch ochladil z teploty tisíců stupňů, na kterou se třením při pádu o rychlosti deseti tisíců kilometrů za hodinu zahřál. Za lodí přistávající obloukem v umělé atmosféře zůstávaly kondenzační čáry jako vlákna pavoučí sítě.
Loď se dotkla povrchu Ganymedu rychlostí tři sta padesát kilometrů za hodinu a pak se se zaduněním přehnala po přistávací dráze kolem nás. Ramena nám poklesla, otočili jsme se a sledovali dojezd, nejen abychom na ni viděli, ale taky proto, abychom se ochránili před poryvem vichru, který přistání vyvolalo.
Vypadala jako staromódní žehlička, připláclá a s uříznutou rukojetí, tmavošedý klín čtyřicet metrů dlouhý a skoro stejně tak široký, s ocasními plochami vyčnívajícími v zadní části.
Svěsila se mi čelist a v žaludku se ozval nepříjemný pocit.
"Howarde, to je jen obyčejná výsadková loď!"
Na Ganymed jsme zaútočili ve víceméně stejných lodích, jako byla ta, která právě v oblaku prachu brzdila na naší přistávací dráze. Výsadkové lodě byly kluzáky, nedokázaly znovu odstartovat! Sakra, naše lodě nás dokonce ani nedokázaly úspěšně dostat dolů. Jedna každá z nich při přistání havarovala.
Howard mě poplácal po rameni.
"Původní návrh byl pro raketoplán na více použití, schopný převážet náklad nahoru na nízkou pozemskou orbitu a zpátky dolů. V roce 2001 ten projekt zastavili. Výsadkové lodě měly místo motorů a palivových nádrží transportní prostory pro vojáky. Tahle varianta má motory. Unese míň vojáků, ale na mateřskou loď nás v pohodě dostane."
Prsty se mi roztřásly, jak se mi v krvi šířil adrenalin. Prostě další z věcí, které armáda řekla špiónovi Howardovi, ale nám obyčejným vojclům ne. Další věc, kterou jsme nemohli v případě zajetí prozradit. Operační zabezpečení dává smysl, ale stejně jsem nesnášel, když se mi lhalo.
Loď dosáhla konce přistávací plochy a otočila se, aby mohla dojet k nám. Jako by chtěla dokázat to, co mi Howard právě řekl, na chvíli spustila motory, a tak náš lístek domů při pojíždění odfukoval prach z plochy na kilometr daleko.
Válka se Slimáky donutila lidstvo vrátit se k pilotovaným letům do vesmíru na úrovni, při jaké jsme je přestali provozovat na konci dvacátého století, v dobách, kdy auta ještě jezdila na benzín. Sedmdesát let dlouhé pozastavení poskytlo lidstvu dost velký rozpočet k vyřešení spousty společenských problémů a dost času na nadšené poplácávání se po zádech kvůli dosažení světového míru. Velké úspěchy. Pěšákovi, jako jsem já, tak velké nepřipadaly, jelikož jsem musel vyrazit do boje s nejničivějším nepřítelem ve vesmíru ve starožitnosti z minulého století.
Loď dorolovala k nám a zabrzdila. Čumák poklesl a dosedl na podvozek, motory stále běžely a z pláště vyzařoval žár. Průměrná teplota poledního Ganymedu sotva dosahovala mínus patnácti, takže bylo teplo příjemné. Na trupu lodi bylo modří Spojených národů napsáno "UNSF". Nákres na ocasních plochách připomínal černobílou veverku s ocasem ve tvaru S. Pod obrázkem byl nápis "Pýcha Skunk Works."
Ukázal jsem na značení a tázavě se podíval na Howarda. Ten si z dlaní vytvořil u úst hlásnou troubu a zavolal: "Je to Lockheed-Martin Venture Star."
Motory utichly.
Howard ubral na hlasitosti a pokračoval: "V druhé polovině dvacátého století jsme měli v Nevadské poušti schovanou továrnu na letadla. Skunk Works."
Překvapeně jsem pozdvihl obočí.
"Nixon schovával obranné továrny před hipíky?"
Howard se usmál.
"Ne, před Rusy, během studené války. Po Vietnamu hipíci zapadli zpátky do společnosti. Venture Star zahynula na rýsovacích prknech někdy kolem roku 2000. Protiválečná nálada zlikvidovala Skunk Works."
Přikývnul jsem. Volný čas jsem posledních sedm měsíců trávil u korespondenčních kurzů na bakalářský a magisterský titul ve vojenské historii. My Američané jsme válčili až příliš dobře, jakmile jsme se k tomu jednou odhodlali. Ale snažili jsme se válkám vyhýbat, od Woodrowa Wilsona přes Charlese Lindbergha až po Arnaulda Welkieho a Noboty z třicátých let jednadvacátého století. A jakmile Američané mohli, vrátili se k nevinným a pohodlným činnostem. Amerika se přepínala mezi pacifismem a bojechtivostí už sto padesát let.
Loď se na podvozku otřásla, tři metry nad povrchem Ganymeda, pak začala vrčet hydraulika a z břicha lodě se vysunula rampa.
Rampa mě uklidnila, znamenalo to, že jde opravdu o lístek domů. Naše výsadkové lodě byly na jedno použití. Při vylodění se odstřelením výbušných šroubů otevřely průchody ven a další použití už nebylo možné. Rampa nebyla jenom symbolem rudého uvítacího koberce, ale znamenala, že nás loď dokáže odvézt na mateřskou loď a ta pak domů.
Nevím, koho jsem čekal, že uvidím po rampě sestupovat jako prvního, ale divizního hlavního seržanta De Arthura Orda rozhodně ne.
Ordovo osobní brnění Eternad zářilo jasnou jednolitou červení. Po rampě sestupoval přesným krokem jako stroj, s helmou pod paží, prsty ruky přesně zaklesnuté přes laserový označovač, jako stráž na ambasádě.
Vlasy, teda to málo, co mu strejda Sam dovolil nechat, měl ocelově šedé jako kov pušky a stejnou barvu měly jeho oči, byly takové, jako když jsem ho potkal poprvé, kdy sloužil jako můj výcvikový instruktor v základním pěchotním výcviku.
Ord se zastavil přede mnou a zasalutoval tak ostře, až se mu ruka otřásla.

"Pane, kontraadmirál Brace zasílá své pozdravy."
Zasalutoval jsem. Ordovy oči by určitě nikdy nedělaly něco tak nevojenského, jako že by se v nich blýskalo, takže si je zřejmě musel naleštit společně s brněním. Srdce mi poskočilo. Ord na mě byl pyšný. Není zas tak běžné, aby výcvikový seržant zachránil přechytřelého rekruta před vojenským soudem a pak sledoval, jak řečený rekrut převezme velení nad divizí, která vyhraje nejzoufalejší bitvu v historii lidské rasy.
Holograf signální divize, který následoval Orda dolů po rampě, zachytil palmkordérem celou scénu pro učebnice dějepisu.
Když jsem sledoval Orda kráčet dolů po rampě, nadmula se mi radostí hruď. Ale když jsem nad tím začal uvažovat, zarazil jsem se. Ord měl dost vysokou hodnost, aby po té rampě slezl dolů jako první. Poddůstojníci jsou páteří každé armády. Divizní hlavní seržanti sedávají Bohu po levici.
Ale Ord by měl podléhat veliteli nasazené divize, což by byl dvouhvězdičkový generál. Vypadalo to, že velitel Excaliburu, kontraadmirál od námořnictva, tady byl ten nejvyšší, což bylo divné. Ale ať už velel kdokoli, pokud by byl vlajkový důstojník zároveň i politik, a to byl téměř každý, kdo se na vlajkovou hodnost dostal, vedl by své podřízené dolů na Ganymed za hlasitého cvakání holokamer. Admirál Brace se vyhnul příležitosti na pěkná hola, která s sebou zároveň nenesla prakticky žádné riziko. Proč?
Ord pokračoval: "Stejně tak generální tajemník Spojených národů a prezident Spojených států."
Usmál jsem se.
"To se vsadím, že je prezidentka ráda!"
Ganymedský expediční sbor za vítězství zaplatil hrozivou cenu, ale prezidentka, naše vrchní velitelka, by měla být mým vojákům stejně vděčná jako zbytek Ameriky a celého světa.
Ord zamrkal.
"Prezident, pane."
"He?" odpověděl jsem způsobem pro generála nepříliš vhodným, ale Ordova poznámka mi nedávala smysl.
"Prezidentka rezignovala před koncem svého volebního období. Pozdravy vám zasílá prezident Lewis."
"Rezignovala?" Už téměř sto let žádný americký prezident na svou pozici nerezignoval. Technik s palmkordérem nás stále zaznamenával. Chladnoucí trup V-Star zapraskal.
"Zatímco jste byl tady, pane, doma se věci změnily."
Cítil jsem, jak se mi pod helmou zježily vlasy.
ČTYŘI
O dva dny později jsem opět stál na ganymedských pláních s Howardem po boku a sledoval let V-Star. Tentokrát však loď mířila k obloze. Pomocí hydraulických opor se nadzvedla do vertikální pozice a pak se Ganymed otřásl, jak motory V-Star nastartovaly a začaly řvát.
"To je čtrnáctá, Jasone," křiknul mi Howard do ucha.
Nejdražších sto kilometrů ve vesmíru je cesta z povrchu na nízkou orbitu. Gravitace Ganymedu byla spíš jako měsíční než pozemská, ale stejně potřebovaly V-Stary spoustu paliva. Proto bylo v každé lodi místo jen pro padesát vojáků. Když jsme ve stejně velkých lodích před sedmi měsíci přistávali, vezly lodě po čtyřech stovkách lidí.
Minimyš a Jude letěli nahoru v první lodi společně se zraněnými. Jako velitel jsem čekal na poslední návratovou loď číslo 14. Společně se mnou čekali Howard, Brumby a půl tuctu dalších vojáků, s rameny svěšenými, jak bojovali s kocovinou z bramborové vodky.
Byl jsem mladší než většina z nich a opíjel jsem se minimálně stejně rád jako oni. Ale dal jsem si s nimi jen jeden šálek, pak jsem se jako dobrý velitel omluvil a odešel, aby mohli slavit, jako by bylo 31. prosince 2099. Velení vás vede ke střízlivosti. Doslova.
Dnes všichni, s výjimkou Howarda, seděli v kruhu se zkříženýma nohama, zády opření o své batohy, a hráli karty. Brumby seděl na neoplastové bedně, ve které se skrýval Howardův poklad, slimácký balón.
Howard tvrdil, že neslyšel můj rozkaz, kterým jsem mu přikazoval tam tu věc nechat, ale nejspíš by ho stejně přinesl. Howard se hájil, že jde o pravděpodobně nejcennější zachráněný artefakt v historii. Ale nakonec jsem mu jeho kovovou slimáckou hračku nechal, protože se netvářila, že by se chystala někoho pokousat.
V-Star nabrala rychlost a zmenšila se na malou tečku. Setká se s Excaliburem dvě stě kilometrů nad námi na nízké orbitě a pak poslední V-Star s doplněným palivem s řevem přistane ještě jednou dole a odveze nás z tohohle cizího místa. Na povrchu Ganymedu opět nebudou žádné živé bytosti.
V náhlém tichu si Howard na vrásčitém nose upravil staromódní brýle, podíval se na svůj náramkový počítač a pak si všiml, jak se dívám přes rameno na útesy pod námi.
"Máme jen tři hodiny. Snad se nechceš vrátit dolů přes okraj?"
Přistávací plochu a startovací rampu jsme vybudovali na pevné skále a ledu, na pláni za okrajem kráteru, kde GEF na Ganymedu přistála. Hladký povrch kráteru byl tvořený vulkanickým prachem dost hlubokým, aby dokázal spolknout celou přistávací loď. Stovky vojáků byly pohřbeny zaživa, aniž by dostaly šanci vystřelit si na nepřítele. V následujících dnech v boji zemřely další tisíce.
Z přistávací zóny Alfa ležící za zubatými kopci za námi se stal hřbitov. Posvátný a posvěcený jednohlasným prohlášením generálního shromáždění Spojených národů a krví devíti tisíc sirotků. Mé jediné rodiny.
Přikývnul jsem. "Přes okraj a zpátky to zvládnu za hodinu."
Howard věděl, že neodejdu, aniž bych se rozloučil.
Vydal jsem se k okraji kráteru ganymedským klusem, kterým jsem v nízké gravitaci každým krokem překonával několik metrů.
"Na další autobus bys musel čekat hodně dlouho!" křiknul za mnou Howard.

Za patnáct minut jsem se vyškrábal na vrchol okraje kráteru a zastavil jsem se, abych si trochu odpočinul. Howardovo varování bylo rozumné, ale ani poserové od vesmírného loďstva ve svých načančaných modrých uniformách by jen tak neopustili službu konajícího generála.
Vytočil jsem generátor kyslíku trochu nahoru. Umělá atmosféra Ganymedu vyrobená Slimáky už se dostala na čtyři procenta kyslíku. Ale pozemský normál bylo přes dvacet procent. A navíc byla místní atmosféra řídká jako na vrcholu Mount Everestu.
Za druhým okrajem kráteru, skrze prach zvedající se v odpoledním větru, slabě zářilo vzdálené slunce, patnáct stupňů nad zubatým horizontem. Zadíval jsem se přes kráter na horu v jeho středu, vzniklou při nárazu, který kráter stvořil. Hora se tyčila do výšky šesti set metrů jako středověký hrad. Byla naší pevností, o jejíž hradby jsme bojovali se Slimáky.
Ještě pořád se zrychleným dechem jsem vyrazil na cestu přes kamenitá pole a dolů na dno kráteru.
Ganymed bylo hrozné místo na válku. A bylo to ještě horší místo na pohřbení ženy, kterou jsem miloval.
Uklouznul jsem a posledních třicet metrů dolů jsem sklouznul, než jsem zase popadl dech. Pod botami jsem ucítil deset kilometrů dlouhou, dva a půl metru širokou cestu, postavenou z prefabrikovaných panelů z laminátu, která vedla přes moře vulkanického prachu.
Prašná pláň zůstávala plochá, bez jakýchkoli význačných prvků. Pokud bychom zde vztyčili náhrobek za každého Slimáka, který zahynul a skončil pod hladinou prachu, vypadal by Arlingtonský hřbitov oproti přistávací zóně Alfa prázdný. Slimáci na nás útočili ve vlnách po padesáti tisících jedinců. Člověk by se do prachu propadl jako na pohyblivém písku, ale slimáčtí válečníci klouzali po hladině jako oblázky vržené na hladinu rybníka. Dokud jsme je nezabili. Pak šli ke dnu jako kámen.
A že jsme je zabíjeli. Nejdřív neosobně, s řízenými střelami a municí. Pak puškami. A nakonec bajonety. A pak zase puškami, kterými jsme máchali jako palicemi, dokud se nerozpadly.
Naši vlastní mrtví spočívali poblíž vzdálené centrální hory, kde havarovaly přistávací lodě.
Znovu jsem si dal pauzu a zkontroloval jsem náramkový počítač. Pak jsem se otočil a začal si prohlížet nebe zahalené neustálým soumrakem, v porovnání se Zemí jen s jednou třicetinou slunečního osvětlení. Ještě jsem měl hodiny, než loď vůbec přiletí.
Měl jsem tam jen na chvíli postát, vzpomenout si na ně všechny a pak se otočit. Místo toho jsem vyrazil na cestu.
Na půli cesty k hoře jsem se zastavil u provizorního náhrobku, postaveného z kusů bitevního brnění Eternad, připoutaného k okraji cesty pět kilometrů od centrální hory. Brnění Eternad dokáže zastavit výstřely z útočné pušky, ale neváží o moc víc, než kdyby bylo z papíru, takže sebou skořápka brnění v zesilujícím větru škubala. K hradnímu plátu byla připevněná plaketa z kusu duraluminové muniční bedny s nápisem: "Šedesát metrů pod tímto památníkem spočívá čtyři sta mužů a žen praporu bojových ženistů, Ganymedský expediční sbor, a posádka útočné lodě číslo dvě vesmírných sil Spojených národů. Zabiti v akci třetího dubna, 2040."
Nejbližší živý voják byl patnáct kilometrů ode mě, a tak jsem si dovolil zhluboka se nadechnout a mrkáním potlačit slzy.
Zemřeli. Já přežil. Proč já?
Dokonce je ani nezabila "akce" v bojovém smyslu. Jejich smrt způsobil jednoduchý lidský omyl. Rozvědka neposlala na přistávací zónu sondy, aby zachovala moment překvapení, aspoň si to teda myslela. Nejlepší mozky Země si byly jisté, že na vzdálenost milionů kilometrů správně rozeznaly plochou lávovou pláň, ale ve skutečnosti šlo o vulkanický prach hluboký jako moře. A ta děcka, většinou starší než já, zemřela, aniž by měla o svém osudu lepší tušení než my ostatní v následujících lodích.
Někdo kdysi napsal, že válka je sirotčinec a že vojáci, se kterými bojujete, se stanou vaší jedinou rodinou. Výběr vojáků pro Ganymedský expediční sbor probíhal pouze mezi těmi, kteří kvůli Slimákům přišli o celé rodiny, takže jsme byli sirotci i doslova.
Bitva o Ganymed ze mě udělala sirotka podruhé.
Šoural jsem se zbytek cesty k základně hory spíš z respektu k padlým, než že bych se bál spadnout z cesty.
Většinu z nich jsem sotva znal. Netrpěl jsem kvůli nedožitým životům, ale kvůli nedokončeným anekdotám a nevyprávěným vtipům.
O deset minut později jsem se vytáhl vedle vraku útočné lodě UNSF číslo jedna, spáleného třením o atmosféru při sestupu. Klínovitý tvar lodi zůstal zachovaný, ačkoli byl zaražený do prachu hlubokého po kolena.
Druhého pilota jsem nikdy neměl příležitost poznat. A nikdy nebudu mít šanci poznat někoho, jako byla hlavní pilotka. Priscilla Olivia Hartová byla vysoká sotva metr padesát, i když se naparovala. A samozvaní nejlepší piloti na světě se vždycky naparovali.
A tak její hrob pokrytý kameny vypadal v porovnání s mořem ostatních jako hrob dítěte. Všichni jsme sem přišli jako děti. Někdy mi připadalo, že ti, kteří nedostali šanci vyrůst, měli vlastně štěstí.
Stáhnul jsem si rukavici a dotknul se kamenů, tak ledových, až mi spálily kůži. Ale nechal jsem na nich ruku položenou. Jakmile odtáhnu ruku od ní, od tohohle místa, těchto lidí, budu zase sám. A být sám, to je na osudu sirotka to nejhorší.
"Proč, Pú? Proč ty? Proč já?"
Sáhnul jsem si pod brnění, odepnul si z límce hvězdy a položil je na její hrob. Potřeboval jsem tady po sobě něco nechat, něco, díky čemu by nezůstala sama. Nemohl jsem nechat prsten, protože jsem si ho nenechal. Ten prsten, který odmítla přijmout, protože moje práce byla příliš riskantní a ona by ovdověla, až bych udělal něco šlechetného a pitomého a umřel při tom.
Opřel jsem se o její hrob a plakal.
Když jsem vzhlédnul, visela matná tečka Slunce těsně nad okrajem kráteru. Natáhnul jsem si na zmrtvělé prsty rukavici a zkontroloval náramkový počítač. To jsem tady stál tak dlouho?

Až pak jsem si uvědomil, že se bude pilot vesmírných sil starat víc o ochranu své lodě a posádky a tedy o odstartování včas ve vhodném okně, než že za sebou nechá jednoho vojcla, který opustil bezdůvodně stanoviště, bez ohledu na hodnost toho pitomce. To jsem byl tak hloupý a myslel si, že na mě poslední loď počká? V poledne pár minut nic neznamenalo. Ale západ slunce na Ganymedu vyvolává silné kontrakce atmosféry a větry na úrovni hurikánu.
Pro pilota znamenala každá minuta zpoždění silnější protivítr při startu. Hned po zadaném úkolu byl zodpovědný především za svou loď, tak jako já byl zodpovědný za své vojáky. Na místě pilota bych se tady nechal a ani bych se dvakrát nerozmýšlel.
Sakra!
Vyrazil jsem zpátky po cestě, ze které mě málem srazil vítr, takže jsem si skoro vymknul kotník. Musel jsem zpomalit.
Na vzdálené obloze se plazila světluška, poslední loď, přilétající rychlostí dvacet tisíc kilometrů za hodinu. Sakra, sakra, sakra. Zrychlil jsem.
Než jsem překonal okraj kráteru, už stačila V-Star přistát. Přestal jsem ji sledovat a soustředil se na uhýbání před balvany při zběsilém sestupu.
Když jsem obešel poslední balvan velikosti domku, který stál mezi mnou a startovací plošinou, zůstávaly na místě jen stopy bot v prachu a V-Star. Dvířka elevačního podvozku se se zabzučením otevřela a loď se chystala zvednout do vertikální polohy pro start.
Běžel jsem a nasával vzduch jako automatický vysavač nastavený na hustý vlněný koberec. Pot mi smáčel termální spodní prádlo pod brněním. Vítr mi rval do obličeje prach rychlostí přes sto kilometrů za hodinu.
Ve dveřích V-Star jsem zahlédl Howardovu hlavu v helmě, připomínající obrýlenou loveckou trofej pověšenou na zdi. Mával na mě.
Zasprintoval jsem a proskočil průchodem dovnitř. Pneumatický systém zasyčel a zabouchnul dveře o dvacet sekund později.
Ve sluchátku mi zapípalo, jak pilotka V-Star promluvila na Howarda. Její hlas zazněl na velitelské síti, takže ji slyšel jen Howard, její kopilot a já.
"Pokud kvůli čekání na vašeho generála přijdeme o loď, Hibble, postarám se, aby měl ten debil peklo pořádně žhavé!"
Usmál jsem se. Piloti.
Se zrychleným tepem a těžkým oddechováním jsem se připoutal vedle Howarda a uvědomil si, že můj panický běh mě zachránil před zlomeným srdcem. Nejsem si jistý, jestli bych je tam všechny dokázal nechat, kdybych měl při odchodu čas přemýšlet. Chvíli jsem uvažoval, jestli jsem se tam nezdržel schválně. Bolest osamění mi hlodala hluboko v srdci, i když se vzduch kolem mě plnil mlhou vycházející z úst ostatních pěšáků.
Hydraulika zaječela a V-Star namířila nos k obloze. Zabořil jsem se do křesla. Technik vesmírných sil přes uličku ode mě se botami dotýkal Ganymedu celých deset minut. Všichni jeho kamarádi i celá jeho rodina byla tam, kam mířil, ne kde před chvíli byl.
Trup se otřásal, jak pumpy nasávaly palivo a hnaly ho do motorů. Technik zkontroloval mé popruhy, aby se ujistil, že jsem správně připoutaný, pak na mě kývnul, jako jeden voják na druhého.
Mezi našima očima byla vzdálenost sotva metr. Ale naše životy byly od sebe vzdálené na světelné roky.
Pak jsem se uvelebil v křesle a měl pocit, jako bych si z ramenou právě shodil plnou polní. Naštvaná pilotka mě označila za "generála", ale teď, v uklidňující děloze lodě, kterou řídil někdo jiný, jsem už zase mohl být obyčejný pěšák. Zbavím se dočasné hodnosti, která mě donutila dělat tatínka hromadě vojáků starších, než jsem byl já. Vrátím se k poručíkování, kam patřím.
V interkomu to zapraskalo: "Zážeh!"
Zavřel jsem oči a nechal se nabručenou pilotkou odvézt k domovu. Moje obavy skončily.
Alespoň jsem si to myslel.
PĚT
V kabině pro vojáky ve V-Star nejsou okna, ale technik přidělal izolačkou lacinou plasmovou obrazovku k přední stěně a zapojil ji. Tak jsme mohli sledovat stejný obraz z vnější kamery jako pilotka, která přivedla naši loď po bok majestátně rotujícího, dva kilometry dlouhého Excaliburu. Byli jsme jako sněhová vločka přistávající na polárním medvědovi.
Excalibur vypadal podobně jako Naděje, jen měl navíc obranné systémy, které byly teď po vyhubení Slimáků pouhý bonus navíc, stejně jako celý Excalibur.
Rozvaloval jsem se v křesle, dokud se nedostal poslední z mých chlapů průchodem ven, pak jsem se odpoutal. Stál jsem v té podivné pseudogravitaci vyvolávané rotačním pohybem, o které jsem předtím pochyboval, že ji ještě kdy zažiju. Zamířil jsem k výstupu.
"Generále? Na slovíčko, prosím," ozval se v interkomu texaský přízvuk pilotky.
Otočil jsem se a zadíval se k letové palubě. Letová paluba V-Star je s kabinou pro výsadek spojena trubkou o šíři ramenou, proplétající se mezi avionikou. Prolézání trubkou vyžaduje nádherně zajímavé pohyby nevhodné pro dámu, proto pilotky většinou nastupovaly a vystupovaly z kabiny, jen když nebyli v kabině žádní vojáci.
Pú mi řekla, že si pilotky moc dobře uvědomují, jaké šou pasažérům předvádějí. Taky mi řekla, že mi vyplaz na letovou palubu předvede v soukromí, kdykoli si budu přát.
Usmál jsem se, ale polknul jsem při tom slzy.
Kvůli těmto emocím, ne dobrému vychování, jsem odvrátil pohled, když se v kabině ozval šustivý zvuk vydávaný pilotčiným letovým oblekem v kontaktu s hliníkem. Nakonec se ozvalo klapnutí, jak se její boty dotkly podlahy.
"Slušnost nezaručí, že by byli pěšáci míň blbí."
Mít pořádnou drzost je u pilotů žádanější vlastnost než texaský přízvuk. Obrátil jsem se, abych si mohl texaskou pilotku prohlédnout.

Žena stojící před průchodem do letové kabiny, rozkročená do šíře ramenou, byla tak drobounká a japonská jako kvítek sakury. Měla obrovské oči, hnědé mandle zasazené v porcelánu. Hedvábné vlasy barvy ebenu si pročesávala prsty a snažila se urovnat nerovnosti způsobené helmou. Ačkoli měla oči mandlové, vypalovaly do mě díru jako lasery.
Přejel jsem jí pohledem nárameníky letecké kombinézy. Neměl jsem sice pocit, že bych hodností kohokoli překonával, ale součástí důstojnického života je vyžadování vojenské slušnosti. Snažil jsem se jí spalující pohled vrátit.
"Majorko, naučili vás ve vesmírných silách, jaký je rozdíl mezi hvězdami a dubovými listy ?"
Každý námořníček by měl povinně strávit měsíc s pravým výcvikovým seržantem.
"Generále, stále jsme na palubě mé lodi. Možná jste hrdina bitvy o Ganymed, ale ohrozil jste mou loď a mou posádku. Je mi fuk, co vám kráva nasrala na ramena."
Odmlčel jsem se. V korespondenčním kurzu jsem řády týkající se vojenského práva tak trochu přeskočil. Ale bylo tam něco o absolutní autoritě velitele plavidla.
Na jmenovce přilepené na hrudníku hned nad srdcem měla uvedené jméno Ozawová.
Jmenovka byla druhá věc, které jsem si všimnul.
Zatímco jsem byl pryč, pilotní uniformy se změnily. Pú nosívala volnou kombinézu v barvě modři Spojených národů. Majorka Ozawová na sobě měla oranžově-žlutou kombinézu s diagonálními pruhy, podobnou záchranářské. A navíc byla kombinéza ze synlonu, dost upnutá, aby nebylo třeba moc uvažovat o tom, jak by majorka vypadala bez ní. A odpověď na tu otázku by zněla "pekelně dobře".
Nemůžu říct, že bych sedm měsíců neviděl ženskou. Minimyš nebyla jediná přeživší vojačka v GEF, a některé z nich byly pořádné kusy. Ale důstojník tak o svých vojácích přemýšlet nemůže. Musí si udržovat profesionální odstup jako gynekolog. Ale majorka Ozawová ani nebyla v armádě, tak jsem pocítil nával touhy.
"Jen se klidně vynadívejte, generále."
Bleskově jsem posunul pohled výš, přímo jí do očí.
"Uhm."
Zamrkal jsem a ucítil, jak se ve tvářích červenám. Nejspíš jsem na ni zíral docela dlouho.
Založila si ruce před sebou.
"Pozdržela jsem kvůli vám loď o dvacet minut. Prožívejte si slávu. Pokud chcete, klidně si se svou medailí cti někde zůstaňte. Ale ohrozil jste mou loď."
Měla pravdu. "Nechápete…" pokusil jsem se namítnout.
Máchla dlaní jemnou jako vlaštovčí křídlo.
"Chápu protivítr o rychlosti sto uzlů! Vy taky? Málem jste zabil patnáct svých lidí!"
Mrkáním jsem potlačil slzy a polknul. Pak jsem zašeptal: "Už jsem jich zabil devět tisíc."
Ústa jí zamrzla v pohybu.
Stáli jsme proti sobě jako dva kůly v plotě, dokud těžké boty nezaklapaly na kovové podlaze a do průchodu nestrčil hlavu hlavní seržant Ord.
"Generále Wandere? Admirál Brace si vás žádá, aby vás mohl přivítat na palubě, pane!"
Ozawová se vyhnula mému pohledu, natočila krk, jako by zkoumala přístroje a zaznamenávala poletová data do svého chipboardu.
Ord mě zavedl přechodovou komorou, kde jsem se po sedmi měsících zase dostal do světla, tepla a uklidňujícího bručení lodních strojů.
Na chodbě dal Brumby vojákům rozchod a zašeptal přitom: "Sprcha!"
V jeho podání to znělo jako sprosté slovo. V gravitaci o nula celá šest normálu to bude spíš mytí navlhčenou houbou, ale představa teplé namydlené vody stékající po kůži byla nádherná. Lodník odvedl mé vojáky ke sprchám, čistým uniformám a cheeseburgerům, zatímco já následoval divizního hlavního seržanta Orda k můstku Excaliburu.
Vnitřní rozvržení Excaliburu bylo zřejmě stejné jako u Naděje, kde jsem prožil skoro dva roky. Nejspíš bych si dokázal cestu palubami vrstvenými jako slupky cibule k můstku najít sám. Ale cesta s Ordem byla zábavnější. Dostali jsme se ke schodům, kterým lodníci říkali žebřík. Na podlaze klečeli dva naškrobení lodníci vesmírných sil a blokovali přístup na žebřík, zatímco leštili a čistili špínu, kterou si posledních sto milionů kilometrů museli jen představovat.
"Uvolněte cestu!"
Ordem zařvaný příkaz na lodníky zapůsobil jako úder a okamžitě je vymrštil do pozoru. Nebyli to lodníci, nýbrž lodník a lodnice, a ta byla navíc hezká. Když jsme kolem nich prošli, tiskli se zády ke stěně a žena měla oči rozšířené, i když nos pokrčila znechucením. Až příliš jasně jsem si uvědomil, jak moc je ganymedská špína zažraná do každého záhybu mé uniformy a každé části mého těla. Sedm měsíců v jednom a tom samém brnění není zrovna vhodný způsob, jak zapůsobit na dámu, a navíc generálové nemohli chodit na rande s podřízenými.
Pokud jsem mohl soudit podle Ozawové, se ženami budu mít problémy. Stejně jako u každého dvaadvacetiletého mladého samce jsem měl mezi očima a rozkrokem natažené přímé nervové spojení. Ale jakmile jsem se zadíval na nějakou vhodnou ženskou, představa hrátek s jinou ženou než s Pú Hartovou mi zanechala v myšlenkách špinavou skvrnu.
Povzdychl jsem si a následoval Orda chodbami, kterými se rozléhalo cvakání našich bot.
O deset minut později jsme se protáhli na můstek Excaliburu. Loďmistr Naděje vždy jen odkliknul elektronický záznam - loďmistr Excaliburu zapískal na malou stříbrnou píšťalku. Tak či tak, bylo to určené důstojníkovi generálské hodnosti, tedy mně.
Můstek byl velký asi jako školní učebna, s nízkým stropem a rudě osvícený, takže displeje na stěnách jasně zářily. Před obrazovkami sedělo u různých konzolí na dvacet lodníků, každý z nich šeptal instrukce a údaje do maličkých mikrofonů.

Hlavní holo zobrazující Exalibur v zářivé miniatuře se vznášelo uprostřed mezi piloty a techniky jako obrovská průsvitná oliheň. Natlakované nákladní prostory a zásoby paliva byly v přední části, pohonné systémy se táhly dozadu jako chapadla. Podél hlavního hola blikaly, pobíhaly a mizely barevné šmouhy a tečky, jak se měnily jednotlivé statistiky lodě. Každý pohybující se výtah a každý otevřený nebo zavřený poklop vyvolávaly jiskry, které mohl zkušený velitel lodi číst jako živou trojrozměrnou knihu.
Holo by dominovalo místnosti nebýt postavy, která stála před ním a zírala na něj se zakloněnou hlavou, nohama rozkročenýma na šíři ramen a rukama založenýma za zády.
Kontraadmirál Atwater N. Brace si pro tento den zvolil vycházkovou uniformu v modré barvě vesmírných sil, víc připomínající kombinézu než uniformu. Na hrudníku měl řadu duhově zbarvených stužek za službu, ani jedna z nich však nebyla za bojové nasazení. Velkou, hladce oholenou bradu měl vystrčenou dopředu, až připomínala příď staré letadlové lodě. Kůže mu narudle zářila, jak odrážela světlo hlavního hola.
Čekali jsme s Ordem v pozoru, helmy v levých rukách, a jen polykali, mrkali a naslouchali symfonii tvořené šeptáním operátorů na můstku.
Napočítal jsem do tří set, zatímco nás Brace nechával čekat. Jeho loď, jeho pravidla.
Brace pozdvihl hlavu a obrátil se k nám. Ord i já jsme zasalutovali. Brace nám pozdrav precizně vrátil. Důstojníci vesmírných sil, kteří pocházeli z letectva kteréhokoli státu, vždycky salutovali, jako by mávali leklou rybou. Brace musel být od pravého námořnictva.
"Pane, službu konající generál major Wander velící Ganymedskému expedičnímu sboru Spojených národů žádá o povolení vstoupit na palubu."
"Povolení uděleno, službu konající generále."
Brace zapomněl dát mně a Ordovi "pohov". Ale nezapomněl zdůraznit "službu konající".
Měl jsem pocit, že nejbližší konzolový žokej naklonil o milimetr hlavu, aby mohl lépe poslouchat.
Brace nám věnovali široký úsměv, který odhalil nablýskané zuby.
"Čistíme vaše vojáky, Wandere."
Filištínští vojáci se nedokázali umýt sami.
"Polní hygiena byla těžká. Voda tam dole je jen v ledu už od druhohor."
Koupání bylo mrazivé, neefektivní a sotva tak časté, aby zabránilo u vojáků vzniku nemocí.
Braceho malá modrá očka zašilhala a přejížděla pohledem po mém brnění. Karmínová povrchová úprava absorbující infračervené záření byla na některých místech odřená až na čistý neoplast a na torzu byly vidět zásahy po několika slimáckých střelách.
"Zjevně tomu tak bylo."
Obrátil se k Ordovi.
"Hlavní seržante, odveďte službu konajícího generála Wandera do jeho kajuty."
Ord zasalutoval: "Aye aye, pane!"
Slyšet Orda říkat aye aye místo "ano, pane" bylo jako sledovat puntíkatého nosorožce. Ale tuhle kocábku řídil Brace a i Ord to věděl.
Ord mě odvedl krátkou chodbou k mé kajutě. Na rozdíl od Naděje, kde jsem byl specialista čtvrté třídy, jsem teď sídlil vepředu, na území důstojníků. "Vždycky je to takový blb, hlavní seržante?"
"Kdo, pane?"
"Kdo? Už nejsem rekrut v základním výcviku, hlavní seržante. Nejsem sice ve vašem řetězci velení a ty hvězdičky mi na ramenou možná zůstanou jen do dnešní večeře, ale zatím velím sedmi stům pěšákům, kteří si prošli peklem. Další dva roky se budou flákat a litovat se. Budou se rvát jako šestiletá děcka s lidmi na téhle lodi, kteří tam nebyli a nesledovali, jak jim umírá devět tisíc přátel. Ale dokud mi je někdo nevezme, jsou to moje šestiletá děcka. Potřebuju vědět, jak to tady Brace vede. Potřebuju radu od poddůstojníka. Od dalšího bojového pěšáka."
Ord mě při cestě sledoval. Jeho oči zase získaly náznak blýskání se, jako by sledoval první pokusy o chůzi malého kojence.
"Admirál Brace patřil mezi dvacet nejlepších ve svém ročníků v Annapoli, pane. Díky tomu si mohl vybrat zařazení k námořnímu letectvu. Nějakou dobu sloužil i u staré NASA, pak se vrátil na námořní letadlové lodě. Velel Teheránu. Zná vesmír a ví, jak řídit velké lodě."
Ord se zastavil u dveří do kajuty a položil ruku na kliku.
"Vaše kajuta, pane."
"A vy víte, jak se vyhýbat otázkám, hlavní seržante." Ord pozvednul koutky úst o milimetr nahoru, pak přikývnul.
"Je to ocelově tvrdý blb, dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, pane."
Vstoupil jsem do své soukromé kajuty s vlastní sprchou, což byl luxus, jaký jsem měl naposledy, když jsem byl ještě teenager a měl matku. Před válkou, tak před milionem let. Mávnul jsem na Orda, ať vstoupí. "Posadíte se, hlavní seržante?" Byl jsem generál. On poddůstojník. Nemusel jsem to pokládat jako otázku. Ale Ord byl Ord a já byl pořád malý kluk.
Ord přikývnul a sednul si, jako by se zády opíral o hroty bajonetů.
Ve zdi mé důstojnické kabiny byla zabudovaná skříň na pití. Tak tohle byl cool život! Vytáhnul jsem dvě plastovky s kafem, aktivoval jejich ohřívače a jednu z nich, horkou a černou, jsem podal Ordovi. Žádný poddůstojník nikdy neodmítne kafe. A jen málokterý ho pije jinak než černé.
Ord si dovolil uvolnit se o celý milimetr.
"Hlavní seržante, Braceho jsem nikdy předtím nepotkal. Co má se mnou za problém?"
Ord si pověsil helmu na obrněné koleno.

"Pane, technicky vzato máte vyšší hodnost než pan admirál."
Srknul jsem si kávy, popálil si jazyk a přikývnul. "I když jsem děcko, které nemá výchovu ani na to, aby mohlo umývat v Annapoli hajzlíky?"
Ord se napil kávy, jako by to byl mléčný koktejl.
"Jde o víc, pane. Vedl jste vojáky do boje. To v současné době jen málokterý důstojník. Admirál je voják, a tak to respektuje. Ale je to muž, který celý život cvičil, aby získal šanci udělat to, co jste dokázal dřív, než jste dospěl do věku pětadvaceti let, a tak žárlí."
"S tím se dospělí dokáží vyrovnat."
"Ano, pane. Ale ta emoce tam pořád je. Pan generál by si to měl uvědomovat. Navíc také existuje výrazný rozdíl v osobnostech úspěšných pěchotních důstojníků a důstojníků technického směru."
"To chcete říct, že mezi pěšáky nejsou pitomci?"
"Pane, existuje více různých efektivních stylů velení. Říkám, že vy a pan admirál máte styly kompatibilní se svými úkoly a prostředími, ale nekompatibilní navzájem."
Odepnul jsem si hrudní plát a nechal ho spadnout na podlahu, pak jsem setřásl brnění paží a protáhnul se.
Ord kývnul k odhozenému brnění.
"Pěchota funguje v méně strukturovaném prostředí."
"Bahno a chaos?"
Ord přikývnul.
"Flexibilita ohledně požadavků na uniformu a podobné věci může posílit výkon pěchotního velitele. Ale námořní a letečtí důstojníci vydělají na přísnějším postoji."
"Spí v postelích. Ale pokud někde spletou položku, může vybuchnout atomovka. Jdou přesně podle předpisů."
Ord pokrčil rameny.
Ukázal jsem na jeho naleštěné brnění: "V základním výcviku jste nás neučil, že se máme flákat."
"Nemluvím o základních návycích, pane. Jejich udržování vytváří páteř vojenské disciplíny. Mluvím o schopnosti adaptovat se, pokud není možné je nadále udržovat."
Přikývnul jsem.
"Fajn. Díky, hlavní seržante. Nejen za radu. Za základ, který mě sem dostal."
Ord se postavil a strčil prázdnou plastovku do odpadkového koše.
"Pane, to já, my všichni bychom měli děkovat. Vám a zbytku GEF. Odvedli jste dobrou práci, pane."
Zasalutoval mi, já mu pozdrav vrátil a sledoval jsem, jak dělá čelem vzad. Ještě že tak. Asi by nebylo dobré, kdyby viděl, jak jeho generál brečí.
Osprchoval jsem se, jak to jen v nula celá šest pozemské gravitace šlo, dokud jsem neměl kůži nasáklou a vráščitou, pak jsem si lehl na kavalec a po dlouhé době se pod přikrývkou cítil v teple. Zavřel jsem oči a nechal se uspat vibracemi motoru Excaliburu.
Zasloužil jsem si sladkou nudnou šestisetdenní cestu domů.
Nedostal jsem ji.
ŠEST
Měsíc poté, co Excalibur vyrazil z oběžné dráhy Jupitera, se Jude Metzger naučil v gravitaci nula celá šest převalovat.
Znovu jsem zahnal Orda do kouta a taky jsem se naučil nové věci.
Prázdné výcvikové chodby ozařoval umělý úsvit a ozývalo se v nich pleskání mých závaží na kotnících, jak jsem klusal ve snížené gravitaci. Ačkoli byla závaží neohrabaná, po měsících tahání brnění Eternad jsem se cítil volný jako sokol, který si našel stoupající vzdušný proud. Rudé světlo "Pozor, střelba" u pistolové střelnice zářilo, a tak jsem se zastavil a ztěžka oddychoval. Byla neděle, omezené služby. Kdo by střílel pistolí v pět nula nula, nebo dokonce byl vzhůru, s výjimkou hlídky a posádky?
Varovné světlo bliklo a zčernalo, tak jsem si vytáhnul okraj trička, otřel si pot z čela a prolezl průchodem.
Jediný člověk na střelnici stál u budky na palebné linii zády ke mně, zahalený oblakem vystříleného střelného prachu zabarveného osvětlením střelnice do ruda. Ord měl na uších chrániče sluchu ani ne proto, že by mu zvuky pistolové střelby vadily, ale podle mě kvůli tomu, že to tak bylo v řádech. Ord by si raději zlomil ruku, než porušil řády.
Dotkl jsem se jeho naškrobeného rukávu a on obrátil hlavu, prázdnou pistolí s otevřeným závěrem stále mířil na střelnici.
"Na nedělní ráno jste vzhůru brzy, hlavní seržante."
Přikývnul, upřel pohled na mé propocené tričko a vytáhnul si chrániče.
"Pan generál taky."
Zadíval jsem se na pistoli a zavrtěl hlavou.
"To je můj osobní projekt, pane."
Byla to pradávná hranatá automatická pistole ráže.45, M-1903. Modrá ocel, s upravenou rukojetí z ořechového dřeva.
"To už je nějaká doba, co byla tahle pistole předepsaná zbraň."
Ale ne sto padesát let. Se služební pětačtyřicítkou se těžko mířilo, kopala jako mula, ale dávala pořádné pecky, takže ji některé specializované jednotky používaly i v tomhle století.
Ord přejel rukou po ovládání střelnice a na obrazovce metr před námi vyskočily cíle. Střed každé slimáčí siluety byl úplně protrhnutý, ale místo zásahu bylo lemované zubatými okraji.
Ord vytáhnul ze zásobníku připojenému k ramennímu pouzdru jeden náboj a vložil mi ho do dlaně. Místo tupé měděné kulky, kterou jsem čekal, končila nábojnice prodlouženým válcem. Tázavě jsem pozdvihl obočí.
"Flešetová střela, pane."

Ord ukázal na špičku střely.
"Devadesát pět mosazných jehel v tepelně netolerantní matrici. Matrice se vypaří, jak střela letí hlavní. Na deseti metrech…" ukázal prstem na protrhnutou díru v terči, "…se dráha jehel roztáhne na šířku dvaceti centimetrů. Proti Pseudocephalopodům na krátkou vzdálenost velmi efektivní."
Pokrčil jsem rameny: "Spíš by bylo." Přejel jsem prstem po rozervaném okraji terče. "Je to dobré na střílení Slimáků. Taková jehla by člověka nezastavila."
"Přesně, pane. V boji na krátkou vzdálenost by se pěšáci v brnění Eternad nemuseli bát, že zasáhnou někoho ze svých, ale brnění Slimáků je jen lepenka. Kromě toho, pane, kinetická energie jedné jehly při úsťové rychlosti pětačtyřicítky je značná. Malý objekt, ale vysoká rychlost."
Pohodil jsem si nábojnicí. "Dostali jsme někdy flešety pro M-20?"
Ord přikývnul, pak cvaknul páčkou a rozložil pětačtyřicítku na vyčištění.
"Když Naděje vyrážela, nebyla munice ještě připravená, ale základní výbava naší divize obsahuje flešety v každém čtvrtém zásobníku. Jakmile chemici zdokonalili matrici, dokonce i amatér jako já si mohl ručně udělat náboje pro jiné zbraně, jako je tahle."
Povzdychl jsem si. Profesionální vojáci jako Ord měli zbraně rádi. Měl jsem asi stejný zájem o osobně upravované střely jako o háčkování. Jak si mohli soudce March a Ord a generál Cobb myslet, že jsem se narodil, abych se stal vojákem?
"Hlavní seržante, co budeme dělat teď?"
Ord začal čistit své děťátko kartáčkem na hlaveň.
"Já plánuju ještě trochu fyzického cvičení, pak klidnou snídani. Vynikající holo remake Seržanta Yorka začíná v devět nula nula na rekreační palubě. A samozřejmě je třeba pořešit služební papírování…"
Pohodil jsem hlavou.
"Myslím my všichni. Teď, když válka skončila."
Schoval pětačtyřicítku do neoplastové transportní skříňky. "To, co vojáci dělají vždy, pane. Co bude naše země potřebovat."
"O to mi jde. Už není válka. Kdo by nás potřeboval? Moji vojáci to taky tak cítí. Polovina z nich přibrala deset kilo, i když jim plánujeme tolik fyzického cvičení, kolik se do nich vejde. Druhá polovina deset kilo zhubla."
Ord přikývnul: "Ti, co přibrali, se odměňují za to, že přežili. Ti, co hubnou, mají depresi, cítí vinu, že přežili, zatímco jejich kamarádi zemřeli. Někteří z těch deprimovaných budou dlouhodobě trpět posttraumatickým stresovým syndromem."
Zadíval se na mé tričko a pokrčil obočí: "Vypadá to, že pan generál má něco z obou skupin."
Stáhl jsem si lem trička dolů.
"Přibral jsem dvě kila." A taky jsem ležel dlouhé hodiny a přemýšlel, proč jsem přežil, a trestal jsem se spoustou výcviku, což byl pravděpodobně důvod, proč jsem přibral jen dvě kila. Ale jako velitel jsem své problémy neměl s kým pobrat. Zamračil jsem se. Ord uměl číst myšlenky.
"Tak co mám dělat s těmi, co cítí vinu?"
"Nedejte jim chvilku klid. Tahle dlouhá cesta je pro ně požehnání. Většina z nich se pocitu dezorientace zbaví, než narazí na venkovní realitu."
"A ti co ne?"
Ord zamrkal. Pak se zadíval na mou narůstající pneumatiku.
"Pokud by panu generálovi nevadila společnost, můžeme se do tělocvičny proběhnout spolu."
Možná proto, že uměl Ord číst myšlenky rekrutů, předpokládal, že já dokážu číst jeho. Tentokrát mi trvalo trochu déle, než jsem ho pochopil.
SEDM
Jeden z vojáků, o kterého jsem se starat nemusel, byl Howard Hibble. Ne, protože jeho špióni měli víc mrtvých zmrazených Slimáků, do kterých mohli šťourat, než Texas chili.
Na cestě od Jupiteru jsme byli už deset měsíců. Jude Metzger se naučil stát, pokud se mohl při tom o něco opírat. Třásli jsme se s Howardem chladem v místnosti velikosti učebny. Já se opíral o stěnu z nerez oceli. Místnost byla určena jako traumatické centrum pro bitevní ztráty, kterých byla divize Excaliburu ušetřena. A tak jsme zírali skrze červené gumové masky, které odfiltrovávaly smrad formaldehydu a taky případné slimácké bakterie, a skrze chladnou mlhu, kterou na jasně osvětleném operačním sále vytvářel náš dech. V každém rohu místnosti ležel na pitevním stole mrtvý Slimák. Nad mrtvolami se skláněli špióni v laboratorních pláštích a maskách.
Howard mě zavedl k nejbližšímu a promluvil k ženě se skalpelem, která se právě sklonila nad Slimákem a jedním řezem ho otevřela od nosu k ocasu, jako by kuchala rybu.
"Copak máme dneska ráno?" zeptal se Howard.
Otřela si ruce do ručníku a pak mu podala chipboard. Doufal jsem, že má kontaktní čočky, protože měla oči neónově oranžové. Ladily jí s rtěnkou. Vojáci neříkají Howardovým lidem od rozvědky špióni a dalšími posměšnými jmény jen tak. On a jeho práce přitáhli do armády lidi s unikátními schopnostmi. Armáda mu na oplátku dovolila unikátní přístup k jejich řízení.
Mandarinková ženská prohlásila: "Tenhle je nedospělý. Pokud bychom tedy mohli použít tuto terminologii na podčásti pseudocephalopodského organismu, který je pravděpodobně starší než dinosauři. To je poprvé, co jsme odhalili čerstvý kus zrovna vylezlý z inkubátoru. Stopy kyseliny dusičné na pokožce."
Ukázala na bílé svinstvo na kůži Slimáka. Rozříznutá trubka, podobná růžovému stonku rostliny, se kroutila v zeleném želé Slimákových vnitřností.

"Obsah břicha?" zeptal se Howard a ukázal dovnitř.
"Čpavek. Dusičnany."
Podal jí zpátky její chipper.
"Rychlost metabolismu?"
"Vysoká. Na nakrmení armády Slimáků bude potřeba batalión kuchařů."
Konverzace u ostatních stolů přinesly podobně fascinující fakta o našich dřívějších mimozemských sousedech.
Venku na chodbě jsme si s Howardem stáhli pláště s podšívkou ze syntetické vlny a já si třením začal zahánět chlad z prstů.
"Něco zajímavého?" zeptal jsem se.
Howardovy oči zářily. "No, ten mladý, jak bys mu asi řekl ty. Ten je fascinující."
"No jasně. Čpavek. Moje zvědavost nezná mezí. Tak co?"
"Pseudocephalopod pěstuje nové tkáně v hnojivu."
"Slimáci byli rostliny?"
"Slimáci, jak Tomu říkáš, byli cizí. Linného nomenklatura používaná k určování příslušnosti života na Zemi se nemusí dát použít i na cizí život. Cpát cizí životní formy do našich říší a čeledí je nesmysl."
Nejen nesmysl, ale pro budoucnost lidstva to bylo stejně zbytečné jako paleontologie bezobratlých.
"Co ten tvůj slimácký balón?"
Slimáčí technika by nás mohla naučit něco, co bychom dokázali použít. Věděli jsme, že Slimáci mají technologii, kterou dokázali umlčet naše atomovky. Proto jsme museli na Ganymed poslat pěchotu, místo abychom ten šutr prostě vymazali z orbity pořádnou hromadou megatun. Howard říkal téhle slimácké technice "tlumení neutronů". No jo.
Od začátku století rozšíření demokracie způsobilo zastarání terorismu. Alespoň teorie tvrdila, že pokud si mohli občané kupovat auta a pokojová hola od Sony, nebudou mít čas vyhazovat sebe a ostatní do vzduchu. Fungovalo to. Ale "jeden magor se špatným kufříkem" pořád naháněl každému racionálnímu člověku strach. Pokud by byl balón zařízení, které bychom mohli vybudovat v každém městě a zabránit tak atomovému útoku, to by mělo cenu pořádného balíku.
Howard zkroutil rty, jako by si kousnul do citrónu.
"Výzkum techniky je v jurisdikci vesmírných sil. Brace nechal bednu zavřít do skladu. Teď, když je Pseudocephalopod pryč, má neskutečnou cenu."
Taky jsem udělal kyselý obličej.
"Howarde, je možné, že Slimáci nezmizeli?"
"Och, no, Pseudocephalopody na Ganymedu jsme zničili, to ano. Sedm měsíců hlídkování, průzkum satelity a taktickými pozorovacími transportéry, to je celkem průkazné."
"Víš, co myslím. Ten nápad, že v celé galaxii byla jen ta jedna potulná banda zelených červů, které jsme zničili. To je blbost."
Howard pokrčil rameny.
"Věda reaguje na pozorovatelná data. Před sto padesáti lety geofyzici tvrdili, že kontinenty se nemohou pohybovat, protože neexistuje pozorovatelný zdroj energie dost velký, který by dokázal pohyb vyvolat. Každé děcko se mohlo podívat na skládačku na globusu a poznat, že jsou to kecy. Ale nemáme žádná data, která by prokazovala další existenci Pseudocephalopodů. Víra v jejich vyhynutí je velmi příjemná. Jako víra v nebe. Vzpomínky na tuhle válku představují dost nočních můr pro deset dalších generací. Bát se jejího opakování by mohlo paralyzovat rekonstrukci."
Howard si třesoucími se zažloutlými prsty rozbalil nikotinovou žvýkačku. Odříkávání oficiální pravdy, v kterou nevěřil, v něm vyvolalo chuť na cigaretu. Ale tu si na palubě lodi dát nemohl.
Začal žvýkat a pak si povzdychnul.
"Kromě toho nemáme na palubě nástroje, kterým bychom mohli provést neinvazní průzkum balónu. Uděláme to podle Braceho."
Na palubě Excaliburu dělali všichni všechno podle Braceho.
Což mě přivádí ke kapitánské snídani a mé roli v následujícím válečném soudu. Přitahuju je jako magnet.
OSM
Pokud bylo něco, čeho si Atwater Nimitz Brace cenil víc než pohledu na sebe do zrcadla, byla to tradice. Takže zřídil kapitánskou snídani, velkodušnou společenskou událost. Brace zval všechny, kteří se přihlásili, dokonce i pěchotu expediční divize, aby se každé nedělní ráno stali jeho hosty na snídani v důstojnické jídelně. Kuchaře v důstojnické jídelně si Brace vybíral osobně a měli přednost při přístupu ke skladům. A tak, ačkoli to pěšák nerad přiznává, mělo Braceho loďstvo nejlepší snídaně mezi Jupiterem a oběžnou dráhou Marsu.
Pěšáci si ale možnosti spát cení víc než rubínů a v neděli spát mohli. Existoval jen jeden důvod, proč se mí vojáci tlačili k přihláškám na kapitánskou snídani každou z padesáti nedělí od doby, kdy jsme odletěli od Jupitera.
Od opravdu starých dob, tím nemyslím doby vodních vznášedel, ale ještě před námořnictvem, které jezdilo na naftu, dostávali námořníci tradičně denní příděl rumu.
Moderní armáda neměla zájem o žádné rekreační drogy, píchané, vdechované nebo zpracovávané trávícím ústrojím. Ale chlast byl "jiný" a kapitán lodě je polobůh. Brace měl přístup ke "kapitánským zásobám" a mohl je rozdělovat dle libosti.
Na kapitánské snídani obdržel každý strávník dva, ne více, ne méně, náprstky rumu z kapitánových zásob na přípitky k Johnu Paulu Jonesovi nebo námořnickému kozlovi nebo kterékoli jiné námořnické ikoně, která se toho rána Bracemu zrovna zamlouvala.
Věřte, že pěšáci bez problému vyčmuchají jediný otevřený bar v okolní miliardě kubických kilometrů vakua.
Té neděle jsem využil stolu rezervovaného pro velící důstojníky expedičních divizí, tedy pro mě a velitele třetí divize.

Pravdou bylo, že nás sedm set přeživších byl jen náklad. Expediční divizi tvořilo deset tisíc nepoškozených vojáků třetí divize, ale velitel třetí hrával v neděli ráno squash. Mezi zbývajících dvě stě nenasytů okupujících důstojnickou jídelnu patřili mí vojáci, pěšáci z třetí divize, lodníci a Brace se svým štábem.
A jediný civilista na palubě, který ještě pořád nedorostl do metru výšky a slintal.
Jude Metzger byl sice civilista, ale v tu neděli měl na sobě upravenou modrou vycházkovou uniformu vesmírných sil, kterou mu dal dohromady jeden ze zásobovacích poddůstojníků. Judova malá uniforma nebyl pokus o vojenský výmaz mozku nebohého děcka. Nejbližší obchod s oblečením pro kojence byl ještě pořád sto milionů kilometrů od nás. Museli jsme improvizovat s tím, co bylo po ruce.
S roky cesty, které bylo třeba nějak zaplnit, nebyli lodní krejčí jediní Judovi adoptivní rodiče. Kuchaři mu pekli speciální rohlíky, když se mu začaly prořezávat zuby, a vařili mrkvové přesnídávky, když ještě neměl jak žvýkat. Strojníci mu vysoustružili malé kovové odznáčky a medaile na uniformu. Minimyš je Judovi přestala dávat poté, co zbaštil Victoriin kříž.
Předpokládám, že pěšáci milují děti z pocitu viny, jelikož je naší prací zabíjet rodiče, které jsme nikdy nepotkali. Nebo možná hledáme vlastní ztracené dětství.
U mého stolu divizního velitele jsme seděli čtyři: Minimyš, Howard, Jude ve vysoké židli vytvořené z kusů žebříku a já. Nesl jsem Minimyšin tác, zatímco ona připoutávala Juda do jeho židle. Slintal bublinky a rozhlížel se kolem dokola, neuvědomoval si, že právě prožívá své první narozeniny.
Ve středu našeho stolu stál protáhlý dort ve tvaru Excaliburu, který Judovi připravili kuchaři z čokolády. Hrábnul po něm, spíš ze zvědavosti než z hladu, ale nedosáhl na něj. Jeho matka mu zatím uvázala kolem krku bryndáček a začala mu vidličkou mačkat zeleninu.
Před řadou ke stolům s jídlem stál smyčcový kvartet ve vycházkových uniformách - holo, ale byl to tak dobrý záznam, že nebyla vidět ani jedna chybička - a hrál něco, co Howard identifikoval jako Vivaldiho.
Howard právě ignoroval kvartet i svůj francouzský toast. Nakláněl se dopředu a studoval Juda, zatímco si můj kmotřenec rozmazával hráškovou kaši po tvářích a jen občas si jí část strčil do pusy.
Minimryš vzhlédla od omelety a zaměřila pohled na Howarda, Zamračila se a pak ho praštila pěstí do paže. "Přestaneš se na něj dívat, jako by byl z jiné planety?!"
Howard si stiskl ruku a zakabonil se: "On je z jiné planety!"
"Víš, co tím myslím."
Howard nakrčil obočí a ukázal na Juda, který právě chytil kousek hrášku dřív, než stačil dopadnout na ubrus. "Je něco zvláštního na tom, jak se pohybuje."
Minimryš máchla vidličkou jako mečem.
"Sakra, Howarde! Je to naprosto normální roční děcko! Lodní doktor kontroluje Juda každý týden. Zatím u něj žádná chapadla nenašel!" Howard si vzdychl.
"Pokud se budeš chovat, jako by byl zrůda, může z něj zrůda vyrůst!"
Minimyš měla ohrnutý spodní ret. Už jsem se naučil, že je to předzvěst exploze. Byl čas změnit téma.
Přejel jsem očima po místnosti a pak jsem ukázal: "Hele! Ozawová je tady!"
Majorka Ozawová, pilotka, která mě seřvala za můj pozdní příchod na Ganymedu, se právě postavila do řady na jídlo.
Minimyš pozvedla obočí, zatímco jednou rukou porcovala vidličkou párek a druhou utírala Judovi nos. "Líbí se ti?"
"He? Ne. Teda chci říct, vůbec ji neznám."
"Chceš ji poznat?"
Připadalo mi, že je na mně, kdy skončím s truchlením nad smrtí Pú a odhodlám se začít si zase hrát na randění. Ale už před měsícem se Minimyška přepnula do sesterské role dohazovačky. Na palubě lodi bylo tisíc ženských. Připadlo mi, že Ozawová je jedna z posledních, se kterými mě ještě Minimyš nezkusila dát dohromady.
Asi jsem jí to mohl zkusit vrátit. Postrčit Minimyš zpátky do oběhu. Metzger umřel jen několik dní po Pú. Ale pro Minimyš by to bylo bolestivější. Pro mě taky. Ona ztratila manžela a otce svého syna. Já ztratil milenku.
"Chodíme spolu posilovat," prohlásila Minimyš. "Má fantastické tělo! A taky je chytrá."
"Sakra, Minimyško! Nemám zájem!"
"Tak proč se červenáš?" zeptala se Minimyš, postavila se a zamávala: "Majorko! Mimi!"
Ozawová se usmála a přikývla, v obou rukou držela tác.
Naklonil jsem se k Minimyši a zašeptal: "Ona mě nenávidí!"
Minimyš zaklonila hlavu: "Jo? Já myslela, že ji neznáš."
Ozawová si odložila tác, pak si klekla vedle Juda a vrhla na něj úsměv, který by dokázal rozpustit neoplast. "Jak se má můj velký kluk?"
Jude se zahihňal a sáhnul po stužkách na její hrudi.
Děcka jsou lepší magnet na ženské než maserati. A majorka Ozawová byla pořádný kus ženské. Myslel jsem si, že je hezká, už když jsem ji potkal, utahanou a s vlasy rozcuchanými od helmy. Ve vycházkové uniformě a dokonale upravená vysloveně jiskřila.
"Majorko Ozawová," řekla Minimyš, "už jste se seznámila s generálem Wanderem?"
Ozawová ke mně obrátila velké hnědé oči a její úsměv ochladnul: "Generále."
Howard natáhnul ruku: "Chtěl jsem se s vámi seznámit. Pilotka, která testovala VSFV. Úžasné!"
Ozawová se na něj zašklebila. Zapadnul jsem na třetí místo u stolu v žebříčku atraktivity, za chlapem se čtyřmi zuby, který jedl rukama, a vrásčitým šprtem, který vypadal, jako by se v uniformě někde vyválel. Není nic divného, že měla Minimyš problémy někoho mi dohodit.
Pokusil jsem se na sebe přilákat pozornost: "Co je to VSFV?"

V duchu jsem sebou škubnul. Odsekl jsem to takovým tónem, že jsem tím Minimyšce její práci nijak neusnadnil.
Howard kývnul hlavou k majorce.
"Venture Star, stíhací varianta. Než Excalibur opustil Zemi, majorka testovala Venture Star vybavený vysokokapacitními tryskami. Pro manévrování ve vesmíru. První vesmírná stíhačka."
Zamrkal jsem. To bylo něco, kvůli čemu by Pú Hartová zabíjela.
Ozawová pokrčila rameny.
"Vypadala hrozně, všude visely kabely, ale na lítání to byla pořádná mašina."
Naklonila se k Howardovi a prohlásila: "Vy jste slimácký špión!"
Howard jí vrátil pokrčení rameny. Vypadalo to, že všichni u stolu měli v poválečném životě nějaký smysl, všichni kromě mě, bojového pěšáka. Testovací pilotka, kryptozoolog, matka a předškolák.
Ukázal jsem na slaninu položenou vedle vaflí na Ozawině tácu: "Tak nějak jsem spíš čekal, že budete jíst u suši baru."
Strčila si kousek snídaně do porcelánové tváře jako malá orientální veverka.
"Ozawové jsou Texasani čtvrté generace. Syrová ryba je vhodná jen jako návnada."
Seděli jsme tři metry od stolu s omeletami na konci řady. Brumby vystoupil z řady a zamířil před omelety. Za ním stáli tři lodníci, jeden z nich byl hubený chlápek s nosem jako krysa, kterého jsem odněkud poznával. Ukázal jsem na něj: "Kdo je ten malý chlápek?"
Mimi otočila hlavu, spolkla slaninu a odfrkla si: "Braceho komorník."
Mimi a Brace byli spolu astronauti ve staré NASA. Měli ale jinak společné jen dvě věci, velké ambice a přístup ke mně - oba se na mě tvářili asi jako pravověrný vegetarián na telecí řízek.
Odfrknul jsem si. Pucflek? Proč si námořnictvo a vesmírné síly myslely, že čím služebně výše důstojník je, tím méně schopný je postarat se o vlastní uniformy a naleštění bot, to jsem opravdu nechápal.
Brumby zvedl třesoucí se talíř: "Slaninu navíc, prosím, paní."
Slanina byl luxus. Brumby i oslovená stevardka patřili k mužstvu, takže oslovení paní bylo jen zbytečná slušnost. Ale ukecávání kuchařů představovalo druhou vojenskou specializaci každého pěšáka. U Brumbyho to byl navíc milý pihovatý úšklebek.
Stevardka se usmála a naložila k Brumbyho vejcím celý zbytek slaniny. To znamenalo, že zbytek řady se bude muset spokojit s recyklovaným párkem nebo falešnou sójovou slaninou.
Braceho sluha s krysím ksichtem si odfrknul a pak prohlásil divadelním šepotem: "To žereš i za ty mrtvý zmrdy, třesavko, co?"
Brumby ztuhnul a zamrkal, zatímco mu stevardka dávala na talíř omeletu. Pozice, kterou držel tehdejší desátník Brumby se svým družstvem, byla zavalena Slimáky v prvním větším pozemním boji bitvy o Ganymed. Brumbyho velení a odvaha mu vynesly kříž za záslužnou službu . Ale jeho kamarád přišel kvůli slimácké střelbě o hlavu.
V období klidu po odražení prvního útoku se v Brumbym něco zlomilo. Dorazil se skelnýma očima na stanici první pomoci se svým bezhlavým kamarádem přehozeným přes rameno a hlavou strčenou v pytlíku na munici. Brumby chtěl, aby zdravotníci jeho kamaráda sešili dohromady.
Brumby byl od té doby jako přetažené pérko v hodinkách. To, co krysí ksicht řekl, by vytočilo kteréhokoli vojáka GEF. Ale na Brumbyho to zapůsobilo jako vytažení pojistky z granátu.
Krysí ksicht šťouchnul prstem do Brumbyho talíře. Mastná vejce skončila na Brumbyho blůze. Brumbyho oční víčka se zatřepala.
Vystartoval jsem a vrhl se po Brumbyho loktu, který už se natahoval pro pořádný úder, ale prsty jsem chytil jen recyklovaný vzduch.
Krysí ksicht majestátně proletěl důstojnickou jídelnou, hlavu sraženou Brumbyho ranou na stranu. Překvapilo by vás, jak daleko dokáže pořádná pravačka odhodit chlapa v gravitaci nula celá šest. Malé bílé věcičky letěly po stejné trajektorii jako prohnuté tělo krysího ksichtu. Zuby.
Krysí ksicht by uletěl tak sedm metrů, ale po pěti zasáhl i se svými řezáky kapitánův stůl.
Braceho drzý malý komorník přistál na přistávací ploše vyložené bílým ubrusem a po zádech se projel po celém stole.
Lodní důstojníci odskočili, ale příliš pomalu. Javorový sirup z malých stříbrných misek vyletěl do vzduchu.
Ostružinový kompot přilnul k vycházkovým uniformám se sveřepostí napalmu. Dezertní párečky mi proletěly kolem ucha jako střepiny z granátu.
Minimyš vytrhla Juda z vysoké židle a schovala se s ním pod náš stůl.
Na krátkou dobu byla jídelna nehybná, s výjimkou kakaa kapajícího z převržené nádoby.
Brumby stál vedle mě, levou rukou si z uniformy stíral vejce, třesením pravou se z ní snažil vyhnat bolest a přitom si neustále opakoval polohlasně: "A kurva. A kurva." Mrkal očima jako semaforová lucerna.
Dva stevardi chytili Braceho pucfleka v podpaždí a nadzvedli ho. Značně šilhal, z jedné nosní dírky mu vytékala krev, a podle toho, jak měl napuchlé a krvácející rty, bylo jasné, že lodní zubař bude mít nového pacienta. Celkově to nebylo nic, co už by se nestalo tisíckrát v barech poblíž vojenské posádky od Fortu Benning po Lunární základnu.
"Seržante…" Brace nakráčel od svého stolu až k Brumbymu, aby mohl vystrčit hlavu a přečíst si jeho jmenovku. Pak pokračoval: "Brumby! Co to…?!"
V holech kapely během barových rvaček přestávají hrát. Ale jelikož byl Braceho kvartet tvořený jen fotony, Vivaldi šeptal dál.
Brace se otočil na patě a ukázal prstem na kvartet: "Vypněte někdo ten zatracený krám!"
Kapela hrála dál.
Brace popadl ze stolu cukřenku a praštil s ní do ovládacího panelu na zdi. Cukřenka se roztříštila, ale hudebníci vybledli na zelené siluety a pak zmizeli, takže v místnosti se už ozývalo jen přerývané oddechování. Brumbyho, Braceho a ještě

někoho dalšího. Moje.
Brace se napřímil a zhluboka oddechoval, třesoucí tvář zabarvenou do ruda. K tváři měl mlékem přilepenou kukuřičnou vločku. Brace se za to nejspíš navrhne na purpurové srdce . Oběť obilninového zabijáka.
Zakašlal jsem si do dlaně, abych skryl uchechtnutí.
Brace zaměřil hněv na mě.
"Wandere, vám připadá takové brutální chuligánství zábavné? Slyšeli jste někdy za devadesátou o disciplíně?"
Pěchotní prostory začínaly v bloku devadesát jedna.
Zvládnul jsem nahněvaný pohled zaměřený na Brumbyho: "Postarám se o svého seržanta. Lodníka přenechám panu kapitánovi."
Brace se zadíval na krysí ksicht. Někdo ho opřel o okraj stolu a dal mu kapesník, který měl přitisknutý k tváři. Očima sežehával Brumbyho. Musel dýchat ústy, a když si upravil kapesník, zahlédl jsem černou díru na místě, kde by měl mít přední zuby. Krysí ksicht byl sice drzý zbabělec, ale byl to Braceho zbabělec. Až do té doby se Brace ani nepodíval, jestli je jeho chlap v pořádku.
Brace se znovu nadechnul, pak se zamračil. Přejel si prstem po tváři a setřel si kukuřičnou vločku.
Někdo se uchichtnul.
"Wandere!" ukázal Brace chvějícím se prstem na Brumbyho. "Tohohle chci ve své konferenční místnosti za třicet minut."
Otočil se na patě a pak mi ještě přes rameno věnoval jeden pohled: "Vás taky. A vyčistěte ho!"
O deset minut později, zatímco se čekalo, až se Brumby vrátí v čisté uniformě, jsem seděl s Howardem ve své kabině. Přejel jsem si rukou po obličeji.
"Budu muset Brumbyho potrestat. To víš."
"Myslím, že to očekává, Jasone."
"Braceho krysa udeřila jako první. Ale Brumby bude mít dalších sto milionů kilometrů služby navíc."
Howard pokrčil rameny a rozbalil si nikotinovou žvýkačku.
"Je to na tobě."
"Samozřejmě že je to na mně. Jsem Brumbyho velitel."
Howard si stočil žvýkačku a vrazil si ji do pusy.
"Kapitán lodi v aktivní službě má absolutní autoritu."
"To je blbost, Howarde."
Ale nebyla to blbost. Mé korespondenční kurzy se týkaly i sjednoceného kodexu vojenské justice, s modifikacemi Spojených národů. Brace mohl převzít jurisdikci nad kýmkoli na lodi, stačilo mu říct.
"No stejně, co udělá? Pošle Brumbyho na prkno?"
Možná. Moc kapitána lodi sahala až k absolutnímu trestu, pokud měl pocit, že je jeho loď v ohrožení. Technicky vzato jsme byli stále v bojové situaci, takže zabránit si v konání služby, třeba i zlomením kloubů pěsti na něčím nose, by se dalo vzít jako pokus o dezerci, za což je provaz. No, při oběšení v naší nízké gravitaci by šlo spíš o pomalé udušení.
Syknul jsem a zavrtěl hlavou.
Přerušil nás dutý úder masa na kov, jak někdo zaklepal na dveře mé kabiny.
"Pojď dovnitř, Brumby!"
Nebyl to Brumby.
DEVĚT
Návštěvník, který vstoupil dovnitř průchodem, byl Ord. Nebyl na kapitánské snídani. A já věděl, že na bohoslužby nechodí. Ale byla neděle ráno, nebyl ve službě, a přesto měl na sobě vycházkovou uniformu. Nemůžu samozřejmě říct, že bych ho měl někdy šanci vidět v džínách a flanelové košili. Ord si pod pojmem neformální oblečení nepředstavoval civilní hadry, pro něj to byly maskáče naškrobené tak důkladně, že mohly pochodovat samy o sobě.
Zadíval jsem se mu na hrudník, ověšený vyznamenáními.
"Chystáte se někam, hlavní seržante?"
"Doslechl jsem se o Brumbym, pane. Chtěl by pan generál, abych se zúčastnil nadcházejícího řízení?"
Zamhouřil jsem oči: "Hlavní seržante, na čí straně v tomhle jste? Na straně admirála Braceho, nebo pěchoty?"
"Straně, pane?" Ord se donutil vykulit oči překvapením.
Přesně dvacet devět minut po Braceho ultimátu jsem nechal Brumbyho zaklepat na stěnu vedle uzavřeného průchodu do Braceho konferenční místnosti.
Brace nás nechal na chodbě dusit se ve vlastní šťávě ještě šest minut a padesát sekund.
"Vejděte!"
Brace seděl na konci konferenčního stolu s rukama založenýma a čelistí předsunutou ještě víc dopředu, než bylo obvyklé. Po Braceho pravici ztuhle seděl poručík loďstva s výložkou vojenského soudnictví a po levici krysí ksicht, zabořený v židli a usilovně předstírající, jak strašně mu bylo ublíženo.
Uprostřed naleštěného stolu ze syntetického dřeva bzučel kulatý stříbrný soudní stenobot a zaznamenával třistašedesátistupňový holo záznam jednání.
Náš tým se skládal z pihovatého obviněného, jeho velitele, neboli mě, a Howarda, který tam byl spíš jako svědek než jako někdo, kdo by měl tušení, jak nám pomoci.
O kratičkou chvíli později dovnitř vklouznul Ord, zavřel za sebou průchod, pak odpochodoval do středu místnosti a zaujal tam pozici pohov, přesně na půli cesty mezi oběma tábory.
Brace si odkašlal a provrtal Brumbyho pohledem.
"Službu konající hlavní seržante Brumby, jako velící důstojník tohoto plavidla jsem zvážil vyřešení této události. Jelikož

jsem incident sledoval osobně, nevidím důvod, proč by mělo proběhnout předběžné řízení. Vojenský soud proběhne v nejbližší možnou vhodnou dobu, aby posoudil vaše obvinění."
Brace pohledem vyzval soudního důstojníka, aby přečetl obvinění. Brace vynechal dezerci, ale pokud by se Brumby nedokázal nějakým způsobem obvinění zbavit, jeho vojenská kariéra skončila. Mezitím by strávil zbývající rok cesty domů v lodním vězení.
"Obžalovaný, vaše odpověď?" zeptal se Brace Brumbyho.
Brumby polknul a škubnul hlavou. "Je mi líto, že jsem ho praštil, pane. Ale pokud řeknu vinen, jsem v hajzlu, že?"
Brace ohrnul spodní ret.
"Vinen; nebo nevinen? Pokud nejste schopný přímé odpovědi, požádejte, ať někdo mluví za vás!"
Ticho.
Brace si povzdychnul.
"Jakožto velitel tohoto plavidla předpokládám, že je vaše tvrzení ‚nevinen'. Záležitost vyřeší soud. V zájmu spravedlnosti…"
Neudržel jsem se a musel jsem si pohrdavě odfrknout.
Brace mě sežehnul pohledem a pokračoval: "V zájmu spravedlnosti nebude porota vybrána ani z jednotky obviněného, ani poškozeného."
Jinými slovy bude porota vybrána z jediné další jednotky v okolí pár milionů kilometrů, třetí divize Spojených národů, která s námi sdílela paluby Excaliburu. Byli to zkušení pěšáci, stejně jako Ord, vybraní z vojenských služeb všech možných národů, a nebyli to pouze vojenští sirotci jako naše GEF. Respektovali mé přeživší vojáky. Ale také je nesnášeli, protože politici dali před veterány třetí války přednost mně a dalším nezkušeným děckám.
Soudní důstojník něco zašeptal své obrazovce, pak ji natočil, aby si to mohl Brace přečíst.
Brace přikývnul.
"Předběžná záležitost. Obviněný je poddůstojnické hodnosti. Jako takový si může vybrat, zda bude porota vytvořena z poddůstojníků jeho vlastního stavu, nebo z důstojníků."
Brumby se na mě tázavě otočil. Tvář se mu nervózně chvěla.
O praktické části vojenského soudního systému jsem se poučil po zlém. Majoři a plukovníci neměli služby navíc. Pitomosti jako účast v porotě vojenských soudů připadala mladým důstojníkům. To byli většinou nezkušení kluci, měkcí a snadno sympatizující. Poddůstojníci - seržanti - se vypracovali nahoru přísným dodržováním předpisů. Běžně se vědělo, že u vojenského soudu tvrdí seržanti obviněného většinou zpracovali přesně podle předpisů. Výběr byl jasný.
Málem jsem prohlásil: "Důstojníci," ale pak jsem koutkem oka zachytil pohyb. Ord sebou cuknul. Všiml jsem si toho pouze proto, že jsem ho dobře znal, věděl jsem, že v pohovu by se prostě nehnul. A znovu. Zavrtěl hlavou.
Ord chtěl, aby Brumbyho odsoudili staří zkušení seržanti, ne ovlivnitelní podporučíci. To nedávalo smysl.
Zaváhal jsem. Ord byl na naší straně. Nebo ne?
Brace netrpělivě zaťukal na povrch stolu. Oběť se kroutila v křesle, díky tvářím vycpaným a obvázaným gázou připomínal krysí ksicht spíš křečka. Celkem se to k tomu sviňákovi hodilo.
Brace zaklonil hlavu a zeptal se: "Tak tedy?"
V hlavě se mi rozsvítilo: "Obžalovaný si vybírá porotu poddůstojníků."
Brumby překvapeně otevřel ústa.
Důstojník soudu si dal ruku před ústa, aby zamaskoval úsměv.
Brace pozdvihl obočí a pak přikývnul. Postavil se a vypnul obrazovky.
"Dobrá tedy. Bude připraven soud. Řízení je odročeno."
O minutu později jsem s Brumbym mířil na území pěchoty. Se zakaboněným výrazem a očima zběsile mrkajícími jako stěrače v hustém dešti se mě nejistě zeptal: "Poddůstojnická porota, pane? Doufám, že víte, co děláte."
Otočil jsem se, abych se Orda zeptal, jestli jsem ho při výběru Brumbyho osudu správně pochopil.
Ale Ord nás opustil.
DESET
Brumbyho soud začal o týden později v upraveném operačním sále, kde se předtím pitvali zabití Slimáci. Páchlo to tam formaldehydem. Uvažoval jsem, jestli operační sál nevybral Brace jen proto, aby dal Brumbymu najevo, že už teď je z něj mrtvé maso. Ale asi ne, na něco takového neměl Brace dost smyslu pro humor.
Vesmírný policajt - verze vojenské policie zřízená vesmírnými silami - s pistolí střážil průchod ven, nejspíš pro případ, že by se obviněný pokusil o útěk ven do vakua. Možná tam byl, aby zabránil výbuchům pěšáckého chuligánství, což dávalo větší smysl, protože uvnitř sálu jsme byli my dva s Brumbym.
Na pravé straně sedělo osm členů poroty, každý z nich ve vycházkové uniformě své původní jednotky, ne ve standardní uniformě Spojených národů. Všichni měli tři hodnostní proužky nahoře a tři dole . Podle jejich služebních záznamů, které jsem si pročetl, to byli nejen starší poddůstojníci, ale všichni byli asi tak frivolní jako cihla. Křeslo pro svědka bylo nalevo od předsedajícího důstojníka, což byl podplukovník z třetí divize, který sice nebyl právník, ale vojenským soudům už předsedal. Prokurátor vojenské justice seděl u rozkládacího duraluminového stolku naproti předsedajícímu. Brumby, jeho určený obhájce a já jsme seděli u stolu po levici prokurátora.
Brumbyho obhájce byl důstojník vojenské justice, starší než já a s hodností kapitána. Neměl radost, že jsem vybral porotu poddůstojníků, a už vůbec neměl radost z toho, že dostal na starost případ, který se podle něj nedal vyhrát.
Prezentace důkazů byl jasná, jelikož incident zaznamenaly sledovací holokamery. Několikrát po sobě, zpomaleně i v normální rychlosti, umístil lehce průsvitný Brumby pořádnou petelici na třesoucí se nos krysího ksichtu. Jediný problém byl v tom, že provokaci krysáka přehlušil smyčcový kvartet.

Předstoupila Mimi Ozawová a dosvědčila, že krysí ksicht řekl, co řekl. Na svědecké židli seděla naškrobená a nehybná v pilotní modři. Z více než jedenácti tisíci lidí na palubě lodi se mezi pravé astronauty počítalo jen dvacet pilotů výsadkových lodí, dvacet kopilotů a pár náhradníků. Většina vojáků na palubě je považovala více za technokraty než válečníky.
Prokurátor si při vyslýchání Ozawové ťukal stylem na okraj obrazovky.
"Majorko Ozawová, dosvědčila jste, že údajné prohlášení směřované na službu konajícího hlavního seržanta Brumbyho ho vyprovokovalo."
"Ano," přikývla Ozawová. Připadlo mi, že se ani jednou nepokusila podívat Bracemu přímo do očí. Podle Minimyšky spolu kdysi Ozawová a Brace chodili. To mě znechutilo. Asi mi představa Braceho užívajícího si život připadala příliš nerealistická.
"Pokud byste byla provokována stejným způsobem, reagovala byste podobně?"
Mojí neprávnické mysli připadalo, že nezáleží na tom, jestli by drobná technokratka zmlátila Braceho malou námořnickou krysu, nebo ne. Práce Ozawové vyžadovala, aby dokázala kontrolovat emoce a zůstat v jakékoli situaci ledově chladná. Přiznávám, je pravda, že to samé platí i pro Brumbyho práci. Alespoň do té úrovně, že by se měl ovládat dost, aby během snídaně někoho nezmlátil do bezvědomí. Naklonil jsem se k obhájci a zašeptal mu: "Námitka! Řekne, že by ho nepraštila!"
Právník si ale jen zašeptal nějakou poznámku do notesu.
Ozawová nejspíš v životě nikdy nepraštila nic živějšího než tlačítko odepnutí pásu. Posunula se v židle a odpověděla: "Ne."
Prokurátor přikývnul a koutky úst se mu pozvedly v náznaku úsměvu.
Usmála se na něj, jako by ji právě pozval na procházku: "Rozmlátila bych mu o hlavu talíř."
Měl jsem pocit, že se předsedající poroty, seržantka od transportu, pousmála.
Vlastní úšklebek jsem si musel zakrýt dlaní. Na druhé straně místnosti Brace sevřel opěradlo židle před sebou, až mu prsty zbělaly.
Jinak ale slyšení už nemělo takovou šťávu, jako když jsme sledovali, jak zuby krysího ksichtu přistály v Braceho šálku čaje.
Ve fázi zmírňování rozsudku jsem přečetl doporučení, kterým jsem navrhl Brumbyho na kříž za výjimečnou službu a purpurové srdce s doplňkem. Jeden z členů poroty při popisu Brumbyho zážitků uronil slzu na olivový límec mariňácké uniformy. Jinak jsem ale nikde sympatie neviděl.
Restituční fáze byla pro armádu nová. Dávalo to smysl. Pokud by byl pachatel odsouzen, musel by nahradit škody poškozenému. Podařilo se nám najít zubaře vesmírných sil, který dosvědčil, že krysí ksicht bude mít ve skutečnosti lepší a hezčí zuby než před "incidentem". Psychiatr obžaloby ale podal svědectví ve smyslu, že oběť byla násilím traumatizovaná a že život krysího ksichtu bude "permanentně narušen".
Natáhnul jsem se k Brumbyho obhájci a zatahal ho za rukáv.
"Zeptejte se ho, jestli byl Brumby traumatizovaný, když mu ustřelili půlku ramene! Zeptejte se ho, jestli mělo na jeho život nějaký vliv, že mu v náručí umřeli kamarádi, kteří ještě nebyli dost staří, aby mohli volit prezidenta!"
Kapitán se odtáhnul a zakryl si ústa dlaní. "Pane, služební záznam hlavního seržanta Brumbyho jste pokryl sám během zmírňovací fáze. Oběť hlavnímu seržantu Brumbymu nezpůsobila postbojové trauma."
"Ale sakra jo! Pokud Brumbyho usvědčí, jeho kariéra skončila! Jak traumatizovaný život asi bude mít bojový pěšák odeslaný do civilu?"
Předsedající důstojník nám věnoval pohled, který nás měl umlčet.
Kapitán mou rozumnou právnickou radu odmítnul a obhajoba mlčela.
Zato mně srdce rachotilo v hrudi a oddechoval jsem jako plnokrevník po kilometrovém sprintu.
Když předsedající důstojník odeslal porotu určit rozsudek, všech osm se postavilo jako jeden a odpochodovalo přesným krokem, hodným seržantů držících se řádů. Brace, sedící celou dobu za prokurátorem se založenýma rukama, se sebral a odešel. Prokurátor také.
Předsedající důstojník si sbalil počítač.
Brumbyho obhájce si sbíral papíry a v duchu se snažil vzdálit od případu, o kterém věděl, že ho prohraje, už od chvíle, kdy mu byl přidělen.
"Tohle bude chvíli trvat," řekl jsem Brumbymu. "Dáme si kafe, Brumby."
Brumby pořád seděl a zeptal se mě: "Pane, dostanu propuštění beze cti?"
Nebyl vhodný okamžik říkat mu pravdu. Místo toho jsem se ho pokusil upozornit na pozitivní stránku věci.
"Můžeme se odvolat, Brumby. Ještě není rozhodnuto."
Brumby se zamračil a oční víčka se mu začala cukat.
"To ne, pane. Chci říct, porota ještě nevynesla rozsudek."
Sakra. Než jsem se stačil zarazit, musel jsem sebou škubnout. Měl jsem být pozitivní. Ale když jsem začal mluvit o odvolání, dal jsem Brumbymu najevo, že už jsem ztratil naději. A ztrácení naděje je luxus, který velící důstojníci nemají.
"Pane, proč jste vybral porotu poddůstojníků?" Brumby zaváhal. "Nekritizuju vás, pane. Jen mě to zajímá."
Já věděl proč. Myslel jsem si, že jsem viděl Orda škubnout sebou. Myslel jsem si, že mi dal signál. Myslel jsem si, že mi Ord naznačoval, ať vyberu poddůstojníky, protože ti sice považují porušení řádů za hroznou věc, ale taky si budou myslet, že rvačka mezi armádou a námořnictvem je v podstatě rekreace. O Ordovi jsem nepochyboval. Ord se nemohl nikdy splést. Ale teď jsem pochyboval, jestli jsem správně uhádnul jeho myšlenky.
Otevřel jsem ústa, abych se to pokusil vysvětlit.
Otevřel se průchod, kterým porota odešla, a v ní se objevila předsedající poroty, která zamávala na důstojníka

předsedajícího soudu. Srdce se mi divoce rozbušilo.
Porotkyně si zakryla ústa dlaní a něco důstojníkovi pošeptala. Ten zavrtěl hlavou.
Možná jen chtěli instrukce, objasnit něco nejasného. Možná chtěli kafe a koblihy.
Brumby chvíli zíral na tichý rozhovor, pak se zadíval na mě a zašeptal: "Pane, pokud jsou zpátky tak brzo, je to špatné, že?"
Brumbyho obhájce to zaslechnul. Otočil se a se sevřenými rty přikývnul.
Sakra.
Poplácal jsem Brumbyho po předloktí.
"Nejspíš jen chtějí instrukce. Nemůžou už mít rozsudek."
Předsedající důstojník se napřímil a zavolal na vesmírného policistu stojícího u východu: "Dejte vědět obžalobě, že porota dosáhla rozhodnutí."
Srdce mi pokleslo. Porota se radila jen patnáct minut. Žádných osm racionálních lidí se za patnáct minut nedokáže ani domluvit, co si dát na pizzu. Osm různých seržantů přece nemohlo rozhodnout o osudu vojáka, jeho celém životě, za necelých patnáct minut. Pokud se ho nerozhodli vykopnout bez pardonu.
Pochopil jsem Orda špatně. Hloupě jsem si vybral porotu ze seržantů. Brumby za mou blbost zaplatí.
Pak jsem prožíval nejdelších deset minut života, než se Brace, žalobce a krysí ksicht vrátili.
Všichni stáli a čekali, až porota napochoduje do soudního sálu.
Brace věnoval mně a Brumbymu krátký pohled plný klidné víry, že Brumby skončí v lodní věznici a bude ze služby propuštěn beze cti. A navíc to pěkně ztrapnilo mě, generála, který se dostal mezi důstojníky jen díky náhodě.
Předsedající důstojník přejel pohledem sál.
"Madam předsedající, dosáhla porota rozhodnutí?"
Seržantka od transportního povstala.
"Ano, dosáhli jsme rozhodnutí."
Nepokusila se navázat kontakt pohledem s nikým u našeho stolku obhajoby. To bylo asi špatné. Zbytek poroty zíral před sebe, klidně jako správní veteráni.
Předsedající důstojník obrátil hlavu k Brumbymu a přikázal: "Obžalovaný, vstaňte."
Brumby se postavil do pozoru po bok svého obhájce. Já také. Brumby by byl odsouzen nejspíš i bez mé chyby.
Domníval jsem se, že jsem Orda pochopil správně, že poddůstojníci jsou na rvačky zvyklí a že armádní poddůstojníci nemají námořníky v oblibě. Zničit kariéru pěšákovi, který jednu vrazil námořníkovi? To by si spíš zasloužilo metál! Teď mi tenhle nápad připadal neskutečně pitomý.
Zaťal jsem zuby a sledoval, jak si porotkyně rozbaluje papír. To si to dokonce potřebovala napsat?
Odkašlala si.
"Ohledně záležitosti restituce."
Obrátil jsem oči v sloup. Nejspíš poslední věc, na které nám s Brumbym záleželo, byla otázka, kolik peněz půjde z Brumbyho výplaty na opravu zubů Braceho sluhy.
"Obžalovaný je zodpovědný za odpočitatelnou část výdajů poškozeného na zubní služby." Pokaždé, když jsme se podrobovali nějakému lékařskému zákroku, odpočítávalo se nám z výplaty pár centů.
"Jsme však rozhodnuti, že zodpovědnost za škody není v tomto případě jednostranná, jelikož je napadený zodpovědný za náklady na vyčištění uniformy obžalovaného. Znečištění způsobily činy napadeného, který převrhnul jídlo na uniformu obžalovaného."
Seděl jsem u několika vojenských soudů. Dokonce i na místě obžalovaného, čemuž bych se už raději vyhnul. Poddůstojníci v porotě obecně věděli o zákoně jen velmi málo, ale mysleli si přesný opak. Tenhle verdikt o restituci samozřejmě neznamenal nic, jelikož teď popadnou Brumbyho za ucho a vykopnou ho ven. Pak bude Brumbyho výplata a finanční náhrady rovny nule. Proč se vůbec odhodlali dát Brumbymu tenhle malý bonus? Srdce mi poskočilo.
Možná…
Zadíval jsem se na námořnického prokurátora. Zamračil se a začal se v židli ošívat.
Porotkyně se na chvíli odmlčela, pak pokračovala: "Ohledně všech dalších částí obžaloby," usmála se na Brumbyho, "zní naše rozhodnutí nevinen."
Prudce jsem vydechnul. Vůbec jsem si neuvědomil, že zadržuju dech. Brumby objal svého obhájce, který se tvářil stejně tak zmateně jako znechuceně.
Pak šklebící se Brumby objal mě.
"Pane! Vy jste to věděl!"
Pokrčil jsem rameny. Chovat se, jako bych všechno věděl, byla součást důstojnického života.
Než mě Brumby konečně pustil, porota už odešla. Na druhé straně místnosti si prokurátor ještě prohlížel obrazovku, než ji konečně sbalil. Nejspíš si právě uvědomil, že můj výběr poddůstojnické poroty ho stál případ. A taky jsem ho podezříval, že nechce přijít Bracemu na oči.
Nemusel se obtěžovat. Brace pomalu vykročil k východu, pak se ale otočil a ukázal na mě prstem.
"Wandere, právě jste se dopustil hrozné nespravedlnosti. To si zapamatuji!"
Zabouchnul za sebou dveře.
Prsty se mi třásly veselím.
Jakmile se oslavy trochu uklidní, musím najít Orda a podělit se s ním o zprávy. Měl jsem radost, že jsem přece jenom správně pochopil, co mi Ord naznačoval, že se mi podařilo číst mu myšlenky. Ord z toho bude radostí metat kozelce.
Ne doslova, pochopitelně.
JEDENÁCT

Orda jsem našel dvacet palub od vojenského soudu, na zábavné dovolené od divizního papírování. Četa třetí divize seděla se zkříženýma nohama na palubě prostoru své čety, zatímco se Ord před ní producíroval s em dvacítkou. Každý voják měl na kolenou stejnou zbraň. Všichni byli v normálních maskáčích, ale na rukou měli velké rudé rukavice od brnění Eternad. Podle oleje, který byl vidět na rukavicích a cítit ve vzduchu, tak už trávili nějakou dobu.
"Optimální čas pro rozebrání a sestavení vakuově adaptované útočné pušky em dvacet je v polním manuálu uveden jako jedna minuta padesát sekund . Tento čas však určil personál vesmírných sil. Dokáže snad nějaký mizerný námořníček rozebrat základní zbraň pěšáka rychleji než pěšák?"
"Ne, hlavní seržante!" zařvalo padesát hlasů, až se paluba otřásla.
Usmál jsem se. Rozebírání zbraně v Etemadu? Rukavice Eternadu byly natolik jemné, že se s nimi snadno daly sbírat i mince ze stolu, ale to byl typický Ord, když požadoval, aby vojáci dosáhli standardů z manuálu s nasazenými rukavicemi. Zvlášť, když to byli vojáci mířící domů, ne do boje.
Ord se podíval na náramkový počítač.
"Začněte!"
Místnost naplnilo rachocení padesáti zbraní a poskytlo vhodnou zvukovou kulisu na tichý rozhovor. Dotkl jsem se Ordova ramene, pak jsem se k němu naklonil.
"Brumby byl osvobozen."
Ord přikývnul.
"Měl jste vidět, jak se Brace tvářil!" zašklebil jsem se.
Ord se zamračil a věnoval se svému počítači.
Naklonil jsem tázavě hlavu. Dokonce i od Orda bych čekal aspoň pochvalné gesto nebo úsměv.
Vojínka triumfálně zvedla rozebranou a zase poskládanou pušku. Ord se sehnul, zkontroloval ji a přikývnul. O pár sekund později i poslední padesátý voják zvednul zbraň ke stropu. Ord zmáčkl stop na svém počítači, pozdvihl obočí a pak natočil displej tak, abych na něj viděl.
Četa na mě vyčkávavě zírala.
Vzhlédnul jsem se svým nejlepším pokusem o pokerovou tvář a jeden úder srdce čekal.
"Jedna," řekl jsem a odmlčel se. Pak jsem se usmál a dodal: "Čtyřicet čtyři!"
Vojáci zajásali.
Když pokřikování utichlo, prohlásil Ord: "Vynikající! Slyšel jsem ale, že četa mariňáků zvládla cvičení za minutu třicet devět. Cvičte, dámy a pánové. Za deset minut si to zkusíme znovu."
Ord si mě zavedl za roh do prázdné kabiny seržanta čety, zatímco šokovaná četa začala zbraně rozebírat ještě jednou.
"Kdybyste mi neřekl, že si mám vybrat poddůstojníky," řekl jsem Ordovi, "nikdy bychom Braceho neporazili, hlavní seržante. To bylo geniální!"
Ord zavřel dveře kabiny a pak si založil ruce před sebou. Můj šťastný úšklebek ho nechával naprosto chladným.
"Mohl bych s panem generálem mluvit upřímně?"
Cože?
"V žádném případě bych nechtěl, aby se mnou hlavní seržant mluvil jinak."
Ord se zamračil.
"Porazit admirála Braceho nebylo mým cílem. Ani nemělo být vaším. Taktika nebyla geniální. Byla jasně patrná! Každý důstojník s trochou zdravého rozumu a několika lety zkušenosti by ji měl poznat! Já si myslím, že máte trochu zdravého rozumu. Pane. Napověděl jsem vám, protože nemáte zkušenosti, což není vaše vina."
"Ale Brace…"
"Admirál Brace to měl také vidět. Ale on je technokrat. Kromě toho vám nemohl zabránit ve výběru poddůstojníků."
"Vy jste čekal, že to udělám!"
Ord přikývnul: "Ano, pane, to jsem čekal. A pak jsem čekal, že si vezmete admirála stranou, vysvětlíte mu, jaký bude výsledek, a pak využijete své výhody k vytvoření oboustranně přijatelného řešení. Nečekal jsem od vás, že narušíte vztah mezi jednotlivými větvemi služby, o vztahu mezi vámi a admirálem nemluvě."
Ukázal jsem prstem za sebe do místnosti čety, kde rachotily zbraně: "Právě jste jim předhazoval před nos námořníčky!"
Ord na chvíli mlčel, pak přikývnul.
"To je pravda, pane. Čekal bych, že pan generál pochopí rozdíl mezi trochou zábavy a absolutní potřebou spolupráce, když jde o něco vážného."
Ordova seržantská představa o troše zábavy bezpochyby sahala až k vyražení zubů otravnému námořníkovi někde v baru. Ale pochopil jsem ho.
"Poučte se z toho, pane. Příště, až budete vy a admirál Brace spolupracovat, může jít o životy. Rivalita mezi jednotlivými větvemi služby by neměla přesahovat občasné posměšky někde v pozadí."
"Rozumím, hlavní seržante," odpověděl jsem střízlivě. Vlastně jsem tomu i věřil. Ale pravda byla, že až se dostaneme domů, odletí Brace od mé blátošlapské budoucnosti jako odkopnutá plechovka od piva.
Kromě soudu byla cesta domů přesně taková, jaké cestování ve vesmíru je: nudný pobyt v přecpaném vězení. Až na to, že trestanci nemusejí dýchat nakyslý vzduch, který právě někdo vydechnul.
O 240 dní později se Excalibur vrátil na místo svého rodiště, oběžnou dráhu kolem Měsíce. Usadil se na orbitu, jako by nikdy neodletěl. Předpokládal jsem, že ať už se za posledních pět let změnilo na Zemi cokoli, nemá mě to šanci nějak překvapit, ne po tom, čím jsem si prošel.
Pletl jsem se naprosto dokonale.
DVANÁCT
Dva týdny po návratu Excaliburu na lunární orbitu jsme s Howardem prošli přechodovou komorou Excaliburu na

palubu V-Star, kterou nás Mimi Ozawová doveze domů. Moji vojáci šli dolů jako první, pak třetí divize, pak ta část osádky Excaliburu, jejíž přítomnost nebyla na palubě kriticky nutná. Brace bude poslední, kdo palubu lodi opustí.
Zrzavý člen vesmírných sil s pomocí staromódního štětce v nízké gravitaci a uzavřené atmosféře natřel čirý gel přes plastikovou pečeť přechodové komory.
"Copak admirála Braceho nikdy neunaví honit vás do tohohle malování?" zeptal jsem se.
Zrzek se zašklebil: "Admirál má svou barvu rád, pane. Ale není to jen barva. Je to konzervační látka. Jakmile tahle V-Star odletí, zakonzervujeme celou loď. Až půjdeme všichni dolů na povrch, zůstane Excaliburu jen dost šťávy a mozku, aby se udržel na parkovací lunární orbitě."
Střelil jsem pohledem po Howardovi.
Pokrčil rameny.
"Není to nic tajného. Měl jsi spoustu práce s divizním papírováním."
To měl pravdu. Dvacet čtyři let starý generál neměl o moc větší šanci zvládnout papírování i značně okleštěné divize, než se křeček mohl naučit jidiš. To byl jeden z dalších důvodů, proč jsem se těšil, až mě zbaví velení a budu se zase moct plazit v bahně.
Prošli jsme spojovacím tunelem a přes okraj průchodu do prostoru Miminy V-Star.
Howard pokračoval: "Co jsi čekal, že budou dělat? Udržet takovouhle loď v operačním provozu stojí miliardy dolarů každý měsíc. Lunární základna bude taky zakonzervovaná."
Faktem bylo, že jsem nečekal ani jedno, ani druhé. Hodil jsem bágl do sítě na náklad u stropu a zavrtěl hlavou.
"Kolik nás to bude stát, když se Slimáci vrátí a my nebudeme připravení? Jakou cenu má město plné lidí?"
"Už jsou to skoro tři roky, co jsme zničili veškerou přítomnost Pseudocephalopodů na Ganymedu. Nemáme žádné důkazy, že je v okolí něco, na co bychom měli být připravení."
Zapadnul do křesla a pokračoval: "Jasone, dole na Zemi je mnohem víc věcí, na které se musíme připravit, než je velmi nízká pravděpodobnost další existence Pseudocephalopodů, natož jejich nepřátelský návrat."
Mimi nás odtáhla od Excaliburu s pomocí příďových trysek, pak jednou proletěla na volno po lunární orbitě, zapnula hlavní motor a odstřelila nás domů.
O tři dny později jsme proletěli stratosférou, překročili pobřeží Pacifiku padesát kilometrů nad Oregonem a letěli dál na východ.
V-Star není neovladatelná, naslepo vystřelená kulka jako staré raketoplány, ale není to ani akrobatický letoun. Mimi zatáčela na jih tak zeširoka, že jsme přeletěli nad Niagarskými vodopády a pak kolem Washingtonu, D. C.
Venture Stars Excaliburu, které přistávaly dříve, všechny skončily na Canaveralu, na jediné prodloužené přistávací ploše, která byla určená k jejich přistání. Pouze Mimi Ozawová měla dost pilotních schopností, aby se jí dalo věřit, že dokáže s V-Star přistát na konvenčním letišti, jako bylo to Reaganovo.
Mimi s námi přistála tak hladce, jak by to dokázala Pú Hartová. Tupě jsem zíral na trup lodi a přál jsem si, abych tam měl okno. Byl jsem doma, ale mohl jsem to poznat jenom proto, že se mi játra a zbytek vnitřností začal tlačit na sebe plnou pozemskou gravitací, poprvé po pěti letech.
Obrazovka na přední stěně zablikala a já na ni ukázal olověně těžkým prstem: "Howarde, furt je to šedé!"
Věděl jsem, že se planeta z útoků Projektilů ještě nevzpamatovala, ale stejně jsem nějak čekal zelenou trávu a modré nebe.
Mimi s námi dorolovala na konec přistávací plochy Reagana a rampa se s hydraulickým pištěním spustila. Konečně doma. Odpoutal jsem se a vyskočil na nohy. Nebo jsem se o to spíš pokusil. Kolena se mi podlomila. Musel jsem si zase sednout a přitisknout si dlaně na třesoucí se stehna.
"Sakra!"
Během cesty od Jupitera jsem posiloval jako vzteklý, dvakrát každý den, ale stejně jsem měl problémy postavit se.
Howard jen seděl ve svém křesle a šklebil se na mě: "Počkej, až přijdou zdravotníci."
O pár minut později mě dva zdravotníci sebrali, chytli v podpaždí, jako bych byl něčí nemohoucí dědeček, a pomohli mi vypotácet se po rampě ven z lodě.
V hustém vzduchu jsem se málem utopil. Byl okořeněný mnoha vůněmi, o kterých jsem ani nevěděl, že mi chybí. Prach. Kerosen. Asfalt. Pro mě to bylo jako čichnout si k orchidejím. S úšklebkem jsem kulhal kupředu.
Napůl jsem očekával uvítací výbor, nebo aspoň někoho, kdo by mi potřásl rukou, ale zdravotníci mě, Howarda a naše batohy jen naložili do elektruku, který nevypadal o nic zvláštněji než kterékoli auto na parkovišti před nákupním střediskem, a pak se s námi rozjeli k hangáru.
V hangáru čekala kolona modrých autobusů. Před autobusy, v pohovu s rukama za zády, stálo mých sedm set přeživších z Ganymedského expedičního sboru. Opustili jsme Ganymed jako špinavá banda ztracených kluků, se mnou jako s Peterem Panem.
Sedm set vojáků napřímených přede mnou stálo v plném vybavení neochvějně a disciplinovaně jako římští legionáři. Na palubě Excaliburu jsme bitevní zbroje nenosili, takže mohli zbrojíři strávit dva roky cesty opravováním a leštěním našich Eternadů.
Pěšák v naleštěném rudém Eternadů s odklopeným vizorem a stužkami za službu na hrudním plátu opravdu vypadá jako rytíř v zářivé zbroji. Sedm set rytířů na křížové výpravě.
Minimyš, jelikož byla muslimka, tohle přirovnání vždycky nesnášela, ale stála tam taky, na levém křídle, druhá nejmenší v jednotce. Nejmenší člen jednotky, v rudém pyžamu a zmenšené replice hrudního plátu, seděl v pozemském kočárku barvy rudého Eternadů. Zachytil jsem Minimyšin pohled, mrknul a ušklíbnul se. Pak mi ale úšklebek z tváře zmizel.
Jude nebyl jediný, kdo seděl. Slimácké zbraně většinou rovnou zabíjely, ale v řadě bylo i kolem tuctu lidí s amputovanými končetinami na kolečkových křeslech.

Pozemská medicína každému muži a ženě vytvoří organické protézy, ale prozatím byli jasným důkazem, že si tito kandidáti na verbířské plakáty prošli peklem.
Takže tohle bylo naše přivítání doma. Jeden poslední nástup a pak rozchod. Cítil jsem, jak se ve mně vaří hněv, smutek, ulehčení a všechny ty emoce, které patří k loučení. A bolest, protože já byl tady a tisíce stejně dobrých a odvážných chlapů a ženských jako já ne.
Elektruk zastavil za Brumbym, který jako divizní hlavní seržant stál před vojáky čelem k nim.
Přehodil jsem nohy přes okraj nákladáku a dotknul se podlahy hangáru. Jeden ze zdravotníků mě chytil za ruku a zašeptal: "Pane, neměl byste.
Odstrčil jsem ho a ukázal na svou divizi.
"Oni stojí!"
"Oni jsou aklimatizovaní," zasyčel zdravotník.
Byla to má poslední chvíle v hodnosti generála, rozloučení se spolubojovníky. Aklimatizovaní, neaklimatizovaní.
Spolknul jsem slzy a vystrčil se z křesla. Nohy se mi třásly. Ale ne tak zle jako na palubě V-Star. Sebral jsem se a pomalu se belhal kupředu.
"Divize!" zavolal Brumby.
Přípravný příkaz se ozýval tam a zpátky mezi prořídlými brigádami, prapory, rotami a četami a odrážel se od zdí hangáru.
"Pó-zor!"
U prováděcího příkazu celá divize vyskočila do pozoru jako řada soch.
Byli jsme mladí a dostali jsme na prdel, ale byli jsme profesionálové.
Brumby udělal čelem vzad a zasalutoval.
"Pane! Divize je nastoupena!"
Vrátil jsem mu pozdrav a naklonil se k němu.
"Pár slov a pak rozchod, co, Brumby?"
Brumby zavrtěl hlavou a oční víčka se mu přitom třepetala.
"Pane, přehlídka…"
"He?"
Na vševědoucího velitele jsem tenhle výraz používal až moc často.
"Dostal jste memo, pane. Proto vás zavezli do D. C. místo na Canaveral. Divize bude pochodovat od Kapitolu po Konstituční avenue k Washingtonovu památníku. Tam ji představíte prezidentovi a generálnímu tajemníkovi OSN."
Divizní velitel, dokonce i tak zmenšené divize, prochází každý den přes 400 zpráv. Příliš mnoho z nich jsem jen proletěl.
Další důvod, proč jsem prostě nebyl materiál na důstojníka generálního štábu.
"Takže co mám dělat, Brumby?"
Sklouzl pohledem doleva, k autobusu bez oken.
"Vy půjdete tam, pane, zatímco divize nasedne na autobusy a zamíří do D. C."
Koukal na autobus bez oken jako kachna do hlavně brokovnice dvanáctky.
Jak dlouho tady už moji vojáci stáli v plném brnění? Povzdychnul jsem si.
"Dobře, Brumby. Dej jim rozchod a zavel nasedat. Ať nemusí stát na nohou."
V rachocení čtrnácti set obrněných bot jsem se dovlekl k autobusu, vytáhnul se dovnitř a rozvalil se na růžovém sametovém gauči.
Gauči? Rozhlédnul jsem se. Autobus byl vybavený, jako by měl převážet popovou hvězdu na turné, měl bar, několik holo tanků a přišroubovaný nábytek, který musel být koupený na aukci dědictví pasáka z přelomu století. Čekal bych, že pro slavnostní průvod Washingtonem pořídí zbrusu nový autobus.
Autobus vyrazil kupředu a zařadil se na konec autobusové kolony.
Zaútočili na mě příslušníci vesmírných sil s výložkami komunikací. Než jsme překročili řeku Potomac do Kolumbijského distriktu, byl jsem svléknut do spodního prádla, oholen a nacpán zpátky do brnění Eternad, které bylo opravené, naleštěné a uvnitř vonělo po borovicích. Bylo to moje brnění, včetně světle modré stužky medaile cti na hrudním plátu.
Dovnitř vtrhla žena v kvalitně střiženém černém obleku, s chipboardem v ruce. Hubená jako tužka, možná v Howardově věku, s naježenými vlasy. Výsledný efekt byl jednoznačný: čarodějnice a pometlo v jednom balení.
"Generál Wander? Ruth Twayová."
Potřásla mi rukou a druhou se natáhla a upravila mi stužky na hrudníku.
Twayová si něco přečetla z obrazovky svého chipboardu.
"Jsem z Bílého domu. Dnes pojedete a budete mávat. Žádné proslovy. Žádná interview."
V každém ze tří holotanků uvnitř autobusu se ukazovaly záběry z jiné zpravodajské sítě. Všichni hlasatelé stáli tak, aby za nimi byla vidět vyprázdněná Konstituční avenue, olemovaná davy na chodnících.
"To mi vyhovuje, paní. Ale jsme pěchota. Proč na přehlídku jedeme v autobusech?"
Twayová zavrtěla hlavou.
"Jen na začátku. Vaši vojáci budou mašírovat. Vy budete sedět v otevřené limuzíně a mávat na obdivující davy."
Autobus se zastavil u Mall , poblíž Kapitolu. Moji vojáci už se řadili. Povede nás vojenská hudební kapela, podle všeho mariňáci, a za námi půjde třetí divize a pak posádka Excaliburu. Za hudebníky parkovala otevřená limuzína daimler, která měla na poznávací značce jen dvě velké rudé hvězdy. Obrátil jsem se k Twayové: "Vy si myslíte, že v tom autě pojedu, zatímco mí vojáci půjdou pěšky?"
Sevřela rty do úzké linie.
"Samozřejmě. Budete tak výš. Holo technici jsou rozmístění tak, aby na vás mohli zaměřovat každých dvě stě metrů."
"Ne. Půjdu po svých. Do limuzíny posaďte pár těch, kteří přišli o nohy."

"Je to globální zpravodajské vysílání. Choreografie je naplánovaná přesněji než poločas světového poháru. Hola…"
"Hola jsou pro hrdiny. Ti amputovaní jsou větší hrdinové, než já kdy budu."
Twayová zabubnovala prsty na chipboardu. "Generále, i kdybychom to tak mohli udělat, právě jste vylezl z lodi. Vašim vojákům trvalo několik dnů, než dokázali ujít dvě stě metrů, natož trasu téhle přehlídky. O co vám jde?" Založil jsem si ruce.
"Mí vojáci jdou pěšky. Já jdu pěšky. Já jim velím." Odepnula si z opasku audiofonní kartičku a přidržela si ji u ucha: "Zavolám náčelníkovi generálního štábu. Ten velí vám."
Polknul jsem a sledoval, jak šeptá vytáčecí kód. Sakra, sakra, sakra. Nosil jsem sice generálské hvězdičky, ale srdcem jsem byl pořád obyčejný voják. Stál jsem na povrchu sotva dvacet minut a už mám zase problémy s nadřízenými, jako když jsem byl v základním výcviku.
V čele průvodu stál chlápek vypadající jako holo režisér, který měl na sobě neónově oranžové rukavice. Zadíval se na zápěstní počítač, promluvil do audio karty a pak ukázal oranžovým prstem na kapelu. Hudebníci nasadili "Hvězdy a pruhy navždy" a vyrazili.
Twayová se otočila a sledovala je. Mezera mezi zadními bubeníky a stále prázdnou limuzínou se neustále zvětšovala.
"Ztrácíte svou choreografii, paní Twayová." Ruth Twayová zjevně měla odvahu a možnost zavolat náčelníkovi generálního štábu. Ale taky byla dost politik, aby věděla, kdy uznat prohru a začít minimalizovat škody.
Zavrtěla hlavou a se zasyčením vypustila vzduch z plic přes přední zuby. Pak sklopila ruku s audiem a ukázala rukou na ošetřovatele za kolečkovými křesly a na limuzínu.
"Wandere, takový otravný mizera jste byl, i když jste byl jen specialista?" Ušklíbnul jsem se. "Byl jsem horší."
O sto metrů později už jsem se necítil tak dobře. Zadek nebyla jediná věc, co mě bolela. Ve stehnech mě pálilo a svaly se mi třásly, úšklebek mi z úst dávno zmizel. Twayová byla možná mrcha, ale v tuhle chvíli byla mrcha, která měla pravdu.
Nohy nebyly jediným zdrojem mé bolesti. D. C. vypadalo a bylo cítit zdravě asi jako rakovinový nádor. Slimácký útok Washington a spoustu dalších měst minul. Pořád jsem kolem sebe mohl vidět známé budovy. Ulice lemovaly davy. Ale obloha byla stále šedivá, vzduch ledový a obličeje v davu tak bledé, že na tom skoro nezáleželo. Ztráty a snaha o odvrácení zkázy lidstvo vyčerpaly.
Ale stejně jsem při pochodu slyšet jásavé volání, před námi i za námi.
Jásot davu vrcholil ve chvíli, kdy kolem procházela vojenská kapela.
Pak se objevila limuzína vezoucí naše zraněné a jásot upadal, jako by přes dav někdo přetáhl závěs.
Myslím, že civilisty šokovali jak naši zranění, tak fakt, jak málo nás zbylo. Průvody středních škol byly často i větší než to, co zůstalo z Ganymedského expedičního sboru. Prošli jsme kolem lidí dřív, než si někteří uvědomili, že už jdeme.
Zadíval jsem se do očí starému muži, vyhublému a vyschlému, v čepici s kamuflážním vzorem, jaký se používal za druhého afghánského konfliktu. V nenadálém tichu si přiložil dlaně k ústům a křikl na mě: "Proč ty? Proč já?"
Zamrkal jsem. Měl celý život, aby na tu otázku zkoušel vymyslet odpověď, a stejně ji stále neměl.
Než se mé boty dotkly nahnědlé trávy Ellipse , měl jsem na tváři úšklebek jako masku smrti a ruka, kterou jsem mával, zdřevěněla jako veslo na otrokářské galéře. Před námi stálo pódium zahalené do modré OSN, ale také do rudé, bílé a modré, a za ním se tyčil bílý obelisk Washingtonova památníku. Na vrcholcích stožárů obklopujících monument vlály ve větru vlajky stovky národů.
Do očí mi vyhrkly slzy. Ne kvůli vojácké pýše, ale protože jsem věděl, že teď přijde šplhání po schodech u pódia, na kterém už čekali prezident a generální tajemník.
Když všichni vojáci konečně stáli, se zmrtvělýma nohama a s viditelným třesem, na mrtvém trávníku generála Washingtona, spustila kapela něco, co připomínalo upravenou studio verzi všech pochodů napsaných od první světové války spojených dohromady.
Tohle byla vojákova chvíle slávy. Fakt, že jsem v tu chvíli toužil především po židli, na kterou bych si mohl sednout, snad vysvětluje, jak moc mají vojáci přehlídky rádi.
Konečně nastalo ticho, kromě arytmického rámusu, jak vlajky mnoha národů plácaly svými lany o stožáry. Prezident Lewis se postavil - celou dobu seděl a sledoval nás - a přistoupil k stupínku v celé své stříbrošedé slávě.
"Vítejte doma! Svět vám děkuje za dobře odvedenou práci!"
Davy za námi zajásaly. Jejich hlasy odnášel vítr pryč. Podle mých hodinek mluvil Lewis celých deset minut. Pak řekl: "Generále Wandere!"
Než jsem se vydrápal po schodech nahoru na pódium, přidal se k prezidentovi generální tajemník, Afričan, který vypadal jako mahagonový drát v obleku ze Sevile Row.
Jak dlouho jsme tam stáli a co jsem říkal, to už si nepamatuju. Pamatuju si, že jsem byl unavený a všechno mě bolelo. Nezastavil jsem holocaust, abych poslouchal proslovy.
Musely to být nudné záběry. Válka skončila skoro před třemi lety. Momenty vhodné pro holozáznam, zachycující vojáky objímající se svými milovanými u nás přeživších z Ganymedského expedičního sboru neexistovaly, jelikož požadavkem na členství byl fakt, že jsme přišli kvůli Slimákům o všechny příbuzné. A velkolepý průvod s házením papírových konfet by po sobě nechal spoustu nepořádku, který by bylo třeba uklidit.
Kromě toho, i když návrat GEF představoval pro diváky zajímavé zprávy, už to nebyla žádná žhavá zpráva, jelikož vojáci přistávali po několik týdnů, jeden transportér za druhým.
Nemůžu říct, že by mi to vadilo. Zůstávala mi pětiletá výplata, většina z toho s bojovými a leteckými příplatky a velká část v důstojnické hodnosti. Jen jsem prostě chtěl, aby tenhle den už skončil.
Generální tajemník vzhlédnul od své nápovědy - stál jsem za ním, takže jsem viděl, jak je průhledné sklo před ním pokryté posunujícím se modrým textem, podobně jako to funguje u displejů v našich Eternadech. Složil si poznámky a

kapela spustila "Hvězdy a pruhy navždy", což asi bylo vhodné, jelikož jsme zrovna byli v Americe, ačkoli na Ganymed odletěli a vrátili se vojáci z dalších jednatřiceti států kromě USA.
A hotovo, aspoň jsem si to myslel.
Ucítil jsem, jak mi loket svírají něčí prsty.
"Generále? Na slovíčko?"
Prezident Spojených států si mě odvedl stranou, pod pódium.
Uvnitř byly cítit čerstvé piliny a světlo procházelo plátěnými stěnami nataženými na konstrukci. Oválná kancelář to rozhodně nebyla. U dveří postával chlap od tajné služby, zatímco druhý se procházel kolem, na doslech, ale tvářil se, jako by neposlouchal.
"Jasone - můžu vám říkat Jasone?"
Byl to nejmocnější muž na Zemi. Mohl mi říkat, jak chtěl. Ať už jsem si o Lewisovi myslel, co chtěl, ten chlap byl odzbrojující. Měl na sobě tu nejbělejší košili, jakou jsem kdy viděl, ladila mu se zuby, které předváděl ve svém proslulém senátorském úšklebku.
"Jasone, odvedli jste skvělou práci. Vy všichni."
Pak mu ale oční víčka poklesla jako řediteli pohřebního ústavu. "Chtěl bych si s vámi promluvit o vašem dalším úkolu."
A jéje. Už je to tady. Lewis se mi právě chystal oznámit, že mě degraduje z generála na velitele čety.
Kdyby jen věděl to co já. Chyběly mi zkušenosti s kličkováním kolem diplomatů, štábních důstojníků a Členů rozpočtového výboru. Až mě degraduje zpátky na poručíka, ulehčí se mi. "Jistě, pane."
Vítr udeřil do plátěné stěny a natlačil ji dovnitř, takže bylo vidět ven. Agent tajné služby se postavil mezi nás a otvor a sáhnul po plátnu, aby bariéru obnovil.
Prezident ho mávnutím poslal pryč a ukázal na Mall, ke Kapitolu. Národní galerie byla někde po naší levé straně, muzeum Smithsonian po pravé. Nejmocnější muž světa se ke mně naklonil tak blízko, až jsem ucítil jeho pepermintový dech.
"Jasone, už jste někdy byl ve Washingtonu?"
"Ano, pane." Na výletě se školou. Ven z autobusu, rozhlédnout se, zalézt zpátky. Pokud bylo úterý, tak to muselo být muzeum raket. "Mall. Esence Ameriky, že?"
"Pokud myslíte místo, kde služba národních parků prodává předražené hamburgery, tak asi ano. Já bych si asi vybrat Arlingtonský hřbitov, pane."
Stáhnul jsem obličej. Před čtyřmi hodinami jsem přiletěl z vesmíru a už jsem zase drzý jako školák.
Prezident mě poplácal po zádech, zvrátil hlavu a zasmál se, až moc upřímně, aby to bylo pravdivé.
"Říkali, že máte vlastní rozum," prohlásil a povzdychl si.
Naklonil jsem hlavu. Možná mi to chce říct jemně, ale jak těžké může být říct mi, že ze mě bude jenom velitel čety?
"Jasone, víte, kolik stojí vyslání jednoho člena Ganymedského expedičního sboru do boje?"
"Jeden život. To je jediné číslo, na kterém záleží."
"Samozřejmě. Samozřejmě."
Odvrátil pohled a olíznul si rty.
"Požádám vás, abyste si zachoval odstup a podíval se na to objektivně, z pohledu ceny za národní obranu, za celosvětovou obranu. Jako generál."
"Nejsem generál."
"Svět si to myslí. Myslí si, že jste ho zachránil. Symbolizujete štít, který poskytuje lidstvu armáda. Pro Ameriku. Pro celé lidstvo." Usmál se. "Když pomyslíte na Ameriku, co si představíte?"
Pokrčil jsem rameny Dopravní zácpy? Reklamy?
"Prosperitu!" Prezident udeřil pěstí do vzduchu.
"Nejen pro Američany. Amerika je stroj, který táhne vlak světové ekonomiky. Jasone, válka se Slimáky zabila šedesát milionů lidí. Po odečtení výdajů na obranu je celosvětový současný hrubý národní produkt menší než čínský před válkou. Bude trvat roky, než si budou Američani moci koupit nové holosety, natož brát děti do Virtuworldu. Proto byla Margaret Ironsová vyhnána z Bílého domu."
Sklonil jsem hlavu. "Pane, co to má společného s…?"
"Jasone, musíme vrátit světovou ekonomiku zpátky na mírovou úroveň. Deficity prezidentky Ironsové připravily lidstvu nepříjemnou budoucnost."
"Kdyby ty peníze neutratila, lidstvo by nemělo budoucnost."
Lewis se zarazil a otočil se ke mně, s rukama v bok, oči zúžené, jak mu maska politika na chvíli sklouzla.
"Margaret Ironsová byla vaší vrchní velitelkou. Teď jsem jím já. Máte s tím nějaký problém, generále?"
Ztuhnul jsem. Nejdůležitější věc, kterou narval Ord do malého mozečku drzého rekruta, bylo to, že vojáci poslouchají rozkazy a že ty ve svém důsledku pocházejí od civilistů zvolených civilní většinou. Dejte pryč disciplínu a Amerika by byla jako typická banánová republika. -
"Ne, pane."
Prezident zase nahodil svůj úsměv.
"Dobře! Stabilita. Jistoty. Týmová hra. Tohle budeme potřebovat."
"Pochopitelně, pane."
Ukázal palcem za sebe, na nástupiště přehlídky.
"Ta věc s přehlídkou, strčit zraněné dopředu do limuzíny. Tahle událost byla opatrně naplánovaná, aby působila pozitivně. Ruth Twayová se odpovídá přímo mně. Je ve svém oboru ta nejlepší. Netuším, proč se dobrovolně přihlásila, že se o vás postará. Ale dávejte pozor, co vám říká! Na záběrech potřebujeme mladého hologenického vůdce. Někoho,

kdo ukáže světu, že je bezpečné vrátit se k mírové ekonomice. Pobídnout svět, aby následoval naše snižování výdajů na obranu. A místo toho jsme dostali hrozivou bandu lidí předvádějících pahýly. Takovéhle kontraproduktivní chování už od vás neuvidím, že ne?"
Pokrčil jsem rameny a odpověděl: "Jsem prostě rád, že jsem doma, pane."
"Uhýbáte otázkám jako politik. To je povzbuzující."
Pro prezidenta možná.
TŘINÁCT
Poté, co prezident odešel, jsem vlezl do limuzíny. Twayová mi podala nové rozkazy. Ano, podala. Armáda, která byla v používání nových technologií občas trochu pozadu, stále předávala osobní rozkazy na papíře, jako by byl rok 1995.
Vyšplhal jsem po schodech ke vstupu do nemocnice a otáčel v rukou zavřenou obálku. Nijak jsem nespěchal s jejím otvíráním. Určitě to byla degradace. Proč by jinak Twayová se zprávami čekala, kdyby nebyly špatné?
Dostal jsem pokoj v nemocnici Walter Reed, který jsem měl sdílet s Howardem Hibblem, dokud oba neprojdeme dvěma dny uvítacích zdravotních testů. Otevřel jsem dveře a našel uvnitř Howarda sedícího na posteli, skloněného nad mechanickým švábem velikosti fotbalového balónu.
Šváb otočil hlavu mým směrem a poskočil na šesti kovových nohách nahoru a dolů.
"Jeebe!" řekl jsem.
Howard se na mě usmál. "Technici ho právě vyčistili."
Jako každý jiný taktický pozorovací transportér byla i tato jednotka série J, označení E, zkráceně Jeeb, při výrobě naplněná plastickou trhavinou, umístěnou pod jeho povrch absorbující rádiové záření. V případě zajetí by změnil svou přísně tajnou mechanickou zdechlinu na hrst broků, a navíc by s sebou vzal pár nepřátel.
A tak musel být Jeeb jako pohyblivý granát strčený v muničním skladu po celou cestu domů z Ganymedu. A já si myslel, že jsem osamělý.
Sedl jsem si vedle něj na postel a pohladil jsem ho po kožichu tvořeném krátkými štětinkami absorbujícími záření, který byl na dotek jako koberec, zatímco on na mě zaměřoval velké kulaté oči velikosti čokoládových sušenek.
Je samozřejmě absurdní hladit robota. Ale Jeeb byl víc než robot. Byl to můj robot. Možná.
"Howarde, dohodl jsi to s nimi?"
Howard kývnul hlavou ke stolu.
"Dokumenty jsou na stole. I když je odepsaný jako šrot, stál tě tříměsíční plat. Uvědomuješ si doufám, že podle většiny lidí je to za hromadu otřískaných nanočipů absurdně vysoká cena."
Zvednul jsem staromódní papír. Certifikát původního přijetí do výzbroje. Hlášení o bojových škodách, zastarání vybavení a přebytku. Jeeb byl poškozený a zastaralý, to ano. Exploze, která nám vyhrála bitvu o Ganymed, mu usmažila část obvodů. Pět let je v nanopočítačové technologii věčnost. Jeeb byl sešlý věkem. Byla tam i dokumentace prodeje a převodního práva z ministerstva armády Spojených států na Wandera, Jasona.
Polknul jsem. Co se týkalo armády, držel jsem v rukou Jeebův životní příběh. Ale papíry nikde neříkaly, že Jeebův wrangler, voják spojený s Jeebem mozkovými implantáty, byl až do své smrti můj spolubydlící. Papíry neuváděly ani to, že mě Ari Klein požádal, zatímco mu vnitřnosti vytékaly do ganymedského prachu, abych adoptoval robota, který byl Arimu blíž než psi z dřívějších jednotek K-9 svým psovodům.
Howard mi podal ruční holopřijímač.
"Není to jako implantáty. Nebudeš s Jeebem nikdy spojený tak jako Ari. Tahle kostka neumí to, co implantáty. Ale když ji zapneš, uvidíš to, co Jeeb, na viditelném, infračerveném i ultrafialovém spektru, a ve sluchátku uslyšíš to, co on, ať už zvuky nebo v elektromagnetickém spektru. Dokáže ti překládat cizí jazyky, učit tě je ve spánku. Dokáže létat skoro rychlostí zvuku nebo běhat jako gepard, kamkoli mu řekneš. A nikdy nebude naštvaný nebo unavený, vždy udělá, co budeš chtít."
"A co chce on ode mě, Howarde?"
Jeeb natáhnul všechny tři nohy na pravé straně a převalil se na záda. Poškrábal jsem ho na břišním brnění. Jeeb uměl naklánět hlavu podobně jako Ari, když zaslechl dobrý vtip.
Howard pokrčil rameny.
"Jeho tvůrci, firma Lockheed, tvrdí, že nechce nic. V tom břiše, které škrábeš, nejsou žádná nervová zakončení, kterými by to mohl cítit. Je to jen stroj."
"Ty tomu věříš, Howarde?"
Další pokrčení rameny.
"Dokonce i paryby rozpoznávají jednotlivé lidi a prokazují projevy náchylnosti. On je mnohem chytřejší než rejnok. V jeho myslících obvodech je dost místa na získání lidského chování a pamatování si. Och, a taky jsi nám zajistil práva stáhnout si jeho pozorovací data z letů nad Ganymedem."
Tohle jasně ukazovalo, jak málo se válka se Slimáky poválečného světa týkala. Data získaná o jiném světě byla prodána jako součást válečného suvenýru.
Toho dne jsme s Howardem a Jeebem strávili hodinu venku a nechali Jeeba aportovat tenisák. Hráli bychom si déle, ale i to velmi omezené spojení, které jsme sdíleli, umožnilo Jeebovi poznat, kam jsem se chystal míček hodit. Takže stará finta s předstíráním hodu a následným schováním míčku za zády nebavila ani jednoho z nás.
Kromě toho, pobyt venku, dokonce i ve Washingtonu, v půli cesty přes USA k Floridě, mě deprimoval. Země bude potřebovat desetiletí, než se vzpamatuje z téměř nukleární zimy, jakou na ní vyvolali Slimáci. Svítání každý den bylo šedivé a suché. Tráva nebyla zelená a stromy bez listů se třásly v neustálém chladu. Rostliny mírného pásu se přesunuly k rovníku. Díky tomu vznikala zvláštní hola Nebraskanů v kombinézách sedících na svých kombajnech na brazilských pláních.

Jeeb mi upustil tenisák u nohou a posté roztáhl křídla, když jsem si uvědomil, že jsem si stále ještě nepřečetl rozkazy. Už jsem neměl další výmluvy, proč otevření obálky oddalovat.
Povzdychnul jsem si, vytáhl obálku z kapsy a otevřel ji nehtem. Howard se přesunul po větru ode mě a zapálil si cigaretu.
Přečetl jsem asi půl stránky, než jsem si uvědomil, co čtu. Zamrkal jsem a ztuhnul.
Howard sebral tenisák, odvrátil se ode mě a hodil ho Jeebovi. Howard dělající něco, co se podobá sportu, bylo asi stejně pravděpodobné jako pstruh tancující na stole.
Složil jsem papíry a zamával na něj.
"Tys to věděl! Ale neřekl jsi mi to!"
Pokrčil rameny a odpověděl: "Nic by to nezměnilo."
Zmačkal jsem papír a hodil ho po něm.
"Tys to věděl!"
Jeeb se vznášel a přejížděl optickými senzory mezi tenisákem a papírovou koulí, která se odrazila od Howardovy hrudi.
Howard sledoval, jak mé rozkazy padají do hlíny, a pak otočil dlaně vzhůru.
"Nebuď takový hovňousek!"
Už roky jsem se snažil naučit Howarda správně nadávat. Výcvikoví seržanti se museli v hrobech otáčet, od Fort Benningu až po Fort Carson. Zaskřípal jsem zuby.
"Hovňousek?!"
Mávnul na mě rukou.
"Neboj se. Zamiluješ si to!"
ČTRNÁCT
Dalšího rána v šest nula nula, během holení po ranní rozcvičce, se dveře naší ošetřovny rozletěly zlomek sekundy poté, co někdo zaklepal na kliku.
"Dobré ráno!"
Twayová, ženská z Bílého domu přes vztahy s veřejností, nakráčela dovnitř jako výcvikový seržant do kasáren.
Napochodovala doprostřed místnosti a založila si ruce před sebou.
"Je pozdě."
Otočil jsem se od umyvadla, aniž bych si oholil obočí, mávnutím vypnul vodu a postavil se jí s holou hrudí a bos, jen v kalhotách od maskáčů.
"Pozdě na co?"
Jeeb hřadoval na okraji umyvadla a cvakal jako elektrické kuře. Howard tvrdil, že je to jen diagnostika. Podle Lockheedu si TOT nemůže osvojit osobnost svého wranglera. Ale Ari vždycky nadával, když jsem nechal vousy v umyvadle. Ne snad, že by mě Ari pořád kritizoval, to ne. Jednu noc, když jsme byli oba unavení, vyděšení a osamělí, mi řekl, že mě čeká velký osud.
Twayová zírala na Jeeba. TOT jsou tak drazí a vzácní, že to dělá většina lidí. Ale TOT nevypadá zas tak odlišně od hromady hloupoučkých pracovních robotů, kteří všem vysávají koberce a vytrhávají plevel ze zahrádky. A čekal bych, že někdo jako Twayová už viděl všechno.
Howard se posadil na posteli a provedl ranní záchvat kašle. Když ho přešel, sklouzl nohama na podlahu do pantofli ovázaných izolační páskou. Zažíval a chvíli šmátral rukama nad nočním stolkem, než našel brýle. "Vy jste od vztahů s veřejností?"
"Jsem Ruth Twayová. Zodpovídám se přímo prezidentu Spojených států. Můžete mě oslovovat paní Twayová, majore Hibble."
Howard zabručel, zacvakal klouby a odšoural se k latríně.
Plesk-plesk-plesk.
Gumové podrážky Howardových pantoflí při každém kroku hlasitě plácly. Páskou si omotal pouze prsty. Zavřel za sebou dveře, a tak ušetřil Twayovou a mě dalších zvukových efektů.
Twayová mě šťouchla do břicha rohem svého chip-boardu a zamračila se.
"Ta pneumatika musí zmizet. Holokamery už tak přidávají deset kilo. Hrdinové nejsou tlustí."
Napřímil jsem se. Možná jsem dokonce i trochu zatáhnul břicho. Co čekala? Za posledních pět let jsem se většinou krčil uvnitř kosmické lodi nebo v jeskyni.
"Hrdinové nejsou hrdinové kvůli tomu, jak vypadají," odseknul jsem.
Zašilhala na mou bradu a začala něco hledat v kapse.
"Při turné je ruční holení nepraktické. Musíte mít tváře jako naleštěné při snídani i večeři. A…"
Přejela mi prstem po tváři, a když ho oddálila, měla bříško prstu zabarvené do ruda. "Nesmíte se pořezat." Plácla mi do dlaně tlakovou nádobku.
"Depilační krém. Vydrží déle. Všechny holo hvězdy ho používají."
Zavrtěl jsem hlavou.
"Vypadám dobře!"
"No jasně," odpověděla a našpulila rty.
"Podle příkazů jsem přiřazený ke vztahům s veřejností. Takže se hlásím vám?"
Předklonila se a vyhrabala z mé skříňky boty.
"Dáme vám vyšší podpatky. Není čas, abyste hubnul, ale můžeme vám zařídit větší výšku."
"Myslel jsem, že budeme vysvětlovat daňovým poplatníkům poválečné náklady na obranu."
"Jo. Ale musíte při tom vypadat dobře."

Dveře záchodu se otevřely a Howard se vrátil s učesanými vlasy a rukama v kapsách županu. Jednu ruku vytáhl a podal ji Ruth Twayové jako hrdina ze starých dvourozměrných filmů: "Hibble. Howard Hibble."
Až na to, že James Bond při chůzi nikdy nevydával plácavé zvuky.
Twayová nás toho dne odstěhovala z ošetřovny do stále otevřeného hotelu v Georgetownu, tak drahého, že vám každý den pokojská přestlávala postel. Snídaně dalšího dne se odehrávala v jídelně na stolech s ubrusy a s lněnými ubrousky, které byly tak tlusté a naškrobené, že by dokázaly zastavit střepinu granátu.
"Každé ráno budete dělat půl tuctu živých záběrů, budeme se přesouvat od východu k západu společně se změnou času. Místní zprávy a ranní show," řekla Twayová.
Natřel jsem si zavařeninu s kousky čerstvých jahod na muffin, ještě teplý z pekárny. "Jak můžeme…"
Twayová mi sebrala muffin a místo něj mi podala hnědý kvádřík, který byl na dotek jako dřevo.
"Proteinová tyčinka. První týden zhubnete tři kila a nebudete si cákat džem na uniformu."
Kousnul jsem do tyčinky a pak kousek vyplivnul do ubrousku.
"Chutná to jako hovno."
"Říkala jsem vám, že zhubnete." Odlomila si kousek mého muffinu a strčila si ho do pusy. "Ranní interview jsou všechna na holu. Budete ve studiu, řekněme v New Yorku. Moderátorka bude sedět na židli v Detroitu a na záběrech to bude vypadat, jako že sedíte vedle ní. A divákům to bude připadat, že oba sedíte u nich doma v obýváku na koberci."
Zíral jsem na svou mizící snídani.
"Proč mi to děláte?"
"Protože čerstvé potraviny jsou příliš cenné, než abych je nechala zkazit."
"Myslím tenhle zpravodajský cirkus. Snižujeme náklady na obranu, tak proč zůstávám na tomhle místě?"
"Amerika se vám chce odvděčit."
"Tak se mi odvděčte a vraťte mi můj muffin."
Twayová se zamračila a pak se zadívala na svůj počítač.
"Sněžte si proteinovou tyčinku. Máme třicet minut na to, abychom vás připravili na první interview."
O dvacet osm minut později jsem dřepěl v modrém plastinovém křeslu v hotelové konferenční místnosti proměněné na holo studio. Což znamenalo, že to byla prázdná místnost, ve které se všechno rozléhalo, s reflektory na stojanech, které mi zářily do očí, holo generátorem velikosti ledničky nalevo od lamp a holokamerou na trojnožce. Mezi tím vším se jako hadi proplétaly černé kabely. Operátor hola a režisér show stáli uprostřed kabelové hadí jámy.
Twayová stála za mnou a mlátila mě do lopatek, zatímco mi upevňovala zadní část blůzy lepící páskou.
"Máte rozevřené klopy blůzy."
"Pokud se otočím, bude páska vidět."
"Neotáčejte se! Před obědem tady bude krejčí. Za pět, čtyři…"
Setřela mi z kravaty drobeček proteinové tyčinky a ustoupila ze záběru kamery. Plop.
Nikdy předtím jsem neviděl, jak se natáčí holo. Když obraz naskočí, generátor vydá zvuk připomínající otvírání láhve šampaňského. Proto nováčci jako já mají na prvním záběru vytřeštěné oči.
Moderátorka seděla na kaštanově hnědém koženém křesle, stejném, jaké mě teď obklopovalo. Opěrky na mém pravém křesle byly ve stejné výšce, takže mi lokty nemizely uvnitř obrazu. Dokonce když jsem pohnul rukou, přidal generátor do zpožďovaného zvukového přenosu slaboučké zaškrábání látky pohybující se po kůži. Moderátorka už mluvila na holokameru, s hlavou odvrácenou ode mě.
"…zprávy pro Sox, Eddie. A jako dalšího tady máme pro Boston někoho opravdu zvláštního. Generála Jasona Wandera, hrdinu bitvy o Ganymed."
Předklonil jsem se a přikývnul, přesně jak mě Twayová vycvičila, připravený a soustředěný.
Moderátorka se ke mně otočila, byla blonďatá, s modrýma očima. Její světle růžová blůza seděla přesně. Když jsem si představil lepící pásku pod jejím oblečením, mé soustředění zmizelo. "Je mi ctí, generále."
"Uh. Jasně…"
Twayová stojící vedle holokamery ukázala na kartičku s nápovědou, kterou držel režisér show. "Tawny," přečetl jsem z karty. O dvě minuty později mi Tawny vyjádřila veškerý smutek, pýchu a vděčnost diváků z celé oblasti Velkého Bostonu. Pak zmizela a diváky čekaly emociálně zabarvené záběry navracejících se vojáků.
Twayová se ke mně naklonila a zašeptala na mě dechem vonícím po jahodové zavařenině: "Teď bude další část. Hrozba zmizela. Pokud by snad zbývali nějací Slimáci, naši vojáci se o ně postarají stejně jako o tu předchozí partu."
Krásná Tawny se znovu objevila a otírala si slzu, nebo možná kousek maskary.
"Generále, už to pro nás skončilo?"
Slova Twayové ze mě proudila ven jako sliny dobře vycvičeného Pavlovova psa.
Tawny zamyšleně přikývla: "Takže Lewisův rozpočet dává smysl?"
"Promiňte?"
"Drastické omezení rozpočtu na obranu dává smysl?"
Vedle rudého světla indikujícího aktivní holokameru kývala Twayová hlavou jako pradávná mrkací panna.
Spolknul jsem odfrknutí.
"Pokud jsou Slimáci pryč."
Tawnin úsměv na chvíli poskočil a pak zmizel jako vyhozený z letadla. Pod zabarvenými kontaktními čočkami se objevila temná hrůza.
"Oni nejsou?"
"Jsou. Tedy chci říct, pokud víme."
Twayová se naklonila k režisérovi a něco mu zašeptala. Tawny se dotkla sluchátka. Stanice pustila reklamu a

moderátorka zmizela.
Twayová zuřila.
"Co to sakra bylo?"
Zadívala se na producenta hola, udělala jednou rukou gesto "zabalte to" a druhou mě vytáhla ven do chodby.
Přejela pohledem prázdnou chodbu a prohlásila: "Jasone… generále Wandere, jste na holu, abyste lidi uklidnil, ne abyste je donutil pomočit se hrůzou!"
"Řekl jsem pokud."
"Kromě majora Hibbla jste největší žijící expert na Slimáky. Posledních pět let bylo nejděsivější dobou v lidské historii a vy jste právě řekl lidem, že by se mohli vrátit. Musíte si dávat pozor na to, co říkáte. Veřejnost vám uvěří každé kýchnutí."
"Měli by věřit pravdě! I Howard si myslí, že by tam venku ještě mohli být nějací Slimáci. Vezměte si jako mluvčího jeho."
"Znáte Hibbla. Veřejnost nechce hrdinu, který si omotává pantofle lepící páskou. Můžeme ho použít pro technické zprávy. Ale ty nesleduje nikdo pod osmdesát let. Zmizely společně s papírovými novinami."
Byl to starý výraz a od začátku války taky nepřesný. Papírové noviny se vrátily, když válka narušila přenos hola.
Zkřížila si ruce před sebou a povzdychla si.
"Potřebujete víc přípravy. Měla jsem to čekat. Myslela jsem, že vám prezident osobně řekl, že svět potřebuje rekonstrukci, ne paniku."
"Prezident Lewis mi řekl, že Amerika potřebuje uklidnit. Já sám moc klidný nejsem. Co rekonstruujeme?"
Povzdychla si.
"Fajn. Pravidlo číslo jedna. Pokud to nechcete vidět na přední straně Washington Post, neříkejte to." Zatáhla se za ret.
"Víte, nejste hloupý."
"Děkuju vám mnohokrát."
"Základní problém je v tom, že jste neviděl svět, do jakého jste se vrátil. Budeme vás muset poučit."
"Bude se mi to poučování líbit?"
"Proteinové tyčinky vám chutnají, ne?"
PATNÁCT
Twayová zrušila zbytek ranních show. O čtyřicet pět minut později osobní tryskáč letectva doroloval k Twayové a mně na Reaganově letišti, vypnul motory, počkal, až nastoupíme, a pak zase odstartoval a zamířil na jih k Floridě.
Zíral jsem dolů na mrtvé hnědé kopce, čelo přitisknuté na chladná okna stíhačky ze starodávného plastiku. Když jsme přelétali nad kráterem, kde kdysi stál Richmond, hemžily se pod námi jako mravenci žluté tečky stavebních strojů.
Opravdový generál ví, jak jednat s médii. Opravdový generál chápe, jak funguje rozhraní mezi jeho civilními nadřízenými a voliči. Já nežil ani dost dlouho na to, abych mohl volit prezidenta.
Twayová sedící naproti mně v příliš velkém koženém křesle se naklonila a stiskla tlačítko na pažní opěrce křesla, přivolávající stevarda. Noblesní. Vládní obchody rostly. V demokracii amerického stylu se vláda přiživuje na bídě. Lidé, kteří nepotřebují pomoc, také nepotřebují vládu, nebo si to aspoň myslí. Lidé, kteří mají problémy, ji potřebují, nebo si to myslí.
Potřebujete vyčistit kráter o velikosti Richmondu? Zavolejte Washington. Nebo aspoň zavolejte konsorcium kontraktorů najatých Washingtonem. Chcete vyvinout pšenici odolnou vůči chladu a suchu? Požádejte si o federální grant.
I tak bylo palivo natolik vzácné, že byla doprava ve Washingtonu při cestě na Reaganovo letiště řídká. Byrokrati se přesouvali po chodnících z domova do práce a tam přerozdělovali vzácné zdroje, zabalení v dlouhých kabátech, kterými se chránili před mrtvým létem v D. C. Budovy se třásly v chladu, šedivé jako obloha, neozdobené ani jedním zeleným lístečkem nebo žlutou květinou. Cesta byla depresivní a za silničním okruhem kolem Washingtonu byla pouze bída, kterou byrokrati z D. C. přerozdělovali.
Prezident Lewis se snažil oživit mrtvý svět. Možná byla jeho práce ušlechtilá.
Ale mně vztekle bušilo srdce. Po vší té smrti a neštěstí, kterými jsem si prošel, co ode mě on a zbytek světa teď chtěli?
Twayová si odkašlala.
"Měli bychom se navzájem pochopit."
"To nedokážu. Nejsem politik."
"Právě o tom si musíme promluvit."
"To už jsme udělali."
Objevil se stevard a Twayová zvedla dva prsty.
"Když už nic, generále, dlužím vám drink."
V žaludku mi zakručelo.
"A co tak sendvič?"
Zavrtěla hlavou.
"Proteinovou tyčinku."
Stevard odkráčel do přední části letadla.
"Paní Twayová, kdo vlastně jste?"
Přikývla.
"To je férová otázka. Jsem mediální poradkyně pro radu národní bezpečnosti. V tomhle případě se zodpovídám přímo prezidentovi Spojených států. Mám titul z mediálních věd ze Stanfordu. Za posledních dvanáct let jsem zaučovala kongresmany, plukovníky a kapitány průmyslu a chránila je před PR katastrofami. Někteří z nich taky trucovali jako

třináctiletí kluci. Ale stejně vás zachráním. Protože je to ta správná věc." Odmlčela se. "Ale vy si budete myslet, že jsem falešná mrcha." Zavrtěl jsem hlavou. "Ne falešná." Usmála se.
"U pěchoty je práce nemilosrdná, co?" Pokrčil jsem rameny.
"To nemůžu říct. Je to ta jediná práce, kterou znám."
"No, má práce, ačkoli ji dělám v konferenčních místnostech obložených mramorem a útulných barech, je taky nemilosrdná."
"Jasně. Znásilňování pravdy je práce na plný úvazek."
Vzdychla si. Stevard k nám přitlačil vozík a naservíroval nám z něj martini, sklenice a malé křišťálové skleničky s ginem vložené do stříbrných kyblíčků s ledem. Twayová ho mávnutím poslala pryč, natáhla se přes stůl a otočila jedno pití do mé sklenice, pak nalila sobě a pozdvihla sklenici k přípitku.
"Tak tedy na pravdu. Ať vydrží, generále." Zvedl jsem sklenici. Křišťál zazpíval, když jsme si přiťukli a upili.
"Generálové mají své zodpovědnosti. A já mám jenom proteinové tyčinky a hvězdičky na límci."
"Víme, že byste byl spokojený jako poručík, ale veřejnost chce, abyste byl generál, takže zůstanete generálem. Prozatím. Jste hrdina. Vy a ostatní jako vy jste zachránili lidskou rasu."
Povolila ukazováček na sklenici a ukázala s ním na mě. "To je boží pravda."
"A tahle výprava je způsob, jakým mi chce vláda poděkovat?"
Zadívala se na strop a zamrkala.
"Podle záznamu jste si zasloužil korespondenční titul ve vojenské historii."
Přikývnul jsem.
"Během kterého půlstoletí míru utratila Amerika největší procento svého hrubého národního produktu na obranu?"
"Nemyslím si, že někdo věděl, co je HDP, dřív než ve čtyřicátých letech minulého století. Takže bych řekl, že druhá polovina dvacátého století."
Twayová přikývla.
"Jste chytrý. V roce 1945 jsme vyhráli nejničivější válku v historii. Ale byli jsme paranoidní a chtěli jsme zajistit, že se už nic takového nebude opakovat, a tak jsme proplýtvali svou kapacitu na výstavbu lepšího světa bojem ve studené válce."
"To neberu. Za ty roky se toho spousta dokázala."
Luskla prsty. "Ale co mohli dokázat? Západní demokracie pověsily lidskost na železný kříž."
Poznal jsem ten citát. Dwight Eisenhower, prezident z období studené války, to řekl ve svém proslovu v roce 1953 o vyvážení zbraní a cukru.
Ale já bral Eisenhowera jako generála. Byl všechno to, co já jako generál nebyl. Eisenhower zorganizoval zdroje předenviromentální společnosti k invazi do Evropy. Žongloval s egy, dnes obskurními, ale v té době monumentálními, jako byli de Gaulle a Montgomery. Nemyslím si, že Ike kdy sám vystřelil. Eisenhower a já jsme měli asi tolik společného jako štěně s Einsteinem. Twayová pokračovala: "Jasone, dnes stojíme na stejném prahu jako lidstvo v roce 1945. Válečný průmysl a ti, kteří mu slouží, chtějí dál utrácet na vesmírných silách. Chránit nás před hrozbou, kterou jste s GEF zničili před dvěma lety. Nepotřebujeme provádět invazi na Mars."
Kolikrát jsem četl, že se generálové chystali vést tu poslední válku. Nemohl jsem s Twayovou nesouhlasit. Jako poválečný pěšák jsem se už teď cítil jako devadesátikilový dinosaurus. Měsíční náklady na udržování jednoho pěšáka schopného bojovat ve vesmíru by pravděpodobně zaplatily náklady na léky v subsaharské Africe na deset let.
Twayová zakroužila svým martini. "Rozumní lidé chtějí převést tyto zdroje na přestavění světa. Je to mnohem důležitější."
"A trochu upravit pravdu nemůže nikomu ublížit?"
"Politika je svinstvo, Jasone. Velel jste v boji. Jak daleko jste musel zajít, abyste vyhrál válku?"
"Vyhráli jsme bitvu. Nejsem si jistý, jestli jsme vyhráli i válku."
"Dokonce i Hibble si to myslí. Po Slimácích není ani stopa už tři roky."
"Nepřítomnost důkazu není důkaz nepřítomnosti."
"Jasone, chápu vaši opatrnost. Nechci, abyste zneuctil pravdu. Chci, abyste ctil údaje."
Při každém slovu zaťukala na stůl: "Není… žádný… důkaz… že… Slimáci… ještě… existují!"
Zíral jsem na ni. Přijetí něčeho, co je jasné, nebylo pro pěchotu nikdy snadné. To, že má armáda jako maskota mulu, není jen tak. Twayová zabručela.
"Fajn. Předpokládejme, navzdory všemu racionálnímu myšlení, že máte pravdu. Budeme udržovat nezbytné obranné prostředky."
"Co to znamená? Řekněte mi to tak, aby to dokázal pochopit i někdo mimo budovu vládu."
"Udělám něco lepšího, než že bych vám to řekla. Ukážu vám to. Proto letíme na Canaveral. To vám dlužím."
Dopila sklenici, položila ji na stůl a zírala na ni, jako by v té prázdnotě zkoušela něco najít. Twayová klidně mohla být dva lidé v jednom těle. Jednu chvíli byla tvrdá jako kámen, ale pak se na povrchu projevila sentimentalita.
O tichou hodinu později jsme přistáli na Canaveralu. Limuzína nás odvezla od letadla k velitelské budově, podél stojánek zaplněných interceptory s nosy vztyčenými k obloze. Twayová na ně ukázala: "Vesmírné síly mají stále dost peněz. Stavíme novou generaci interceptorů. Jsou připraveny odstartovat dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu."
Interceptory už nebyly pradávné raketoplány, letadlo připevněné k palivové nádrži jako za dnů války se Slimáky. Byly to velké jednostupňové klíny barvy tmavé šedi OSN. Venture Stars.
"Máme v provozu čtyřikrát více interceptorů," řekla Twayová, "než jsme měli starých raketoplánových krabic z doby války. Jsou rychlejší, manévrovatelnější, lépe vyzbrojené a koordinované. Je to neproniknutelná obrana."

Povzdychnul jsem si. "To byla i Maginotova linie. Němci přes ni pronikli dvakrát. Neproniknutelná. Říká kdo?"
"Říká VDVI. Velící důstojník, velení interceptorů. Odchází do důchodu. Budeme na brífingu jeho náhrady."
Limuzína nás vyhodila u velitelství a Twayová mě provedla bezpečností.
Operační místnost měla tvar polokruhu, velikost tanečního sálu a všude stály datové displeje, tvořené holotanky poslední generace. Zkoušel jsem spočítat pobíhající personál, ale nechal jsem toho, když jsem se dopočítal k padesáti.
Vesmírné síly pokročily. Během války měly staré zaprášené katodové obrazovky a ploché displeje.
VDVI seděl na otočném křesle na pódiu ve středu půlkruhu. Byl to prošedivělý generál major letectva.
Náhrada šedivého důstojníka stála po jeho boku. Brace. V duchu jsem zasténal.
"Vítejte na základně vesmírných sil OSN Canaveral. Canaveral je konsolidované obranné a výzkumné zařízení UNSF."
VDVI se zašklebil na Twayovou, mě a Braceho. Brace a já jsme se na nikoho neusmáli, rozhodně ne na sebe navzájem.
Twayová se otočila ke mně a prohlásila: "Včetně civilních zaměstnanců plus vojenského personálu ze čtyřiceti členských národů je tady zaměstnáno osm tisíc lidí. Vždycky pracujte s takovýmito fakty."
Když Projektily zasáhly Miami a Taipu, stala se Florida jedním z nejhůře postižených států. Nebylo divu, že se peníze na armádu utrácely zrovna tady.
Následovali jsme VDVI nahoru po ochozu a ven na střechu budovy. Ve slaném větru od Atlantiku nám rychle začala být zima. Generál zvýšil hlas, aby byl slyšet. Opsal rukou oblouk, zahrnující čtyři tucty stojánek, polovinu zaplněnou připravenými V-Star, polovinu prázdnou.
"Na orbitě je neustále připravených dvacet čtyři V-Star. Během několika hodin tam můžeme poslat další skvadronu. Dokončili jsme přistávací plochu dost dlouhou, aby na ní mohly přistávat novější V-Star. Lor Nop dokončí svou příští rok. Scramjety operují taky z dlouhého letiště na Canaveralu. Nepotřebují ho, ale každý pilot je radši, když má dost místa."
"Pokaždé startujete ze Země?" zeptal se Brace.
Zahvízdal jsem. "To musí stát balík!"
Twayová i VDVI se na mě zadívali a zamračili se, ačkoli jsem nechápal proč.
VDVI se odmlčel a po chvíli pokračoval: "Proto se snažíme minimalizovat náklady na příjmová letiště." Otočil se a ukázal ke vzdálenějším pozicím. "Tam jsou těžké nosiče. Odtamtud odešleme na orbitu vesmírnou základnu jedna, po částech. Během roku budou interceptory operovat z permanentní orbity. Ne V-Star, ale opravdové vesmírné stíhače. V-Star je dobrý stroj, ale je to design, který jsme zastavili už před čtyřiceti lety. Taky nahoru posíláme bezpilotní sledovače a lovecké satelity. Ty startují z Vandenbergu."
Udělalo to na mě dojem. A připadlo mi to hrozně drahé. Pro Braceho to byla sakra zodpovědná práce. A moje zodpovědnost byla nezamazat si uniformu džemem.
Otočil jsem se k Twayové stojící ve větru, který jí trhal pláštěm: "Proč mi tohle ukazujete?"
Pročísla si vlasy prsty a odpověděla: "Náklady na tenhle projekt by mohly zaplatit výstavbu několika úplně nových měst. Takže si půlka země myslí, že jsou to proplýtvané peníze."
"A jsou?"
Twayová sklopila pohled a pokračovala: "A všechna práce, továrny i tahle základna jsou v USA. Zbytek světa si myslí, že se Amerika přiživuje za jeho peníze, zatímco ten hladoví."
"Je to pravda?"
Twayová si založila ruce před sebou.
"Výzkum je umístěný taky tady, že?" zeptal se Brace odcházejícího VDVI.
Ten přikývnul: "Konvenční i ATP."
ATP znamenalo analýza technologie Pseudocephalopodů.
"Co KBVP?" zeptal jsem se starého generála. To bylo Howardovo děťáko, kryptozoologie a behaviorální výzkum Pseudocephalopodů.
VDVI pokrčil nos a ukázal na malou budovu, oddělenou od ostatních, daleko na horizontu.
"Špiónský barák je támhle."
Usmál jsem se. Armáda chápala, že intuitivní genialita Howarda Hibbla je pro úspěch nezbytně nutná. Vždycky jsem věřil, že pokud bychom rozebrali Howardův mozek, našli bychom tam někde zapsanou celou historii galaxie. Armáda také chápala, že pomačkané uniformy pana profesora Howarda a jeho kolegové připomínající cirkusovou sbírku zrůdiček - tedy kromě mého ctěného já - nezapadají do představy o vzhledu vojáků.
A tak Howard a jeho veselá banda magorů fungovala v paralelním vojenském vesmíru. Generálové a politici ho nechali stranou, pustili ho z řetězu a nechali ho řádit. Pak si dovolili tvářit se příjemně překvapeně, když vyhrabal nějaké chutné kostičky.
Ministerstvo obrany zřídilo v izolované cihlové budově součást vojenské organizace, do které Howard nikdy moc nezapadal.
Twayová strávila zbytek odpoledne s Bracem, nejspíš aby ho poučila o jemných detailech problematiky vztahů s veřejností.
Já se nechal svézt do špiónského baráku. Budova byla dvě patra vysoká a zbrusu nová. Sekání zelených červů na malé kousíčky odpovídalo Howardově představě o vesele stráveném dni, takže jsem předpokládal, že ho tam najdu.
Minimyš a Juda jsem tam nečekal.
ŠESTNÁCT
Howard mě provedl laboratořemi, skladišti, kde byly uložené katalogizované fragmenty Projektilů, a zařízením na zpracování dat. Nečekal jsem, že posledním místem prohlídky bude dětský pokoj. Byl velký jako školní třída, se zdmi pokrytými obrázky pand a smějících se růžových ještěrek. Ve středu místnosti chytal Jude pytlíky, které mu házela žena

v laboratorním plášti a klaunské paruce, kterou jsem při bližším prozkoumání odhalil jako její vlastní vlasy. Chlápek v laboratorním plášti s oddělenými bradkami na každé straně obličeje zaznamenával hody holokamerou.
Minimyš seděla v civilu v rohu místnosti s rukama založenýma.
Potichu jsem došel až k ní.
"Nahráváš si domácí video?"
Prudce ke mně otočila hlavou.
"Jasone!"
Usmála se a pak škubla hlavou k Judovi.
"Howard chce změřit jeho reakční čas. Armáda mi dala na výběr. Přiveď sem Juda, nebo to uděláme za tebe."
Překvapeně jsem pozvedl obočí.
"Howard tě k tomu donutil?"
Zavrtěla hlavou.
"Howard by nedokázal nutit ani zlatou rybku. To vesmírné síly. No, když už nic, je tady aspoň teplo." Otřásla se a dodala. "Ne jako doma."
Dokonce ani v Minimyšině domovině, Egyptě, nebylo od války moc teplo. Ukázal jsem na chytajícího Juda: "Co se snaží dokázat?" Vztekle se zamračila. "Že je jiný, protože se nenarodil tady." Přistoupil k nám Howard a prohlásil: "Říkáš to, jako bychom byli banda rasistů."
"To jste," zavrčela Minimyš. Pokud by někdy získala americké občanství, což mohla, protože se tady narodil otec jejího syna, pochybuju, že by kdy volila republikány.
Změnil jsem téma.
"Howarde, kdy si chceš stáhnout Jeebova data?"
"Přivezls ho na Floridu?" zeptal se Howard a pokrčil rameny. "No, přiveď ho, až se ti to bude hodit."
"Vidíš?" otočil jsem se k Minimyšce. "Já je nechám své děťátko prohlédnout bez keců."
Protočila oči v sloup a zavrčela něco arabsky. "Když už mluvíme o výzkumech," zeptal jsem se Howarda, "kde je ten fotbalový balón z Ganymedu?"
"Pořád ho má výzkumné oddělení vesmírných sil," odpověděl a zamračil se. "Zkoumají ho, jako by se chystali rozřezat diamant Hope. Násilné zkoumání zahájí za týden."
Zavrtěl prstem ve vzduchu a pokračoval: "Všichni jsme pozvaní. Slavnost, která má ukázat, jaké technologie jsme získali z války." Odfrknul jsem si.
"Vesmírné síly budou mít štěstí, pokud je to neroztrhá na kusy o velikosti turínu."
Za dob útoků Projektilů si Howard neustále stěžoval, že největší kousky, jaké našel na prozkoumání, byly velikosti turínu. Ať už to bylo cokoli.
Minimyš mi strčila do náruče Juda: "Na. Tvůj robot nepotřebuje měnit plínky. Tvůj kmotřenec ano." Tohle přirovnání už nikdy nepoužiju. Howard nás vzal na večeři a po většinu večera sledoval, jak Jude jí.
Když jsem po dlouhém dni sám došel do lobby hotelu Ritz. Orlando, už jsem měl oči pořádně unavené.
"Generále Wandere?" zavolal na mě noční vrátný. "Máte holo!"
Ukázal přes prázdnou tichou místnost vystlanou levandulovým kobercem k holo budce, nad kterou blikalo světýlko.
"Kdo to je, Rudy?" zavolal jsem na něj. "Volání holem stojí pořádný balík!"
Gestem si mě přivolal k sobě a pak se nahnul přes nazdobený stůl.
"Generále, dneska už tenhle výraz ve slušné společnosti nikdo nepoužívá. Dnes se to používá jako označení…" ztišil hlas a dodal: "střevní zácpy."
Každý den jsem zjišťoval, jak moc mě pět let ve vesmíru a výcviku vzdálilo normální společnosti. Přikývnul jsem.
Ukázal hlavou k budce.
"Pane, ten pán tady býval jako host. Poznáte ho." Hosté Ritzu platili za soukromí a diskrétnost a obojího se jim dostávalo.
Muž v budce na sobě měl květovanou košili, přetaženou volně přes krátké kalhoty, a na nohou sandály. V jedné ruce držel skleničku a já měl pocit, že ho odněkud poznávám.
"Jasone?" blýsknul na mě úsměvem, částečně skrytým za bradkou barvy pepře a soli. "Aaron Grodt."
Ach! Přikývnul jsem. Sice to vypadá divně, že by někdo nepoznal Aarona Grodta, ale já neviděl udělování Oskarů nějakých šest let. A kromě toho si tu bradku nechal narůst až poté, co jsem se s ním seznámil osobně.
"Jak jdou obchody, pane?"
Pokrčil rameny. Z okraje skleničky ukápla modrá tekutina. Zajímalo mě, jestli byla opravdu modrá. Holo budka byla tak stará, že byl Grodt po krajích rozmazaný.
"Šly by lépe, kdybys přijal tu práci, kterou jsem ti nabízel."
Na počátku války mi Grodt nabídnul, že mě vytáhne z armády. Měl jsem se stát konzultantem na vojenská hola, která plánoval točit. Předpokládám, že ve skutečnosti bych byl glorifikovaný poslíček. Na Ganymed by odletěl někdo jiný. Pochyboval jsem, že by to historii nějak změnilo. Byl jsem hrdinou jenom náhodou. "No, ty vypadáš absolutně fabulózně!" Po dvou letech ve vesmíru jsem byl pobledlý a naducaný jako neupečený chleba.
"Zítra v noci pořádám s pár přáteli menší akci v tom mém malém hnízdě v Orlandu. Nechceš se přidat?"
Když jsem byl naposledy na návštěvě v malém Grodtově hnízdě o velikosti dvou tisíc pozlacených čtverečních metrů, málem jsem skončil v posteli s hezkou ženskou.
"To by bylo skvělé, pane." Usmál se. "Pošlu pro tebe auto." Netušil, že moje poslední návštěva skončila tak, že mě i s kocovinou odvedli dva vojenští policajti, narvali do pradávné kosmické rakety a poslali na Měsíc, kde mě napadly příšery.

"Doufám, že to bude stejně skvělé jako posledně, pane."

* * *

Limuzína daimler, která následujícího soumraku tiše vrněla před Ritzem, byla naleštěna do posledního centimetru, ale byla stará deset let. Řidič v černém obleku vyběhnul a otevřel mi zadní dveře. "Dlouho jsme se neviděli, pane."
Přikývnul jsem a sledoval svůj odraz v plastoocelovém nárazníku.
"Dost dlouho na to, abych si našetřil na daimlera. Nemohli bychom si cestou k panu Grodtovi trochu zajet k autosalónu?"
Nikdy jsem neměl auto. Máma jezdila v rodinné elektře s karosérií ze syntetického dřeva. Když jsem s ní jezdil, měl jsem ve zvyku sklonit se a převázat si tkaničky pokaždé, když jsme jeli kolem někoho, koho jsem znal.
Nakrčil obočí.
"Nemyslel jsem zastavovat se tam. Víte, jen projet kolem, podívat se na nová auta na parkovišti." Zašklebil se a přikývnul: "Dobrý vtip, pane." Podržel mi dveře, abych mohl zalézt dovnitř. "Jen pokud by nás to nezdrželo," dodal jsem. Nakouknul dovnitř a sledoval, jak se usazuju na osezeném koženém sedadlo.
"Vy jste byl pryč opravdu hodně dlouho, pane."
"He?"
"Za posledních pět let nebyla žádná nová plastoocel na stavění aut. Válečné výdaje. Ani pan Grodt by si dnes nemohl koupit nového daimlera."
Daimler vyrazil pryč od hotelu a já sledoval svůj odraz s otevřenými ústy v okénku. Naděje byla skoro dva kilometry dlouhá. Excalibur zrovna tak. Transportní flotila a podpůrná infrastruktura potřebná k jejich stavbě na lunární orbitě a co nejrychlejšímu odeslání na cestu k Jupiteru s nákladem blátošlapů, jako jsem byl já, musela vyčerpat světovou ekonomiku. Zvlášť když předtím Slimáci permanentě zredukovali světové pracovní síly o desítky milionů.
Vedle loktu se v kyblíku s ledem potila vychlazená láhev Dom Perignon. Zřejmě nebyli ekonomicky vyčerpaní všichni.
Můj první opravdový pohled na poválečnou Ameriku byl skrze dnes už zbytečně kouřové okno předválečné limuzíny. Všimnul jsem si spíš toho, co chybělo, než toho, co se změnilo. Po ulicích jezdilo jen velmi málo aut a bylo tam ještě méně chodců. Holé stromy a trávníky mě rychle znudily. Válka vysála život z Ameriky a nejspíš i z celého světa. Ale já si tady seděl v limuzíně, která mířila na bombardovačku, nebo jak se dnes říkalo pořádným večírkům.
O půl hodiny později se moje výčitky svědomí kvůli nerovnoměrnému rozložení obětí rozpustily v půl láhvi šampaňského šplouchajícího v mém prázdném žaludku. U brány ve zdi oddělující Grodtovu vilu od vnějšího světa nás dovnitř pustil strážný ve smokingu. Zamával jsem na něj, neviditelný za zatemnělým sklem. Moje velkolepá oslava a odměna za záchranu lidské rasy.
Zpočátku se přístupová cesta k vile kroutila kolem zahnědlých trávníků a mrtvých palmových hájů. Ale když jsme přejeli kolem bungalovů pro hosty obklopujících vilu kolem dokola a zamířili dovnitř, začaly se trávníky zelenat, napájené vodou z ostřikovačů a osvětlované solárními lampami skrytými uvnitř korun palem. Grodtovy měsíční energetické výdaje by dokázaly vyhřívat Toledo týden.
U vstupu do vily mi komorník otevřel dveře a já vylezl ven do příjemného tepla o dvaceti stupních a zamrkal do falešného slunce. Komorník předvedl ubohou napodobeninu zasalutování, kterou jsem mu s úšklebkem vrátil.
Hlavní hala mi připadala od poslední návštěvy menší, možná proto, že byly stěny tmavší. Jedné jsem se dotkl. Vypadalo to, že ji pokryli smaragdově zbarveným hedvábím. Pořád byla hala dost velká, aby se v ní mohla pořádat basketbalová utkání.
Po mramorové podlaze a obrovském schodišti kroužili Grodtovi hosté, opálení, ve smokinzích a večerních šatech, a v mnoha případech velmi krásní, nebo spíše krásné. Vzduch zaplňovaly vůně parfémů a rozdávaných pochutin společně se živou hudbou.
Bylo vidět, že plastoocel nebyl jediný materiál, který byl kvůli válečným výdajům na příděl. Na rozdíl od šatů, které jsem si pamatoval z doby před pěti lety, se teď lem ženských šatů pohyboval v průměrné výšce pěti centimetrů od ráje. Je historicky ověřený fakt, že se délka ženských šatů za války zkracovala. Podle čipů to bylo šetření materiálem. Ale válka se Slimáky zmenšila sukně natolik, že se staly ohroženým druhem. Ještě jeden rok války a šaty by se vydaly za trilobity. Možná že válka nebyla až takové peklo.
Přístupnou ženu, která by nebyla v uniformě, jsem neviděl už pět let. Na druhé straně místnosti si překrásná brunetka pokusila stáhnout kratičkou sukni, aby si mohla sednout, zbytečný pokus o zachování cudnosti. Zadržel jsem dech. Za pár okamžiků se dozvím, jak se změnila móda v oblasti ženského spodního prádla.
Někdo mě chytil za rameno.
"Jasone!"
Vydechnul jsem a odvrátil oči od podívané, která se měla u křesla každou chvíli odehrát.
"Pane Grodte."
Otočil mě k sobě, chytil mě za ramena i druhou rukou a držel si mě před sebou.
"Jasone!"
"Pane Grodte."
Vypadalo to na velmi nudnou konverzaci. Radostný úšklebek zmizel. Stáhl si za ucho pramen kudrnatých vlasů, který mu visel přes obličej.
"Chlapče, každý den jsem se modlil k Bohu za váš bezpečný návrat."
Přisunula se k nám servírka v uniformě pro dnešní den, tvořené střevíci na deseticentimetrových podpatcích a koženými pásky pobitými chromém, které zakrývaly pouze eroticky dráždivé části těla. Nabídla mi stříbrný tácek s

prozacem a dalšími tabletkami, které jsem nepoznával. Usmál jsem se a zavrtěl hlavou. Grodt ji poslal pryč plácnutím na holý zadek.
Sledoval jsem, jak se proplétá davem. Možná pomáhala Grodtovi s jeho každodenními modlitbami. "Bylo to hrozné, Jasone?" zeptal se Grodt. Bylo to horší.
Vzdychnul jsem. Jak bych to mohl vysvětlit někomu, jako je Grodt? Někdo už o tom psal. Izolace. Pochyby. Nuda okořeněná hrůzou. Náhodný chaos boje. Spojení mezi lidmi, kteří neměli společného nic jiného než absolutní zodpovědnost za životy ostatních. Otevřel jsem ústa a vydal váhavé: "No…" Dotkl se mého čela.
"Bože, nic dalšího říkat nemusíš. Dokážu si to představit."
Podíval se mi přes rameno a pozvednutím sklenice někoho pozdravil.
"Jasone, musíme si promluvit." Objal mě kolem ramen a protlačil mě davem. Srdce mi poskočilo. Brunetka se rezervovaně usadila a usmívala se na nějakého plešatého civilistu v malinově zbarvené kombinéze.
Grodt mě vedl pryč po chodbě vyložené kobercem, která se táhla tak daleko, že hudba i dav ztichly v polohlasné mručení. Zastavil se a s úsměvem otevřel tři a půl metru vysoké dvojité dveře.
"Má knihovna."
Jeho knihovna dokonce obsahovala jednu poličku papírových knih, chráněných ve skleněné vitríně. Zbytek zdí, kromě francouzských dveří vedoucích do vnější zahrady, byl ověšený filmovými plakáty, také za sklem, a úvodními holy z Grodtovy produkce.
Grodt International natočila solidní porci hloupoučkých muzikálů z přelomu století se ženami v plavkách a potetovanými muži. Ale Grodt International točila remaky i vážnějších věcí, Graphnovových klasik, jako byli Křižáci laserové ligy.
Grodt přistoupil k likérníku a nalil do křišťálových sklenic velkých jako ananasy na palec jantarové tekutiny. Podal mi jednu sklenici a pak pozdvihl svou k přípitku.
"Na tvůj návrat. Sakra, na tvou budoucnost!"
Přivoněl jsem ke sklenici. Dokonce i těch pár dnů v barech s Twayovou, která vybírala a platila, mě trochu poučilo. Byl to koňak tak silný, že mi pořádně pročistil dutiny.
"Pane?"
Ukázal mi, ať si sednu na jednu ze židlí, pak si sám sedl.
"Tvůj příběh se musí vyprávět."
Přesně to, co jsem se snažil před pár minutami provést, když mě přerušil.
Přehodil si nohu přes nohu.
"Autobiografie, pak holo podle ní. Celonárodní vydání v deseti tisících kin."
Zamračil jsem se.
"Nejsem spisovatel." Pak jsem se naklonil dopředu. "Ale psal jsem si deník! Pokud si ho chcete přečíst."
Zvednul ruku.
"Přečíst?"
Zamával rukou.
"Ne, ne. Najali jsme si pisálka. Už píše tvůj autobiografický čip. Pak ho můj tým zadaptuje na holohru."
"Ale jak víte…?"
Opět mě umlčel mávnutím, pak natáhnul ruku, ukazováčkem a palcem vytvořil kolečko a zadíval se jím na mě.
"Tvá tvář bude veřejnosti příliš známá. Takže nám neprojde, kdybychom tě nechali hrát nějakým fešákem."
"Mockrát díky, pane Grodte."
Telefon na stolku se rozsvítil, Grodt po něm mávnul a začal do něj šeptat.
Zadíval jsem se z okna na zahradníka. Muž zastřihoval Grodtovy růže laserovou hůlkou a mračil se při tom. Zavrtěl jsem hlavou. Devět tisíc vojáků, kteří zůstali na Ganymedu navždy, by si s tím zahradníkem okamžitě vyměnilo místo.
"Na holo mi připadá příliš brzy."
"Vyděláš na tom bohatství."
Už jsem měl dost na to, abych si koupil auto, pokud se zase začnou vyrábět. Ubytovna pro svobodné důstojníky stála míň než hnojivo pro Grodtovy růže.
"Nepotřebuju bohatství. A nepotřebuju ho vydělat na svých mrtvých kamarádech."
Grodt si povzdychl.
"Něco takového jsem čekal. Dostaneš se přes to. Nabídka zůstává. Dokud nenajdu komerčněji nadějnější projekt. Takže se tím netrap příliš dlouho."
Vrátil jsem se na Grodtův večírek a sežral všechno, co nechutnalo jako proteinové tyčinky Twayové. Zalil jsem to spoustou koňaku. Nenašel jsem ženu, se kterou bych se mohl, uhm, více seznámit. Mnohem později jsem se dozvěděl, že jsem na tom večírku vyjebal akorát sám se sebou.
Druhý den po Grodtově předchozím večírku mě posadili do rakety a poslali na Měsíc.
Tentokrát bylo ráno po večírku klidnější. Jen mě vystřelili do stratosféry rychlostí deset tisíc kilometrů za hodinu a přistáli se mnou v saharské poušti.
SEDMNÁCT
Mé apartmá v Ritzu bylo dost velké pro mě, mou kocovinu i Jeeba. Ale co bylo nejdůležitější, na dveřích mělo staromódní bezpečnostní řetěz, takže Twayová nemohla jen tak vtrhnout dovnitř. Ale mohla volat telefonem a pak otravovat hotel, dokud neaktivoval v pokoji zaječení nouzového signálu, když jsem ignoroval normální zvonění.
Při dvanáctém zaječení jsem si sundal polštář omotaný kolem hlavy, mávnutím zapnul telefon, jen zvuk, a zaskřípal: "Generál Wander."

"Jste sbalený?"
Twayová.
"He?"
"Za necelých dvacet minut odsud odjíždíme na letiště v Canaveralu."
"Já myslel, že Long Strip je jen pro interceptory. A mezinárodní scramjety ."
Telefon zasyčel.
Jedna z věcí, kterou mě naučili Ord a armáda, bylo nikdy nechodit spát nesbalený, ať už za střízliva nebo v opilosti.
Oholil jsem se, osprchoval a vpadnul do limuzíny vedle Twayové ještě s dvěma minutami k dobru, sehnutý pod vahou přecpaného báglu a se stejně nafouknutou bolící hlavou.
Vyjeli jsme mezi poválečný provoz skládající se z několika málo aut a Twayová se otočila ke mně: "Byl jste u Aarona Grodta."
Zíral jsem ven skrz kouřové sklo, ve kterém se odrážel můj bledý obličej a rudé oči.
"Je to vidět, co?"
"Jen jsme sledovali vaši psí známku. Vidím, že jste se ožral. Vyspal jste se s někým?"
Zavrtěl jsem hlavou. Pomalu.
"Pokud vám po tom něco je, tak ne. Jen jsem dostal nabídku od tlusťocha."
Přikývla.
"Dohoda na knihu?"
"Jak to víte? Odposlouchávání je ilegální i u vojenského personálu."
"Zklidněte svou paranoiu. Grodt nám zavolal a ujistil se, jestli vám tu nabídku na autobiografii může dát, ještě dřív, než zavolal vám. Je to dobré pro média a peníze si můžete nechat."
"Odmítnul jsem ho."
Twayová obrátila oči v sloup.
"Dobrá, tak si peníze nenechávejte. Altruismus prodává."
"Pořád by to bylo využívání mrtvých vojáků. Ne."
Obrátil jsem se zpět k oknu a sledoval, jak kolem nás ubíhá krajina, dokud jsme nedorazili k bráně na Canaveral.
Pak mi překvapením poklesla čelist. Zajeli jsme k pojízdným schodům, které vedly do neoznačeného osobního nadzvukového scramjetu. Letoun ve tvaru surfovacího prkna s ocasními plochami měl obrovské nasávací otvory.
Cestování scramem stojí balík. Měl smysl jen pro přelety přes oceán, kdy si pasažéři mysleli, že se potřebují dostat na jiný kontinent rychleji, než jak dlouho jeli na letiště. Ale mí spolucestující, čekající u letadla, mi připravili další překvapení.
Jude zatleskal, když mě viděl vylézat z limuzíny.
"Šejsn!"
Minimyška se usmála a objala mě.
"Připravený?"
V žaludku mi zabublalo. Hromada jídla, kterou jsem zhltal včera v noci, se chystala utéct.
"He?"
"Jude jede domů! Ke mně domů teda!"
Zahájil jsem obtížný výstup po schodech ke scramu.
"Egypt?"
"Jasně."
Zaťal jsem zuby a vyšplhal nahoru. Byl bych ochotný odpřísáhnout, že je Jude poloviční marťan, jen aby mě pustili na záchod na palubě.
O deset minut později jsem s úlevou zapadnul do křesla u okna vedle kroutícího se Juda. Minimyška a Twayová seděly naproti nám.
Vnitřek scramu vidělo kromě diplomatů, magnátů a holohvězd už jen několik málo lidí. Strop kabiny byl tak nízko, že jsem se musel trochu shýbat. Sedadla jsou kožená a měkoučká jako hrudka másla na slunci, důkladně polstrovaná, ale užší než sedadla v turistické třídě v normálním letadle. Nemusí být velká, protože scram se dokáže dostat na jakékoli místo na Zemi do dvou hodin. Musí být důkladně polstrovaná, protože krátká letová doba znamená obrovské přetížení při startu, aby se letoun dostal na svých deset tisíc kilometrů za hodinu letové rychlosti. A pásy mají ramenní vycpávky, protože brždění taky probíhá při několika g.
Rozhlédl jsem se. Měli jsme kabinu scramu sami pro sebe. Stevard nám nabídnul předodletové kafe. A co bylo lepší, uklidňující tablety tylenolu.
Motory nastartovaly a letadlo se otřáslo. Rámus mě donutil bolestivě zamrkat, protože se otřesy mé hlavě vůbec nezamlouvaly.
Minimyš se zamračila.
"Nepozvracíš nás?"
Zavrtěl jsem hlavou.
"Už není co zvracet. Proč Egypt?"
"Káhira je kulturní středisko pan-islámského světa," řekla Twayová. "Teda to, co z ní zbývá. Pokud k našim plánům přesvědčíme Egypt, přesvědčíme třetí svět."
Minimyška měla blůzu vycházkové uniformy zapnutou až ke krku. Ale měla na sobě kalhoty, ne sukni, a vlasy jí zakrýval baret.
Ukázal jsem na Twayovou a zeptal se Minimyšky: "Pomáhá ti s tvým image?"

"Poručice Munšara-Metzgerová mou pomoc nepotřebuje," odpověděla Twayová, naklonila se a setřela mi z límce tylenolový prášek.
Poručice? Zašilhal jsem Minimyšce na ramena. Nebýt kocoviny, všimnul bych si změny hned.
"Dostala jsi zpátky své poručické proužky!"
Minimyška byla důstojnice v egyptské armádě. Jako všichni z nás dobrovolníků se hodností vzdala a přijala nové, byla to podmínka pro přijetí do Ganymedského expedičního sboru.
Minimyška si šťouchla do výložek prstem a usmála se.
"I když má Egypt demokracii," řekla Twayová, "pořád jsou to muslimové."
No, aspoň Twayová nenutila Minimyšku nosit na hlavě pytel s dírami pro oči.
"Musí vám být skoro na roven. Ale pokud by svého mužského společníka předstihovala hodností, můžeme odepsat fundamentalisty," vysvětlovala Twayová.
Zadíval jsem se na Twayovou, která si upravovala na vlastní hlavě černý závoj.
"Proč nebudete mluvit vy? Jste v tom výborná."
Twayová pokrčila nos.
"Muslimové pořád ještě nejsou připravení vyslechnout židovskou holku."
Překvapeně jsem pozdvihl obočí. Nikdy mě nenapadlo, že by mohla být tmavooká Ruth Twayová židovka. Bydlel jsem po dva roky s Arim Kleinem a to, že je žid, mě nikdy zvlášť nezajímalo. Další důvod, proč se nehodím do politiky.
Já si hvězdičky ponechal jen kvůli vztahům s veřejností, ne proto, že bych byl pro armádu z vojenského hlediska nějak důležitý. Podporoval jsem další intriku Twayové, tak machiavellistickou, že jsem ani nevěděl, o co vlastně jde. Ale fakt, že jsem měl vyšší hodnost než moje mrňavá sestřička, mě uklidňoval. Možná že je trocha muslimské fundamentality v každém chlapovi.
"Stevarde," ozvalo se z interkomu, "připravte prosím kabinu na start."
Kabina se roztřásla vibracemi a řevem motoru. Jude se na mě zadíval s vytřeštěnýma očima a chvějícími se rty.
"To je v pořádku," usmál jsem se na něj.
Jude se zamračil.
"Jsme v bezpečí," pohladil jsem ho po vlasech.
Usmál se na mě a pak jsme sebou škubli, jak letadlo začalo rolovat na start.
Otočil jsem se k oknu a sledoval rozmazanou Floridu. Jude vedle mě napodoboval s nafouknutými tvářemi řev motoru.
Když jsem někomu řekl, že jsme v bezpečí, uvěřil mi to. To bylo dobré. Nebo ne?
Zrychlení mě vrazilo do vypolštářovaného křesla a Jude sevřel mou ruku. Jednorázové raketové motory pod trupem scramu nás tlačily výš a výš, nahoru nad Atlantik.
Raketové motory urychlily scram k nadzvukové rychlosti, při které už vzduch narážel do zatím neaktivních hlavních motorů dost rychle, aby se mohly rozběhnout.
Scram poskočil, jako když autobus s neopatrným řidičem najede na zpomalovací retardér. Jude mě sevřel pevněji.
Od stropu zapraskal pilotův hlas: "Ten náraz, to jsme odhodili raketové motory. Asi za minutu ucítíte další, až vyšplháme po vzduchové vlně, kterou si před sebou tlačíme. Jakmile poletíme na vlně, budete moci volně chodit po kabině. A když už mluvíme o vlnách, jsme teď dvě stě námořních mil východně od pobřeží Floridy."
Zadíval jsem se na svůj zápěstní počítač a hvízdnul. Byli jsme ve vzduchu jenom pár minut. A to jsme ještě nebyli na plné rychlosti.
Otočil jsem hlavu, ztěžklou zrychlením i včerejším debužírováním, k oknu. Pod námi, skrze neustálý závoj prachu vyvrženého slimáckými Projektily do atmosféry, byla vidět křivka horizontu a obloha nad námi byla temně indigová.
Nebyl jsem zpátky ve vesmíru, ale neměl jsem k tomu daleko.
Stevard kolem nás prošel se servírovacím táckem. Twayová zavrtěla rukou a vytáhla proteinovou tyčinku. Nemusela se obtěžovat. S ohledem na neklidný let, přetížení a řádění včerejší noci jsem neplánoval jíst. Už nikdy.
Sotva stevard odnesl obal od Judovy ovocné pochoutky, zatlačilo mě zpomalení do pásů. Než stačil zabrat tylenol, rozprostírala se pod námi Sahara jako zvlněný perský koberec, ale v jednolité hnědé barvě.
Minimyš se naklonila přes uličku a ukázala na vzdálenou stříbrnou stužku, která vedla přes neživý písečný koberec.
"Nil. Po pět tisíc let všichni žili podél Nilu." A to jim přineslo smrt.
Udělal jsem si domácí úkoly. Záplavové pláně Nilu tvořily pouště, které každého jara rozkvetly, když se řeka rozvodnila. Po milénia živil Nil milióny zemědělců žijících podél jeho nízkých břehů a vítajících úrodnost, přinášenou rozvodněnou řekou.
Nikdo nevěděl, kolik lidí zlikvidoval káhirský Projektil ve chvíli nárazu. U sčítání lidu v Káhiře se předpokládalo, že výsledek je o miliony menší než skutečná hodnota, o tolik, jak tvrdilo egyptské přísloví, jak dlouho teče Nil. Lidé s pětitisíciletou historií zřejmě měli rádi přísloví s použitím času.
Ale Nil, dárce života, protékal srdcem Káhiry. Ve dvě hodiny ráno náhle zatarasila řeku, která už tak byla na každoročním vrcholu, jižní stěna nárazového kráteru. Poprvé od doby dávno před faraóny Nil netekl. Politici a média v Káhiře, kteří mohli obyvatelstvo varovat, zmizeli během kratičkého okamžiku.
A tak si nahoře po proudu vybraly záplavy miliony dalších životů. Především počet mrtvých dětí byl výrazně větší, jelikož jejich malá spící tělíčka řeka smetla snáz.
Přitiskl jsem k sobě Juda.
Přistáli jsme na letišti vedle okrajového sídliště, které teď tvořilo Káhiru. Juda jsem musel dolů po schodech snést já.
Minimyška plakala. Judovi prarodiče z matčiny strany a jeho šest tet zmizeli ve středu nárazu.
Letiště bylo vybudované uprostřed pouště. Vítr všude roznášel písek a nutil mě k šilhání a zakrývání si očí.
Twayová přede mnou svěsila ruce a zahvízdala. Překvapením mi poklesla čelist. Před námi se tyčily pyramidy.

Minimyška se postavila vedle mě a otřela si slzy z očí.
"Návštěvníci jsou vždycky překvapení, že jsou tak blízko Káhiry."
Toho, co byla Káhira. Ale přesto stály. A my také, tiší a nehybní.
"Egypťané říkají: ‚Celý svět se bojí času, ale čas se bojí pyramid.' Vítejte v Egyptě! Já jsem Hadži."
Náš průvodce, Egypťan s knírem, jehož úsměv ukazoval zlatý řezák, nás pohybem pobídnul k našemu vozidlu, dieselové relikvii v barvě modři OSN, kterou označil za humvee. Jen pár lidí v dnešní době umělo řídit dieselová vozidla. Když humvee vyrazil, škublo to se mnou dozadu, pak zase dopředu, když naskočila automatická převodovka. Hadži zjevně patřil mezi ty, kteří řídit neuměli.
Čas, kterého by se měly bát i samotné pyramidy, je čas strávený jízdou v humvee. Humvee jede jako kára tažená voly. Vím to, protože Hadži zapíchnul náš hummer do díry vyplněné blátem a zbytek projížďky jsme dokončili v řečené káře tažené voly. Twayová mě už dokázala přesvědčit, že zbytek světa neměl technologie na stavění kosmických lodí.
Naší první zastávkou byl západní okraj kráteru. Minimyš zůstala s Judem uvnitř humvee. Někde v té obrovské díře spočívaly pozůstatky rodiny, kterou Jude nikdy nepozná.
Zíral jsem přes kráter široký pět kilometrů na protější okraj, bylo to jako mělký Grand Canyon. Stejně jako u Grand Canyonu i tady středem protékala řeka.
Hadži ukázal na široký Nil a na menší kráter, který se rozprostíral v jižní straně kráteru po Projektilu.
"Díky bohu Spojené státy otevřely Nilu cestu, jinak by v záplavách zemřelo mnohem více lidí."
Americká nukleární střela prorazila okraj kráteru a umožnila Nilu téct na sever do Středozemního moře. Ale ve chvíli, kdy prezidentka Ironsová přikázala zmáčknout tlačítko, zůstávala na místě exploze zřejmě ještě spousta nevinných živých Egypťanů. Kdo může říct, jestli Minimyščinu rodinu nezabila Margaret Ironsová? Ale kdo může říct, že bylo rozhodnutí Ironsové zachránit miliony Egypťanů jaderným úderem na Káhiru špatné? Říkalo se, že Margaret Ironsovou k rezignaci donutili. Ale možná se na takovou práci prostě vykašlala. V krku se mi vytvořil knedlík. Velení bylo svinstvo. Hvězdičky na mých ramenou najednou vážily tuny. Chtěl jsem být zase obyčejný pěšák. Twayová zavrtěla hlavou.
"Před čtyřiceti lety by nikdo nevěřil, že by mohli muslimové poděkovat Spojeným státům za vybombardování největšího islámského města."
Strávili jsme hodinu zpracováváním starosty Nové Káhiry v radnici z prefabrikovaných plechů. Pozdravil mě po arabském způsobu, polibkem na obě tváře. Taky mi připadalo, že zkouší sbalit Minimyšku. Celé to ve mně vyvolalo vizi kvaziincestoidní sexuální trojky, což bylo něco, co můj neklidný žaludek opravdu nepotřeboval. Pak nás egyptský ministr zahraničí provedl kolem pyramid a vybavoval se přitom s Minimyškou v arabštině.
Twayová se usmívala. Vyhrávali jsme nad muslimy, jako když Grant zabral Richmond.
O něco později pohřbil Hadži humvee až po osy v rozbahněné díře na místě rekonstrukce jižně od Káhiry. Vyroloval jsem si nohavice a vylezl ven bosky, ve své americké uniformě, abych se podíval, jestli bychom se dokázali vytlačit ven. Muž v turbanu po kotníky v bahně, kopající motykou s dřevěnou rukojetí, vzhlédnul a podíval se na mě. Nabral nástrojem trochu bahna a mrsknul ho po mně. Zjevně nám nebyli vděční všichni muslimové.
"Do jaké demografické skupiny patří tenhle?" zeptal jsem se Twayové vyklánějící se z okénka humvee. "Zvykejte si na to. Politika není soutěž v popularitě."
"Myslel jsem si, že je to přesně to." Povzdychla si.
"Wandere, co způsobilo, že jsou s vámi takové problémy?"
Vytrhl jsem nohu z bahna s hlasitým zamlaskáním. "Problémy," odpověděl jsem. Na cestě zpět do severní Ameriky jsme předběhli slunce, ale scram se s námi vracel do Washingtonu, ne na Canaveral.
Zatímco Minimyška s Judem dřímali, zeptal jsem se Twayové: "Nepřipadá vám směšné, že Egypťani, kteří přežili válku, staví s pomocí volských kár, zatímco my lovíme popularitu ve scramjetu, který spálí tolik paliva, že by je to nakrmilo po celý rok?" Twayová se usmála.
"Vidíte? Začínáte chápat, proč si svět nemůže dovolit tak drahé vojáky, jako jste vy. Ale ne, nemyslím si, že je scram extravagantní. Nebo minimálně jde o nutnou extravaganci. Vy a poručice Munšara-Metzgerová se ráno musíte účastnit další akce ve Washingtonu. Do Egypta a zpátky vás během jediného dne dokáže dopravit jenom scram."
V limuzíně cestou zpátky do hotelu pohoupala Minimyš Juda na koleně a zeptala se mě: "Co si o tom myslíš?"
"Myslím, že je svět v hajzlu. Myslím, že musíme utratit každý halíř na rekonstrukci. A taky si myslím, že musíme utratit každý halíř na obranu. Myslím, že politika je nemožné žonglování a že ji nenávidím. Myslím, že mi tahle práce sedí asi jako běžecké kalhoty hrochovi."
Povzdychla si.
"Možná že tě zítřejší akce přesvědčí."
"Jaká akce?"
OSMNÁCT
Další ráno stála Twayová na cestičce, která rozdělovala Mall, před Smithsonianským leteckým a vesmírným muzeem a četla si z chipboardu.
"No, dneska to nemůžete podělat ani vy!" křikla na mě.
Kolem nás probíhali ranní, ztěžka oddechující běžci.
Twayová musela křičet, protože za námi řvala hydrau-lika, jak jeřáby na dvou dieselových nákladačích, dost velké, aby dokázaly přesouvat celé domy, přesouvaly palec po palci V-Star Mimi Ozawové, osvícenou v ranním polosvětle, na mrtvý trávník Mall. Podél V-Star stálo pódium v barvě modři OSN a s pruhy americké vlajky, obklopené diváky.
Twayová si upravila brýle a ukázala na pódium.
"Budete tam sedět s dalšími veterány. Asistent generálního tajemníka předá vlastnické dokumenty řediteli

Smithsonianu…"
"Ale vždyť už to je americká loď!"
"Technicky vzato jde o majetek vesmírných sil OSN. Hele, tohle je šance světa poděkovat Americe. Většina lidí z Ganymedského expedičního sboru byli Američani. Je to zatracený symbol. Tak jako vy."
Zatracený symbol. V-Star, stále pomalovaná ganymedskou kamufláží, bude sedět na podvozku jako statická výstava, na Mall před muzeem po dobu jednoho roku. Pak ji odtáhnou pryč a vykuchají z ní avioniku a motory. Pak se V-Star strčí do leteckého starobince, do hangáru k dalším relikviím jiných válek. To se stává symbolům. Zamrkal jsem, abych potlačil slzy. Twayová se mi zadívala do očí. "Je to jenom kus titanu."
Předstíral jsem, že se škrábu na nose, abych si ho mohl otřít.
"Hibble bude na pódiu taky. A Šaria se svým klukem. A váš služebně nejstarší poddůstojník, Brumby."
Přejela prstem po prázdné spodní straně obrazovky chipboardu.
"Další dva dny budete mít volno. Po ceremonii bude recepce. Relaxujte. Vyhýbejte se problémům." Narovnal jsem se a usmál.
Ceremonie proběhla bez problémů. Neměl jsem žádné zodpovědnosti, zatímco politici mluvili, takže jsem seděl na pódiu vedle Howarda a dělil pozornost mezi upírání pohledu na brunetku v obleku mezi diváky a sledování tři roky starého Juda Munšara-Metzgera, který se vrtěl na klíně své matky. Brumby seděl vedle Minimyšky. Taky se vrtěl, vypadalo to, jako by hledal něco, co by mohl vyhodit do vzduchu.
Potom Smithsonian zorganizoval pohoštění pro účastníky ceremonie v leteckém a vesmírném muzeu.
Brumby, Minimyška s Judem, Howard a já jsme seděli u stolu spolu. U dalšího stolku seděla brunetka v obleku čelem ke mně a usmívala se. Být celebritou má i své výhody.
Brumby žvýkal cheeseburger služby národních parků.
"Měli nechat převzetí lodě na prezidentce Ironsové."
Minimyška si četla obsah živin na kuřecím sendviči, zatímco krájela Judovi malé kousky.
"Dav by ji vypískal z pódia. Myslí si, že zničila ekonomiku."
"Dav by tady nebyl, kdyby to neudělala!" zamával Brumby cheeseburgerem. "A Slimáci s tím taky měli co dělat!"
"Tak co, Brumby," zeptal jsem se, "Jaké máš nové zařazení?"
Twayová mě vycvičila tak dobře, že jsem odvracel hovor od kontroverzních témat, i když jsem se bavil s přáteli. Zamrkal.
"Vy o tom nevíte? Příští měsíc vypadnu. Zdravotní."
Zapomněl jsem zavřít pusu. Nechal jsem si zamotat hlavu načančanými hotely a flirtujícími brunetkami, že jsem úplně ztratil kontakt s mužem, který se pro mě stal bratrem.
"Proč?"
"Dal jsem jednomu chlapovi přes hubu. Jako na Excaliburu. Strčili mě do Bethesdy a ‚pozorovali mě'. PTSD."
"Oni si myslí, že civilista s posttraumatickým stresem na tom bude líp než voják?"
"Civilisti většinou nenosí zbraně."
Ruce se mu třásly, dokud si neopřel dlaně o stůl.
"Je to v pohodě. Chci říct, kde bych byl za dvacet let, i kdybych zůstal? Hlavní seržant Ord má čistější záznam, než já kdy měl šanci mít, a co jsem slyšel, tak teď přehazuje papíry v Pentagonu. Pokud se rozhodnu do zítřka, můžu k tomu dostat penzi ze zákona o vděčnosti."
Kongres značně urychlil nástup do penze pro veterány z Ganymedského expedičního sboru, kteří chtěli odejít ze služby. Brumby by dostal penzi na základě provizorní hodnosti. Z dlouhodobého hlediska bylo pro Zemi levnější zbavit se nás než nám platit žold, cvičit nás a udržovat bojeschopné. Stejně by museli vyplatit maximálně sedm set přeživších.
Sám jsem o tom přemýšlel. Penze generálmajora, to byl balík. Čas na další změnu tématu, než o tom začnu přemýšlet až moc do detailů.
"Howarde, co je nového u tebe?" Zaťukal si nezapálenou cigaretou o dlaň. "Zpracovali jsme ganymedské záznamy, které jsme stáhli z Jeeba. Měl jsi mě nechat lovit artefakty. A ten fotbalový balón? Nebyla to unikátní záležitost. Byly rozseté po celém Ganymedu jako vajíčka o Velikonocích."
Zadíval jsem se na Juda.
"Velikonoční vajíčka jsou schovaná jen tak, aby se dala snadno najít. Tak o co Slimákům šlo?" Howard pokrčil rameny.
"Mohla to být zpráva. Čekáme, až Braceho lidi rozřežou balón. Bude to další cirkus jako tenhle. Uvidíš sám."
"Nemůžu se dočkat."
Jude, nejmladší mezi mládeží, začal být nepokojný dřív než Brumby nebo Howard. Doprovodil jsem Minimyšku a kmotřence k Mall, k jejímu pronajatému autu. Nová auta byla vzácná, ale auta k pronajatí byla ještě vzácnější. Ale strejda Sam byl štědrý, protože Minimyška byla matkou jediného dítěte zrozeného mimo Zemi v lidské historii. Její výstupní fyzická lékařská kontrola se prováděla v nemocnici Walter Reed. Byl to kousek.
Mohli jsme být rodina, Jude můj tříletý syn místo kmotřence. Ale měl Metzgerovy blonďaté vlasy a Minimyščinu kůži barvy bílé kávy a já byl tak vybledlý, jak jen může být běloch, který pět let nezažil na vlastní kůži slunce. Hodil jsem plastové letadélko, V-Star v modré kamufláži UNSF, které jsem koupil ve Smithsonianu. Jude se za ním vrhl stejně jako kterýkoli jiný tříletý kluk.
Minimyška mě chytila za ruku prsty v rukavici a zašeptala: "Sleduj!"
Letadélko vyletělo obloukem nahoru do chladného suchého vzduchu, pak se zarazilo a sklouzlo zpět k zemi. Jude se smíchem doběhl šest metrů k němu.
S úsměvem se rozběhl zpátky k nám a mával malým modrým klínem jako vlajkou.

"Hoť! Hoť ještě!"
Minimyška i přes tmavou pleť viditelně zbledla. Objala se rukama, aby se ochránila před washingtonským chladem.
"Co je špatně?"
Měla strach, že se stane pilotem? A zemře jako jeho otec?
Zavrtěla hlavou.
"Oni si myslí, že je zrůda. Prý něco s reakční dobou. Zatím ale nedokáží změřit rozdíly."
Jude si sedl na zkřížené nohy do trávy, mával s letadélkem v ruce kolem sebe a vydával vrčivé zvuky, vylepšované prskáním slin.
"Je to děcko, Minimyško. Roztomilé, chytré a zdravé děcko."
Zamračila se.
"Záření gama. Nízká gravitace. Kdo ví, co je u něj jiné?"
Protočil jsem oči v sloup.
"Vždyť nemá narostlé třetí oko nebo tak něco."
Otočila se ke mně a založila si ruce v bok.
"O to nejde. Milovala bych ho, i kdyby byl škaredý. To oni."
"Kdo oni?"
"Doktoři. Kognitivní vědci. Blbouni od rozvědky. Myslí si, že jediný člověk zplozený a zrozený ve vesmíru je jejich pokusná krysa. Pro mě je to můj syn."
"Přeháníš."
"Přeháním? Tak se podívej za nás."
Nemusel jsem. Dvacet metrů za námi postával dvoučlenný tým vojenské policie, muž a žena v civilních šatech, a hrál si na turisty.
"Jsi celebrita. Jude taky. Spousta magorů je pořád naštvaná na Judova tátu, protože zlikvidoval jediný další známý inteligentní druh ve vesmíru."
Vrazila si ruce do kapes bundy a zasyčela: "Jasně."
Usmál jsem se.
"Tvá důvěřivá a veselá povaha je jeden z důvodů, proč jsem rád, že zůstáváš ve službě. Potřebuju občas vidět někoho, kdo je paranoidnější než já."
Zašťourala špičkou boty v trávníku. Nakonec vzhlédla a podívala se na mě.
"Přemýšlela jsem, jak ti to říct. Zítra odcházím."
"Odcházíš kam?"
"Z Washingtonu. Z armády."
Stejně tak mi mohla vrazit facku.
"Ale…"
Přejela pohledem na policajty.
"Jasone, i kdybych věřila armádě, proč bych měla zůstávat?"
"Ale necháš mě samotného."
"Budu blízko. Našla jsem si místo, které si chci koupit. V Coloradu."
"Nevracíš se zpátky do Egypta?"
"To není domov. Káhira je pryč. Moje rodina s ní. Kromě toho, Amerika je nejsvobodnější země na světě."
Trhnul jsem prstem za sebe, na naše hlídače.
"Myslíš?"
"V Americe je tajná policie špatný vtip. Na Středním východě jsou opravdoví. Pravá demokracie je pro Egypt pořád něco nového. V USA si můžu koupit svých čtyřicet akrů a vychovat syna v klidu. S několika dobrými zbraněmi."
Viděl jsem Minimyšku střílet. Každý rádoby únosce Juda by si měl radši pořídit eternadové brnění.
"Pokud se do zítřka rozhodnu vypadnout na zákon o vděčnosti, dostaneme mou penzi, a navíc i Metzgerovu. Co ty, Jasone?"
Jude roztáhnul ruce a Minimyška ho zvedla za chůze.
Zadíval jsem se na Kapitol, daleko za Mall. Pokrčil jsem rameny.
"Nevím."
Řekl jsem jí o Grodtovi a o knize.
Zamračila se.
"Měl bych do té knihy jít?"
Pokrčila rameny a nechala Juda, ať jí cuchá vlasy.
"Pokud dáš honorář na charitu, asi jo. Ale to není život. Celý ten cirkus, do kterého tě zatáhli. To nejsi ty."
Došli jsme k jejímu pronajatému autu a já otevřel dveře, aby mohla strčit Juda na jeho sedačku. Odvrátil jsem se.
"Jasone? Přijdeš k nám na večeři, že ano?"
Za Washingtonovým památníkem začínal téměř viditelný západ slunce. Zavrtěl jsem hlavou.
"Potřebuju přemýšlet."
Natáhla se od volantu a dotkla se mého rukávu.
"Dej na sebe pozor."
Zavřel jsem jí dveře. Jude mi zasalutoval. Vrátil jsem mu pozdrav a sledoval, jak auto vyrazilo do řídkého provozu. Tajná dvojčata ji následovala ve čtyřdveřovém fordu tak obyčejném, že to prostě muselo být vládní auto.
Vrazil jsem ruce do kapes a šel zpátky k Mall, k Washingtonově památníku. Vítr od Potomaku nabral na síle, až jsem

proti němu musel sklonit hlavu. Přes den jsem si myslel, jaká není zima. Teď mi mráz připadal jako u Jupitera.
Byl jsem sirotek. Moje náhradní rodina, armáda, se stala stejně zbytečnou jako před válkou. Žena, kterou jsem miloval, byla pohřbená pět set milionů kilometrů daleko. A teď jsem se musel postavit další krizi, ať už bude jakákoli, bez ženy, ze které se stala má sestra.
Procházel jsem přes hnědé trávníky Washingtonu a přemýšlel, co udělám se zbytkem života.
Za čtvrt hodiny jsem se dostal k plotu Bílého domu a zastavil se, abych se zadíval přes železný plot na jižní trávník. Dům byl bledý jako duch v mlze. Venkovní světla by měla pro národ a svět trpící pod válečnou ekonomikou špatný význam. Ještě vnuci Juda Metzgera budou splácet deficity rozpočtu z období války se Slimáky.
Ale měli jsme na výběr? Teď si to zjevně myslela spousta lidí. Margaret Ironsová, první afroameričanka, neřkuli žena, která obývala Bílý dům na pozici prezidenta, s nimi nesouhlasila. Zatímco jsem byl pryč, a navzdory vlastní neschopnosti vyhrával válku, vyhnali Ironsovou z úřadu. Ani jsem nestačil dospět do věku, kdy bych ji mohl volit.
Schoval jsem si uši v límci kabátu, otočil se od plotu a zamířil hlouběji do temnot.
Procházel jsem se podél větrem zvlněného rybníčku, který stále, nerozmrzl, i když byl červen. Od války zůstávali lidé po soumraku doma. Prach z nárazů zablokoval měsíční i hvězdné světlo a večery byly i v červnu studenější než mrazák na potraviny.
Přešel jsem kolem památníku veteránům druhé světové války, památníku veteránům korejské války a nakonec kolem památníku vietnamských veteránů, připomínky slepé uličky dějin.
Předpokládal jsem, že jednoho dne budou mít svůj památník i veteráni války se Slimáky. Ve Washingtonu bylo ještě pořád nějaké volné místo. Ale Amerika zjevně nespěchala. Naše válka byla jiná. Ve světě miliard lidí bojovalo jenom deset tisíc z nás. A byli jsme vybraní mezi válečnými sirotky. Nenechali jsme za sebou nikoho, kdo by přivazoval žluté stužky. A náš úkol byl tak tajný, že se miliardy světové populace o našem odletu do boje nedozvěděly, dokud válka neskončila. Přežilo nás sedm stovek.
Co si svět pamatoval z téhle války, bylo šedesát milionů mrtvých civilistů. A přesun světové ekonomie k překovávání pluhů na meče tak důkladnému, že i tři roky po vyhrané válce ještě ve Washingtonu nesvítilo veřejné osvětlení.
Není divu, že jsme si nezasloužili lepší uvítání domů.
Se šeptáním ke mně dorazilo auto, obyčejná městská elektrokára, a okénko na straně pasažéra sjelo dolů.
"Nechcete se na chvíli schovat před mrazem, vojáku?"
Z okénka na mě koukala brunetka v obleku.
Srdce mi poskočilo. Očumování ženských byla jedna věc. Aktivně se zaplést s nějakou byla jiná. Pú byla pryč už skoro tři roky. Měli jsme spolu jen 616 dní od chvíle, kdy jsem na ni poprvé promluvil, až do dne, kdy jsem na její hrob umístil poslední kámen. Mí rodiče spolu byli osm let, když máma přišla o tátu. Dostala se z toho máma vůbec někdy?
Pomalu jsem zavrtěl hlavou.
"Je mi ctí. Jste velmi atraktivní, ale…"
Taky zavrtěla hlavou.
"Nesnažím se vás sbalit. Jsem vdaná. Poznala jsem vás. Venku je zima. A vypadáte jako někdo, kdo si potřebuje s někým promluvit."
To ano.
Vítr mi udeřil do tváří, a tak jsem vlezl do auta.
"Lynn Deyová."
Potřásli jsme si rukama.
"Co jste dělala na recepci?"
Pokrčila rameny.
"Píšu. Technické věci, na volné noze. Myslela jsem si, že bych mohla z té V-Star vytřískat článek."
"A povedlo se?"
Zasmála se.
"Článek rozhodně. Ale ne takový, jaký bych mohla prodat. Je to moc stará technologie."
"Ale služba národních parků dělá zatraceně drsné cheeseburgery."
Tomu jsme se zasmáli oba.
Seděli jsme a mluvili, zatímco vítr třásl jejím malým autem zaparkovaným u chodníku.
Přestěhovala se sem s manželem z Minneapolis. Technické psaní bylo v D. C. dobré živobytí. Většina byrokratů nedokázala správně napsat "deklarační větu".
Zadívala se na mě.
"To cestování zní dobře. Lidé vás milují. Tak proč jste tak zasmušilý?"
Pokrčil jsem rameny.
"Tvrdím světu, že jsou Slimáci pryč, takže nemusíme utrácet peníze, abychom se jim mohli bránit."
"Není to pravda?"
"To nevím. Mezi námi, Lynn, radši bych byl v bezpečí, než pak litoval."
Bavili jsme se další hodinu. O posledním světovém poháru, Broncos proti Vikingům. O jejích dětech. O tom, jak se dělá dobrý cheeseburger. Hodně jsme se nasmáli.
Nabídla mi, že mě zaveze do hotelu. Usmál jsem se a vystoupil z auta do větru.
"Kdepak. Jsem prostě pěšák. Chodíme pěšky."
Ještě o půl hodiny později, po půlnoci, jsem se usmíval a zase chodil kolem Mall. Lidé jako Lynn Deyová dokázali obnovit mou víru v lidstvo.
"Generále Wandere?" zavolal nějaký hlas, pokoušející se přeřvat vítr. Škubnul jsem sebou a otočil se.

Měl na sobě civilní kabát, ze kterého mu čouhal límec obepnutý kravatou. Ale jeho oči si mě a vše kolem mě prohlížely jako oči vojáka, který jde v čele jednotky.
"Pokud mi chcete nabídnout terapii, už jsem dnes v noci jednu měl."
Zamračil se.
"Ne, pane. Nic takového. Agent Carr. Tajná služba Spojených států, pane."
Měl v uchu sluchátko. Ochranná služba, ne lovec padělatelů peněz. Naklonil jsem hlavu.
"Chcete mi něco?"
"Já ne, pane."
Otočil hlavou a kývnul. Asi třicet metrů od nás se třásla světla limuzíny na neutrálu.
"Někdo by se s vámi chtěl setkat."
Zatahal jsem se za límec. V limuzíně bych byl chráněný před větrem. Tuhle noc jsem holt hledal útočiště v tajemných autech.
Agent ochranné služby otevřel zadní dveře a přejel v temnotě dlaní.
Strčil jsem hlavu dovnitř a po čtyři údery srdce nechával oči přizpůsobit se tmě, dokud jsem nedokázal rozeznat siluetu u protějších dveří.
Málem jsem ji nepoznal.
DEVATENÁCT
"Jasone, máte chvilku?"
Musel jsem se naklonit hlouběji do limuzíny, abych jí rozuměl. Zpravodajci často nadávali, že na prezidentku mluví příliš tiše. Dnes v noci vyhozená exprezidentka Margaret Ironsová sotva šeptala.
Ruce měla založené před sebou a nohy překřížené, zkroucená jako panenka udělaná z drátků. Třásla se ve větru, který dovnitř vnikal otevřenými dveřmi. Agent tajné služby mě šťouchnul do zadku dveřmi, tak jsem vlezl dovnitř a on za mnou zavřel.
"Jasone."
S hlavou skloněnou pod nízkým stropem jsem se natáhnul a stisknul pravý drátek.
"Jak…?"
Odmlčel jsem se. Nemělo smysl ptát se, jak mě tajná služba našla. Dotknul jsem se prstem hrudníku. Každý voják měl implantovaný čip psí známky, pro registraci hrobů a umožňující vyhledávání přes GPS. Vládní satelitní sledování obyvatelstva bylo proti ústavě, ale "občanská práva vojáka", to byl oxymoron.
"Jak vám můžu pomoct, paní prezidentko?"
Mahagonové tváře vrtící se hlavy rozzářil ten úsměv, který jí přinesl sto milionů volebních lístků.
"Už jste to udělal, Jasone. Vy všichni. Chtěla jsem vám poděkovat za to, co jste udělali."
Přepážka oddělující nás od řidiče sjela dolů. Agent se k nám obrátil a zeptal se: "Paní? Obvyklá zastávka?"
Prezidentka Ironsová přikývla, přepážka se uzavřela a zrychlení mě zatlačilo do sedadla. Zadívala se na mě. "Vypadáte starší, než jsem čekala, Jasone."
"Říká se, že nejde o roky, paní, ale o to, kolik máte najeto."
Usmála se a dotkla se vyschlé tváře. Pokud jsem kvůli miliardě kilometrů a jedné válce zestárnul předčasně, ji doba v Bílém domě obrala o celý život.
"Jste rád, že jste doma, Jasone?"
"Nepřipadá mi to jako domov, paní."
Limuzína zpomalila a zastavila. Ujeli jsme jenom několik set metrů.
"Znám ten pocit. Vyrostla jsem ve Washingtonu. Můj táta byl správce v Národní galerii. Celý život jsem tady pracovala, na různých místech."
Říkala to, jako by obsluhovala v restauraci, ne že tady pracovala jako senátorka, tajemnice státu a vice-prezidentka.
Ramena jí poklesla.
"Teď musím vycházet v noci, abych nenarazila na někoho, kdo ztratil manželku v Pittsburghu nebo děti v New Orleans a myslí si, že jsem tomu mohla zabránit."
"Paní prezidentko, tomu nemohl zabránit nikdo."
Pokrčila rameny.
"Nebo narazit do někoho, kdo si myslí, že jsme za to zaplatili příliš vysokou cenu."
"To je blbost. Museli jsme bojovat."
Znovu pokrčila rameny. Agent tajné služby zaparkoval auto a otevřel nám dveře.
Když jsme vystoupili do ledové tmy, řekla: "Říká se, že jediná horší věc než bojovat spravedlivou válku je nebojovat ji."
Obrátila se k agentovi ochranné služby a dotkla se jeho lokte.
"Tome, Sarah připravila sendviče a kávu. Bude tam dost pro pěchotní četu, i kdyby tady Jason jedl za tři. Schovej se před větrem a dej si."
Agent sevřel rty. Znal jsem ten pohled z doby, kdy jsem sám sloužil jako osobní stráž. Svého chráněnce neopouštíte. Pokud k tomu nedostanete rozkaz. Přikývnul.
"Ano, paní. Děkuji vám."
Naklonila se ve větru, třásla se, ale byla nezlomitelná jako ocelový pilíř. Před námi se rozprostíraly schody Lincolnova památníku.
Vystoupili jsme asi do půl cesty, než se jí začala třást kolena a já ji musel chytit za loket a podepřít ji. Nakonec jsme se bok po boku dostali až nahoru. Stáli jsme Lincolnovi u nohou asi tři minuty, než se jí dech zklidnil.

"Chodím sem každou noc."
"Paní?"
Zadívala se na Lincolnovu neochvějnou tvář z mramoru.
"Kdyby v roce 1863 měli elektronické výzkumy popularity, byl by na tom Lincoln ještě hůř než já na konci. Někdy si myslím, že je Abe jediný ve městě, s kým si ještě můžu popovídat. Politici jsou divná sebranka, nemyslíte, Jasone?"
"To nemůžu říct. Nejsem politik, paní prezidentko."
Otočila hlavu ke mně.
"To nejlepší vojáci nebývají."
Rozhlédl jsem se kolem, po mramorových zdech se zlatem vykládaným gettysburgským proslovem a Lincolnovým druhým inauguračním proslovem.
"Tak proč já, paní?"
Přistoupila ke zdi a přejela prsty po mramoru.
"Víte, o co ve vaší současné práci jde, Jasone?"
"Ano, paní. Veřejnost potřebuje ujištění."
Zavrtěla hlavou.
"Válka už skončila. O tom se už veřejnost ujistila. Vyhráli jsme. Zaplatili jsme za to hrozivou cenu. Problém teď spočívá v tom, kam Amerika a zbytek světa půjdou. Armáda je drahá, Jasone."
Před očima mi vytanul pohled na kráter, kde kdysi stála Káhira. Lidstvo potřebovalo k přestavbě světa každý halíř.
"Civilní utrácení je dobré, paní."
Přikývla.
"Ale v politice nestačí, aby bylo něco dobré. Něco jiného taky musí být špatné."
"Paní? Jsem tady nový, ale tohle mi připadá jako hloupost."
"To je. Ale pokud se něco pokazí, je potřeba mít nepřítele. Takového, který se ještě nenaučil bránit. A takového, který má ve skříni spousty kostlivců."
Usmál jsem se.
"Paní, nejsem vhodný cíl. Udělal jsem chyby, ale nestydím se za ně. A myslím si, že když budu říkat pravdu, nedostanu se do problémů."
Upřela pohled na mramorovou podlahu, zavrtěla hlavou a povzdychla si. "Jste tady nový."
Pak jsme Lincolnův památník opustili. Exprezidentka Spojených států mi poskytla vyhlídkovou jízdu městem, které znala lépe než kdokoli na světě, a pojídala se mnou šunkové sendviče. Pak mě limuzína vyklopila před hotelem.
Když jsem vystupoval, natáhla se ke mně přes sedadlo.
"Ještě jedna poslední rada, Jasone. V tomhle městě, pokud něco nechcete vidět na přední straně Washington Post, neříkejte to!"
DVACET
Další ráno jsem ležel v posteli a sledoval, jak slabé světlo prochází závěsy mé ložnice. Jeeb se vznesl ke dveřím, otevřel si je jednou paží a pak vyrazil do chodby, odkud se vrátil s Washington Post, pozorností podniku.
Pohodil ho na zem vedle postele, usadil se před noviny a zaměřil optiku na přední stránku. Pod titulkem hlásila předpověď počasí chlad, šedivo a sucho. Jako každý jiný den od začátku války.
"Ne, teď ne. Musím přemýšlet."
Sbalil pod sebe všech šest nohou, stáhnul anténku a s povzdychnutím se vypnul. Přejel jsem si prsty ve vlasech a upřel pohled na lustr.
Za poslední dva dny mě Twayová rozhodně poučila. Pěchota neměla v poválečném světě místo. Lidé jako Brace a technokratické projekty, kterým velel, byla všechna armáda, kterou svět potřeboval. Vlastně to, jak jsem teď vegetoval pod plátěnými prostěradly a bral za to výplatu generálmajora, znamenalo, že zbytečně beru jídlo hladovým Egypťanům, Iowanům a Panamcům.
Dnes byl poslední den, kdy jsem mohl odejít z armády na základě zákona o vděčnosti. Kdybych to udělal, už by mě Twayová nemohla tahat sem a tam jako ušlechtilého pudla po výstavách. Pobíral bych penzi dost velkou, abych mohl sedět a napsat pořádnou autobiografii.
Pokud nechci poskytnout své jméno holu Aarona Grodta, nemusím to udělat. Kdybych chtěl všem říkat, že Slimáci ještě pořád možná někde jsou, mohl bych to klidně udělat. U této myšlenky jsem se otřásl. Možná bych nezašel až tak daleko a neříkal bych to.
Chytré rozhodnutí by bylo přidat se k Minimyšce a Brumbymu v civilním životě. Přikývnul jsem. Zkušenosti s velením mi přidaly na rozhodnosti.
Odejít by bylo jednoduché. Jakýkoli veterán GEF mohl prostě otevřít webovou stránku, potvrdit své ID a pak i položku číslo jedna. Od té chvíle jste byli oficiálně vyřazeni z armády, i když papírování ještě chvíli trvalo. Usmál jsem se. To může počkat. Můj poslední čin jako vojáka bude objednat si na snídani cokoli, na co budu mít chuť. Zamával jsem na telefon a zavolal pokojovou službu.
"Jak vám můžeme pomoci, pane generále?" Ucítil jsem bolestivé škubnutí. Přece jenom ten titul něco znamenal. Bude mi chybět. "Máte nějaké proteinové tyčinky?"
"Mívali jsme je, pane. Ale hosté si stěžovali, že chutnají, no, uhm, jako hnůj."
Zašklebil jsem se a protáhnul. "Vynikající. Co tedy doporučujete?" Telefon zapištěl. Nouzové vysílání. Zamračil jsem se a řekl: "Haló?"
"Zapněte si obraz," přikázala mi Twayová. Mávnutím jsem ho aktivoval a pak pozvedl ruku a zastínil její obraz před světlem z oken, protože vypadala příliš růžově.

Byla zrůžovělá. Vypadalo to, že právě kráčí po chodbě.
"Jsem na cestě do vašeho pokoje. Viděl jste ranní Washington Post?"
DVACET JEDNA
Posadil jsem se, přehodil nohy v pyžamu přes postel, odstrčil Jeeba od ranních novin a sebral je. Pod titulkem a předpovědí počasí stálo:
Ganymedský hrdina tvrdí, že Slimáci jsou stále hrozba. Wander prohlašuje snižování výdajů na obranu za nesmysl.
"Co to sakra? Nikdy jsem neřekl…"
Jeeb skočil ke dveřím a otevřel je. Twayová nakráčela dovnitř a postavila se přede mě se založenýma rukama. Jeeb se vznesl, přiletěl ke mně a dotkl se sondou mé krční tepny. Dělal to vždy, když se mi příliš zrychlil dech.
Článek byl podepsán "Lynn Deyová, exkluzivně pro Washington Post."
"Kurva!" praštil jsem do novin.
"Takže jste to řekl?" spalovala mě Twayová pohledem.
Ukázal jsem na podtitulek.
"No, slovo nesmysl jsem nepoužil. Nevěděl jsem, že je to reportérka!"
Twayová se předklonila.
"Lhala vám?"
"No, říkala, že píše. Nemyslel jsem si…" Twayová se zasyčením vypustila vzduch přes zuby. "Jasone, kolikrát jsme tohle spolu probírali?" Ramena mi poklesla. "Mnohokrát, Ruth."
Tak tohle pro mě znamenalo konec cucavých bonbónů pro čerstvý dech položených na načančaných hotelových polštářích. Což mi nevadilo.
"Politika je nemožná záležitost. Musíte vyvažovat věci, i když nic z toho není správné. Už mě unavují hotelová prostěradla. Unavuje mě žrát nechutné tyčinky, abych vypadal líp. Už mě unavuje poslouchat, co můžu a co nemůžu říkat. Chystal jsem se vám to říct. Skončím."
"Na to je pozdě," zavrtěla Ruth hlavou. "He?"
"Vláda dělala, co mohla. Snažila se získat laskavosti od každého poslance, který má ve svém státě nebo distriktu armádního dodavatele. Zpracovala každého případného válečného jestřába. Připravila na příští týden hlasování se zmenšeným rozpočtem na obranu."
"Bude ještě menší, když nebudou muset platit jednoho generála navíc."
"Poručíka," řekla Twayová. "He?"
"Čtěte důkladně. Nemůžete odejít podle zákona o vděčnosti, pokud jste subjektem probíhajícího disciplinárního řízení."
"Nejsem vyšetřovaný."
"Už jste. Vaše degradace na poručíka byla podepsána před dvěma hodinami. Zůstáváte v armádě, dokud nebude degradace finální."
"A to bude kdy?"
"Až armáda řekne."
Tak tohle byl vojenský postup, který už jsem znal. "Ale pokud jsem takové budižkničemu, proč mě pořád chcete? Nechat mě odejít je přece to, co pro vás bude nejlepší."
"Protože za vás nemáme náhradu. Zatím. Investovali jsme do vás. Pokud zůstanete a budete odteď dělat jen to, co vám řekneme, vaše odsloužené roky budou upraveny podle vzorce zákona o vděčnosti. Pořád budete moci odejít do výslužby s penzí generála."
Jeeb zabzučel. Můj tlak se dostal na úroveň těsně před infarktem.
"A když ne? Mohl bych si promluvit s Grodtem. Moje autobiografie by se prodávala ještě lépe, pokud v ní přibude kapitola o tom, jak vyhodili hrdinu Ganymedu." Twayová se usmála a zavrtěla hlavou. "Pokud to chcete hrát takhle, můžeme vám do životopisu přidat spousty kapitol."
"He?"
Co mi to včera říkala prezidentka Ironsová? Ve Washingtonu nestačí to dobré. Něco dalšího musí být zlé. "Ruth, víte, že jsem nikdy neudělal nic špatného."
"To pro média nebude nic znamenat. Předstírejme, že s tím půjdete na veřejnost. Odehraje se to takhle."
Vytáhla z kapsy stříbrný talíř. "Tohle zaznamenávám."
Odkašlala si.
"Poručíku Wandere, ve službě jste měl řadu disciplinárních problémů, je to tak?" Sakra.
"Nejsem pyšný na vše, co jsem kdy udělal. Ale dnes jsem kvůli tomu lepší člověk i voják." To znělo docela dobře.
Ruth odříkala můj záznam ze základního výcviku. Rvačka, insubordinace, zneužívání drog, špatně načasovaný prozac II a hrozivá nehoda při výcviku, která skončila smrtí vojáka, jehož jsem považoval za přítele. Pokusil jsem se o námitky.
"Ty incidenty jsou už vyřešené. V sjednoceném vojenském zákoně není možné být souzen za něco dvakrát."
Ruth přikývla.
"Poručíku Wandere, vraťme se od vašich počátků ve službě k novějším událostem."
Začalo se mi dýchat snáz. Když jsem byl osmnáctiletý přechytřelý pitomec, byla pro mě v základním výcviku armáda nedůležitá. Další události můj přístup změnily.
"Byl jste první voják, který se kdy utkal s válečníkem Pseudocephalodů."
"Ano. Na Měsíci. Získali jsme Slimákovo tělo."
Narovnal jsem se. Málem jsem tam zemřel, ale získané informace nám pomohly vyhrát válku.
Zamračila se.
"Když jste se vrátil na lunární základnu, probíhalo vyšetřování ohledně smrti zajatce."

Srdce se mi rozbušilo.
"Nikdy nebyl zajatec. Bojovali jsme. Zemřel."
"Hmm. Tak končil i závěr oficiálního armádního vyšetřování."
Ruth na chvíli zastavila stenobota. Znělo to, jako bych zneužil zajatce!
"Poručíku, zakazují vojenské řády milostné vztahy mezi vojáky?"
"Rozhodně."
A sakra. Věděl jsem, kam míří.
"Ale velitel bojové jednotky má značné pravomoci…"
Znovu mě přerušila.
"Během ganymedského tažení nebyly řády dodržovány, je to tak?"
"Generál Cobb se rozhodl, že nemůžete nacpat pěti tisíc chlapů a pět tisíc žen do vesmírné lodi na šest set dní a čekat…"
"Během ganymedského tažení nebyly řády dodržovány, je to pravda, nebo ne?" Přikývnul jsem.
"Je to pravda. Ale neovlivnilo to výkon vojáků."
"Ani těhotných?"
Cítil jsem, jak rudnu a v žilách mi proudí adrenalin. "Došlo jenom k jednomu těhotenství. Vojačka, manželka dalšího člena spojených sil."
Při svatbě jsem sám odváděl Minimyšku k oltáři. "O kterém víte. Jelikož bylo více než devadesát procent těchto vojáků zabito a pohřbeno na Ganymedu, nevíte, kolik žen bylo těhotných, je to tak?"
"Uch, ne."
"Nebo zda nezahynuly kvůli svému stavu?" Minimyš jsem osobně seřval za to, že se nechala zbouchnout, i když se dá antikoncepce už desetiletí pořídit bez lékařského předpisu. Nadechnul jsem se. "To není fér…"
"Přesuňme se k další položce. Váš přítel v základním výcviku zemřel kvůli zneužívání chemických látek."
"To už jsme probírali." Přikývla.
"Takže zrovna vy ze všech lidí byste měl vědět, jak striktně vojenská služba zakazuje používání takovýchto látek."
Přikývnul jsem. Co přijde teď? "Během vaší služby jako velitele GEF vyráběli a konzumovali vaši vojáci alkohol?"
"Já…"
"A vy jste to věděl?"
"Když jsme po konci války uvízli na Ganymedu na dlouhých sedm měsíců, neměli jsme co na práci. Mí vojáci si prošli peklem. Samozřejmě že jsem se díval stranou."
"Ne oficiálně." Královské přikývnutí. Copak Ruth záleželo na tom, jestli si vojáci dali pár panáků samohonky? Na palubě Excaliburu sám velitel lodi Brace servíroval při kapitánské snídani rum!
Ruth sáhla do kapsy, vytáhla nějaké dokumenty a hodila je na postel vedle mě. "Poznáváte je?"
Byly to jen dokumenty, které prohlašovaly Jeeba za šrot a převáděly jeho vlastnictví na mě.
"Jistě. Koupil jsem taktický pozorovací transportér poškozený v boji. Jeho wrangler byl…"
Jeeb zabzučel. Přísahal bych, že ten zvuk měl znamenat něco jako "a jéje".
"Kolik stojí TOT daňové poplatníky?"
"Spoustu. Proto má i divize v organizační tabulce vybavení jen jeden."
Mrakodrap na Manhattanu stál méně než Jeeb. I s ohledem na přehnané výdaje vývoje pro vládu to byly sakra velké peníze za mechanického švába velkého jako meloun. Přikývla.
"A kolik jste za tu jednotku zaplatil?" Prohrábnul jsem papíry. Howard říkal, že několikaměsíční plat. Samozřejmě, byly to sotva úroky za několik sekund z originální ceny.
Ruth přepnula chippad na ruční kalkulačku, naťukala do ní několik čísel a ukázala mi výsledek. Původní cena měla o sedm nul více, než co jsem za Jeeba zaplatil.
"Je tahle cena správná?"
Pokrčil jsem rameny.
"Asi ano."
"Docela výhodný obchod, neřekl byste?"
"Nebyla to otázka obchodu."
Byla to otázka loajality a přátelství a povinnosti a adoptování sirotka.
"Samozřejmě že ne. Jakýkoli občan by mohl provést stejný obchod. Kdyby měl informace zevnitř jako vy."
Postavil jsem se.
"Tohle nemusím snášet. Možná vezmu nabídku Aarona Grodta na tu knihu. Řeknu světu, jaká pokrytecká, podělaná…"
Hodila přede mě další balíček.
Sundal jsem ho z prostěradla a otočil. Byl to kontrakt na knihu s Grodt International. Záloha byla uvedená a byla obscénně velká.
"Pokud teď podepíšete Grodtův kontrakt, budete vypadat jako…"
Laciný oportunista. Kromě toho producent, kterého Variety označovalo jako "Sultána komediálního sexu", mi pravděpodobně neumožní sociologicky zodpovědný text.
Ruthin pohled změknul.
"Vidíte? Nemůžete si hrát na Zorra, ani kdybyste chtěl."
Posadil jsem se na postel. Jeeb se mi usadil na rameni.
"Právě jste mi ukázala, jak se mě můžete zbavit. Považujete mě za sráče k ničemu. Ale pořád mi pomáháte. Proč?"
Pokrčila rameny.

"Možná věřím, že vás čeká velký osud."
Odfrknul jsem si.
"To už mi řekl někdo jiný. Ale on…"
Když mi to Ari říkal, díval se na mě tmavýma, hluboce posazenýma očima. Ruth měla Ariho oči. Srdce mi poskočilo.
"Twayová. To není vaše rodné jméno."
"Ari byl můj bratr," řekla a pohladila Jeeba.
"Ztratil rodiče, ale nemohl se dostat do GEF, pokud měl žijící sestru."
"Vy byste nelhal, abyste dostal lístek na Ganymed?"
Pochopitelně.
"Když strávíte dost času ve Washingtonu, naučíte se, jak poupravit vládní záznamy."
Ukázal jsem na robota, sedícího mi na rameni.
"Jste se mnou, protože chcete být poblíž toho, co zůstalo po vašem bratrovi."
Zavrtěla hlavou a zamrkala, ale slza jí stejně unikla a stekla na tvář.
"Jsem s vámi, protože bratr říkal, že já a vy jste jediná rodina, která mu zůstala. Jasone, pokud nezůstaneme spolu, budeme sirotci."
V krku se mi udělal knedlík a musel jsem potlačovat vlastní slzy.
"Fajn. Co bude dál?"
"Za prvé, nikdo neví, že se řeší vaše degradace. Prezident na tom trval, aby vám udržel meč nad hlavou."
"Nepotřebuje to."
"To jsem mu řekla, ale je to tak. A tenhle záznam. Schováme si ho jako základ pro vojenský soud, pokud se přece jenom rozhodnete hrát si na Zorra. Chovejte se slušně a já to všechno napravím."
Tleskla rukama.
"Fajn. Začneme ten příběh zamotávat z vaší strany. Byl jste špatně citován. Prozatím budeme pokračovat, jako by se nic nestalo. Zítra se na Canaveralu zúčastníte otvírání ganymedského vajíčka a budete se hodně usmívat. A nebudete vyprávět pohádky o vracejících se Slimácích."
Přistoupil jsem k oknu a stáhnul závěs. V slabém slunečním světle se řeka Potomac skoro blýskala. Zhluboka jsem se nadechnul.
"Fajn. Je to jenom text na papíře. Není to konec světa, jak ho známe."
Ten měl přijít až za čtyřiadvacet hodin.
DVACET DVA
Centrum výzkumu technologie Pseudocephalodů v Canaveralu zaměstnávalo šest tisíc vědců, inženýrů, kuchařů v jídelně a uklízečů.
Ráno po mém nepolitickém projevu v novinách byl jeden každý z těchto zaměstnanců, který si právě nehrál se spektroskopem, lopatkou nebo smetákem, nacpaný v posluchárně, která zabírala velkou část podzemí centra. Sedačky v posluchárně byly potažené krvavě rudým potahem, ačkoli červené zpod zadků namačkaných návštěvníků moc vidět nebylo. Strop vyložený sklem a chromem zářil.
Přední řadu okupovaly tři holo skupiny. Na pódiu seděl Brace s guvernérem Floridy, zatímco ředitel výzkumu v laboratorním plášti postával u stupínku, děkoval všem za návštěvu a vysvětloval, jak z trosek války můžeme díky chemii získat různé věci pro lepší život.
Na pódiu byl taky Howard reprezentující špiónský barák, já za veterány z Ganymedu a Minimyška v civilu s Judem za zbytek OSN a jejích jednotek. Byli jsme zastrčení v rohu, kde u konzole seděl technik se sluchátky. Ruth seděla za námi, už mimo pódium. Neměla mě sice uvázaného na vodítku, ale předpokládal jsem, že pro jistotu má jedno schované v kabelce.
Naklonil jsem se k technikovi a nadzvedl mu sluchátko.
"Vy jste zvukař?" zeptal jsem se.
Zavrtěl hlavou a odpověděl: "Monitoruju signály."
"Jaké signály?"
"Nevím přesně," pokrčil rameny. "Ale dostávám za to výplatu."
O tomhle celá ta sláva byla. Nikdo si ve skutečnosti nemyslel, že je fotbalový balón dárek, který nás dovede k léku na rakovinu nebo vyrábění dietních cheeseburgerů. Ale projekt rozhodně dodával potřebné výplaty velké části východní Floridy.
Všechny oči se soustředily na osvětlený stůl na pravé straně pódia. V titanové kolébce odpočíval balón, vajíčko bez dalších povrchových prvků, nablýskaný kus modrého slimáckého kovu.
Brace mluvil o povinnosti, technologii a dokonalosti loďstva, pak se vrátil mezi diváky, aby uvolnil místo guvernérovi Floridy.
Guvernér měl na krku oranžovo-modrou kravatu ozdobenou krokodýly. Když vystoupil před pult, naskočily holo rekordéry s hlasitým pufáním jako na Silvestra v továrně na šampaňské. Guvernér zdůraznil schopnosti floridských pracovních sil a - to si nevymýšlím - pomerančového džusu.
Ředitel výzkumu se postavil vedle balónu.
Mezi nablýskanými kolejnicemi u stropu byla připravená automatická pila s diamantovými hroty. Startovní páka byla ovázaná modrou stužkou.
Jude sedící Minimyšce na klíně se začal kroutit.
"Dneska je nějaký aktivní," zašeptal jsem.
"Nevím proč," odpověděla. "Nemá teplotu, nic."

"Přemýšlel jsem o balónu," naklonil se ke mně Howard.
"Já taky. Přemýšlel jsem o tom, že jsi ten krám měl nechat na Ganymedu. Tohle je hrozný cirkus."
"Jde mi o to, co jsi říkal včera, že jsme ho měli najít. Existuje mytologická paralela."
Usmál jsem se. Howard právě našel mytologickou paralelu v politickém předvolebním guláši.
"Právě mě něco napadlo," zašeptal. "Musíme to zastavit."
Hodil jsem pohledem za sebe, na Ruth. Mračila se na nás jako moje učitelka v první třídě vždy před tím, než se zeptala, jestli nemáme něco, o co bychom se chtěli podělit s celou třídou.
"Howarde, je tady dav tří tisíc lidí a guvernér zodpovídající za produkci třiceti čtyř procent světové produkce citrusových plodů. Nemůžeš to zastavit jen proto, že tě něco napadlo!"
"Brace může!"
Howard vyskočil ze židle, prošel kolem Ruth za pódium a za chvíli se vyřítil na druhé straně a zamířil k Bracemu.
Ředitel výzkumu za slabého potlesku sáhnul po startovací páce.
Zatáhl za páku a v náhle ztichlé posluchárně se ozvalo pištění spuštěné pily.
Jude zaječel a začal mlátit Minimyšku do rukou. Vibrující čepel pily sjela o kousek níž, k modrému povrchu balónu.
Minimyš vstala a odnesla Juda z pódia. Čepel pily se zakousla do balónu. "Aaah!" vyjekl technik vedle mě a serval si z uší sluchátka.
"Co?" naklonil jsem se k němu. Protřel si uši a zašeptal: "Nevím. Něco jako zhuštěná transmise."
Howard se zrudlou tváří marně mával rukama. Světla nad pódiem zablikala. A pak na nás spadla i se stropem.
DVACET TŘI
Ležel jsem na něčem ostrém, co mě bodalo do zad. Naskočilo rudé nouzové osvětlení, pokusilo se prozářit vzduch zamlžený prachem páchnoucím po síře a ozónu a roztrhalo temnotu kolem mě. Slyšel jsem naříkání mnoha lidí. Pohnul jsem rukou, zkusil to i s druhou a zařval, když se mi do paže zakousla bolest.
Zemřel jsem a dostal jsem se do pekla.
Rozervané elektrické vedení vztekle jiskřilo a vydávalo nepříjemné pachy. Na okraji periferního vidění jsem viděl rudé světlo pulzující z nápisu POUZE NOUZOVÝ VÝCHOD.
Otočil jsem hlavu. Technik ležel vedle mě, hrudník rozdrcený zubatým kusem betonu velkým jako auto. Zpoza druhé strany kusu betonu byly vidět nohy v kalhotách, okraj laboratorního pláště a převržená pila, jejíž diamantové hroty ve světle jisker rudě zářily. Ředitel výzkumu.
Obrátil jsem hlavu opačným směrem. Guvernér Floridy ležel na boku a plakal. Probodly ho dva kusy železných tyčí čouhajících z betonového bloku a roztrhly mu jeho krokodýlovou kravatu, už ne oranžovou, ale jasně rudou. Z rány mu vytékala krev a zvětšovala rudou louži kolem něj, už teď velkou jako předložka před postelí. Dlouho plakat nebude.
Zahlédl jsem malou postavičku, přelézající kusy betonu a nábytku.
"Jasone?"
Byla to Minimyška. Po tváři jí stékala krev, někde ztratila pravý rukáv a měla rozervané punčochy, ale mohla chodit. Mávala baterkou, nejspíš vytaženou ze skřínky umístěné u nouzového východu.
"Co se stalo, Minimyško?"
"Moje dítě. Nemůžu najít Juda!"
Natáhla se ke mně, zahlédla guvernéra a prudce se nadechla.
Otřásla se, přehnula se přes kus betonu velký jako stará televize a vyzvracela se z podoby.
Guvernér přestal naříkat. Elektřina jiskřila a praskala. Něco kapalo. Z dálky se rozléhaly tlumené výkřiky.
Minimyška se překulila na kolena a pak se otočila ke mně, aby si mě mohla prohlédnout. Z úst jí visely kapičky slin a zvratků a v očích měla slzy. Mumlala něco určeného Alláhovi.
"Minimyško, něco mě drží za ruku, ale nevidím tam. Pokud se nebudu moct hýbat, nemůžu ti pomoct hledat Juda."
Posvítila na mou levou ruku. Vyděšeně jsem se nadechnul. Ten samý kus betonu, který rozdrtil technika a ředitele výzkumu, mi rozdrtil malíček a prsteníček na placku. Musel jsem být ve vážném šoku, jinak bych to cítil víc.
Někdo zasténal. Minimyš přejela světlem ke zvuku. Ruth ležela přimáčknutá pod deskou stolu. Tvář měla pobledlou, zasypanou betonovým prachem. "Pomozte mi."
Minimyška přejela pohledem na mou rozdrcenou ruku.
"Postarej se o ni," ukázal jsem hlavou k Ruth.
"Ale Jude…"
"On se najde."
Už jsme toho spolu prošli tolik, že Minimyš jen přikývla a odplazila se k Ruth. Deska stolu mohla vážit tak čtyři sta kilo. Minimyška vážila sotva padesát i s oblečením.
"Najdi nějakou páku," řekl jsem jí.
Přejela světlem po místnosti. Paprsek světla proťal vířící se betonový prach. Zachytil něco kovového.
"Tam!"
Vrátila světlo zpátky. Od stropu k podlaze vedla podél zdi trubka velká jako zahradní hadice. Minimyš ji chytila rukou a zatáhla.
"Nechce se pohnout."
"Sakra! Škubni s tou sviní!"
Postavila se, popadla trubku oběma rukama a škubla dozadu.
Kov prasknul a dvoumetrový kus trubky se uvolnil ze spojek nahoře a dole. Minimyš zavrávorala dozadu a držela při tom trubku jako tyč, kterou se vyvažují provazochodci.
Něco zasyčelo. V nose mě zaštípal merkaptan.

"Sakra."
"Co je?" obrátila se ke mně Minimyš.
"Urvali jsme plynové vedení."
Elektrické jiskry zapraskaly.
Minimyš přejela paprskem baterky po prostoru, ve kterém jsme byli uvěznění. Kolaps stropu rozdělil posluchárnu na dvě části. Vypadalo to, jako by půlka budovy spadla přímo na holo techniky a oddělila nás od zbytku posluchárny. Můj skvělý nápad teď způsobil, že se naše malá komůrka v pekle zaplňovala metanem. Skrze železobetonovou zeď vytvořenou kolapsem k nám pronikaly tlumené výkřiky přeživších. Možná to tam měli špatné, ale pokud bychom tady zůstali, čekala by nás rychlá a jistá smrt, ať už udušením nebo při explozi plynu. Připadalo mi, že výkřiky jsou nejsilněji slyšet z temného místa patnáct metrů od nás.
Ukázal jsem tam volnou rukou.
"Támhle. Je tam díra, kterou snad dokážeš prolézt na druhou stranu. Vypadni odsud!"
"Ale dítě. A ty…"
"Nejdřív Twayová. Pak já. Pak najdeme Juda. Všechno bude v pořádku."
Na mě už čas nezbude. Ale pokud bych zklidnil její panikaření kvůli dítěti, snad se mi ji podaří přesvědčit, aby zachránila sebe a Ruth.
Přelezla přes suť, zarazila plynovou trubku pod desku stolu a zavěsila se na trubku celou váhou. Trubka se ohnula jako gumová tyčinka a stůl se ani nepohnul.
Klekla si ke stolu a zatlačila do něj rameny jako blokující zadák. Nic.
Stáhla se a znovu vrazila do stolu, s výkřikem hodným šampióna karate. Připadalo mi, že se stůl trochu pohnul.
Zápach plynu zesílil. Místnost se pomalu měnila na časovanou bombu. Zadíval jsem se na jiskřící přetrhané dráty. Byly všude a kromě toho mimo dosah.
Pokud bych mohl zatlačit i já, třeba bychom Twayovou dokázali osvobodit. Zatahal jsem za ruku drženou betonem. Bolestí se mi zatmělo před očima, ale pořád jsem zůstával chycený.
"Minimyško! Pila!" Ukázal jsem volnou rukou na pilu ležící u nohou mrtvého ředitele.
"Co s ní?"
"Přines mi čepel."
"Proč?"
Rozkašlala se, plynu stále přibývalo.
"Hned!"
Doplazila se ke stroji a zatahala za čepel.
"Argh!"
"Nejdřív povol upínací pouzdro." Uvolnila čepel, pak se připlazila ke mně. Držela ji jako zubatý nůž a přejížděla pohledem stolní desku. "Je to silnější než trubka, ale je to moc krátké, Jasone."
Prudce jsem vydechnul skrze zaťaté zuby.
"Není to páka."
Zadívala se na mou ruku, chycenou betonem u kloubů prstů. Oči se jí rozšířily. Zavrtěla hlavou. "To nemůžu!"
"Stejně o ty prsty přijdu."
"Čepel není sterilní." Začal jsem se dusit plynem. Ruth bušila pěstmi do stolu, který ji uvěznil. "Minimyško! No tak!"
Chytila čepel do obou rukou, přesunula ji nad mé klouby a zavřela oči. Čepel se chvěla. Minimyš vzlykla. V záři znamení nouzového východu měla tvář jasně rudou.
"Je pozdě!" zařvala Ruth. Minimyš se nepohnula, neotevřela oči. Sevřel jsem volnou ruku v pěst a zvednul ji nad čepel.
Jiskry zapraskaly.
Zavřel jsem oči a udeřil pěstí dolů. Před očima se mi rozzářilo jasné světlo.

DVACET ČTYŘI

Zařval jsem a sevřel si uvolněnou ruku druhou, oči stále zavřené. Nedokázal jsem se podívat na místo, kde zůstávaly kousky mého těla, ani na své pahýly. Vytáhnul jsem kapesník a přitiskl si ho na ránu, pak jsem otevřel oči. Kapesník už byl rudý a vlhký jako hadr na umývání nádobí.
Dotlačil jsem Minimyš až ke stolu.
"Na tři."
Přikývla s prázdným výrazem ve tváři.
Odpočítal jsem. Zabrali jsme. Nic.
"Znovu, Minimyško."
Něco zavrzalo.
"Do třetice všeho dobrého a zlého."
Tentokrát jsem zasáhnul ramenem stolní desku tak silně, až jsem před očima uviděl hvězdičky a na chvíli zapomněl na pulzující bolest vycházející ze zmrzačené ruky.
Stůl se nadzvednul o deset centimetrů a já se pod něj natlačil.
Minimyška se konečně probrala a vytáhla Ruth ven. Začal jsem couvat, když jsem zahlédnul maličkou botičku. Popadnul jsem ji zdravou rukou a škubnul. Dalším zatažením jsem Juda vytáhnul ven. Stůl spadnul a rozhodil do vzduchu oblak betonového prachu.
"Běž, Minimyško!"
Plynu bylo už tolik, že jsem skoro nedokázal dýchat. Neměl jsem čas rozhodovat se, jestli je bezpečné Juda a Ruth přesouvat.

Minimyš popadla Ruth pod paží. Já ji chytil jednou rukou, druhou jsem popadnul Juda jako pytel mouky a vyrazili jsme k otvoru. Ruth zařvala. Minimyš se zastavila. "Ne, běž!"
Minimyš se sklonila do otvoru a zmizela. Následoval jsem ji a plazil se pod stovkami tun betonu. Ruthina bota se zachytila o kus železa. Pár centimetrů nade mnou něco zapraskalo. Prostrčil jsem Juda otvorem. Z druhé strany se po něm natáhly ruce a odtáhly ho do bezpečí. Na jednom roztrženém rukávu byly vidět zlaté proužky admirála, na druhém výložky obyčejného důstojníka. Brace a Howard.
Když jsem uvolnil Ruth a protlačil ji otvorem, zahlédnul jsem, jak se za mnou kolem utrženého elektrického vedení objevil žlutý plamen. Vrhl jsem se do otvoru a protáhnul se na druhou stranu. Brace už bušil do trosek kusem železné podpěry.
Prostor za námi explodoval v oranžovém zášlehu. Trosky, do kterých Brace bušil, povolily, sesypaly se a odřízly nás od výbuchu, který otřásl podlahou.
Ležel jsem nehybně na podlaze posluchárny. Na této straně bariéry bylo vzlykání zraněných slyšet jasně. Na druhé straně hučely plameny a spalovaly těla, která za bariérou zůstala.
Brace si kleknul vedle mě a otevřel lékárničku. Ovázal mi pahýly, podal mi tabletu s morfiem a nacpal dvě další do Ruth. Břicho měla proražené nohou stolu. Nebyl jsem zdravotník, ale připadalo mi, že má rozdrcenou pánev. Naše snažení nejspíš jen posunulo Ruthino místo posledního odpočinku o deset metrů.
Minimyška upírala pohled na propadlý strop. Jude byl při vědomí a kroutil se jí v náručí. Od denního světla nás oddělovalo třicet metrů betonu.
"Co myslíš, že se stalo?" zeptala se.
Zavrtěl jsem hlavou. "Vypadalo to, že Howard něco ví."
Ruth zasténala. Ať už se nad námi stalo cokoli, my už se to asi nedozvíme.
Zíral jsem na to, co mi zůstalo z ruky, a najednou mi vidění začala zastírat temnota, jako bych lezl do tunelu. Světlo i vědomí zmizely.
Když jsem se probral, slyšel jsem pípání ptáků.
DVACET PĚT
Zaplavilo mě sluneční světlo.
Sviš-sviš-sviš.
Nade mnou se vznášely oranžové vrtulníky záchranné služby a Jeeb.
"Jak jste na tom, pane?" Přes čelní štít pěchotního brnění Eternad na mě zíral obličej obrácený vzhůru nohama. Brnění bylo žluté s oranžovými pruhy. Záchranná služba. Eternad dokáže vyhřívat, chladit, izolovat a absorbovat nárazy stejně dobře jako zastavovat kulky.
"Co se stalo?"
Skřip-skřip-skřip.
Vozík, na kterém jsem ležel, měl kolečka, jež hlasitě skřípala, jak mě obrněný zdravotník tlačil před sebou. Všude kolem byl cítit a slyšet požár.
"Nikdo neví, pane." Mávnul obrněnou rukou. "Canaveral prý bylo jediné zasažené místo."
Nadzvednul jsem se na lokti. Hlavní parkoviště Canaveralu blikalo světly vozidel záchranné služby a plnilo se syčením vysílaček hasičské sítě. Ale komplex ležící za parkovištěm zmizel. Zůstal po něm jenom velký černý kráter hluboký třicet metrů, posetý plamínky požárů.
"Z toho jsme se dostali ven?"
"Lokátor paní Twayové ukazoval, že je ještě naživu. Má zařazení na úrovni kabinetu. V případě nouze má prioritu, pane. Takže ona byla první cíl, po kterém jsme šli. Spustili jsme se dolů výtahovou šachtou a našli vás tam. Byli jste na správném místě ve správnou dobu."
Někde v dáli plakala žena. Zdravotník se odmlčel.
"Omlouvám se. Asi to není pravda."
"Byla s námi žena s dítětem?"
"Tržné rány a modřiny. Někde tady je."
"Twayová?"
Zdravotník zavrtěl hlavou.
"Nezvládne to. Vnitřní zranění. Ztráta krve. Ale je v té samé ambulanci, do které vás vezu."
Zdravotník vytáhnul má nosítka do ambulance hned vedle Ruth. Odřezali nohu stolu, ale kousek z ní stále ještě vytvářel stan ze zkrvaveného prostěradla, kterým ji zakryli.
"Paní, nerad vás obtěžuju," oslovil zdravotník Ruth, "ale tohle jsme našli dole, poblíž místa, kde jsme objevili vás. Je na tom lokátor s vaším ID kódem. Mysleli jsme si, že je to důležité. Data půjdou získat zpět."
Zdravotník držel stenobota, který zaznamenal mou degradaci a všechny prohřešky. Byl prohnutý a začouzený kouřem.
"Co s tím máme udělat, paní?"
Zdravotník natáhl mou budoucnost k Ruth.
Ta obrátila hlavu ke mně. Oči měla sklovité.
"To nic není. Přejeďte to náklaďákem a hoďte to zpátky do kráteru."
Odmlčela se a na chvíli zavřela oči. Pak je zase otevřela a pokračovala: "A dostaňte tady generála Wandera do letadla. Svět brzy zjistí, že ho potřebuje. Někde."
"Ano, paní."
Zdravotník se dotknul mikrofonu.
Za námi prudce zabrzdil elektronáklaďák naložený hasičskými roboty. Roboti rozložili nohy a seskákali z korby na

beton jako velcí rudí pavouci.
Ruth se otřásla. Zvednul jsem se na lokti, natáhnul se zdravou rukou a překryl jí holá ramena prostěradlem.
Jeeb se vyšplhal na Ruthina nosítka a usadil se na držadle u jejích nohou. Zezadu ho osvětlovala záře požáru.
Zabzučel.
Ruth se na něj usmála a pak ukázala přes něj k požárnickým robotům. Sotva dokázala pozvednout ruku.
"Je jejich osudem ten oheň uhasit, Jasone. Tvým taky."
Práásk. Práásk.
Požárnický robot otestoval vodní dělo. Poryv větru zanesl přes otevřené dveře několik kapek vody dovnitř ambulance.
"Díky," řekla Ruth. "Jasone, pamatuješ si, jak jsem ti říkala, že když to ne…"
"Nemluv. Odpočívej." Zaťala čelisti.
"Když to nechceš vidět v Postu, neříkej to?"
"Zapamatuju si to."
"Ne. Zapomeň na to. Vždycky to říkej." Znovu se rozkašlala. Z nosu jí začal vytékat tenký pramínek krve. Otřel jsem ho.
"Odpočívej. Jsi unavená."
"Jasone, nikdy tě nesmí unavit fakt, že máš pravdu."
Zavřela oči.
Zdravotník zkontroloval její životní údaje, pak odpojil monitor a přetáhl Ruth Klein-Twayové pokrývku přes hlavu.
Jeebovo bzučení zesílilo a přešlo do naříkání. Z optických senzorů mu stékaly kapky vody rozstříknuté požárním robotem a stékaly mu na hrudník. Nebo plakal. Ale to bylo samozřejmě nemožné.
Za Jeebem bylo vidět požární roboty pochodující do plamenů a rozstřikující vodu ze svých věží. Dělali to, co bylo jejich osudem, snažili se dosáhnout kořenů ohnivého pekla a zastavit ho.
Stiskl jsem okraj lehátka, až se mi roztřásla ruka. Ještě jsem nevěděl, co se stalo. Ale zjistím to.
DVACET ŠEST
Další ráno jsem byl jeden ze čtyřiceti vyšších důstojníků, kteří sešplhali s cestovními pytli z nákladňáku jako četa čerstvých rekrutů u zarezlého vstupu do tunelu vyhrabaného do staré hory Cheyenne nad Colorado Springs.
Náhradní národní vojenské velitelské centrum bylo oficiálně už roky na letecké základně Offut v Nebrasce. Ale NNVVC teď bylo cílem. Cílem jako Pentagon nebo Kreml, jasným a neubránitelným před tím, co zničilo Canaveral. Takže Cheyenne se stala náhradou náhrady.
Komplex v Cheyennské hoře byl prastarý, vznikl pro velení americké letecké obrany před letkami komunistických jaderných bombardérů, které by na Ameriku nalétaly přes severní pól.
Od doby podepsání ženevské protiteroristické smlouvy se komplex v Cheyennské hoře značně rozpadnul. Dovnitř nás vedl civilista. Měl na sobě džíny, tričko a ošoupané šněrovací boty. Údržbář. Provedl nás přes otevřená vrata tlustá jako autobus stojící na zadku, zavěšená na pantech velikosti barelů, které se podle prachové vrstvy nepohnuly už mnoho let. Předpokládal jsem, že nejspíš od doby, kdy si Rusové uvědomili, že po půl století komunismu v největší zemi světa má Dánsko větší hrubý národní produkt než oni.
Proběhli jsme čtyři sta metrů dovnitř hory a sestoupili dolů tunelem vytesaným ve skále. Naše kroky se v chladném mrtvém vzduchu hlasitě rozléhaly. Důstojníci generálské úrovně, běžící jako rekruti. Připomínalo to závody na srazu třídy z West Pointu.
V ruce mě píchalo a připadalo mi, že ztráta pár gramů masa ze dvou prstů mi nějak narušila rovnováhu. Navíc mi amputace způsobovala i mentální nerovnováhu. Bylo by to mnohem horší, kdyby do mě nenapíchali pár drog. Zdravotníci mi do ruky implantovali dávkovač lokálních anestetik a v batohu jsem táhnul lahvičku pilulek, které zasahovaly nervovou soustavu jako bomby a byly i skoro tak velké.
Byl jsem dost při vědomí, abych dokázal pochopit základy toho, co už jsme věděli. Nebylo třeba křišťálovou kouli k uvědomění si, že sotva se začala Země dávat dohromady, nakopli nás ti slizcí zelení parchanti zase přímo do koulí.
Úvodní brífing se odehrával v posluchárně lehce páchnoucí plísní a štiplavou dezinfekcí. Stejně jako zbytek Cheyenne byla tahle stará díra reaktivovaná, když začala válka se Slimáky. A pak, v nejlepší vojenské tradici vykopávání a zahrabávání děr, byla zase zakonzervovaná, když jsme vyhráli. Teď jsme se mohli přetrhnout, abychom to tady zase rozběhli.
Brace vedl brífing z nízkého pódia. Howard seděl Bracemu po pravici, s chipboardem na klíně.
Brace měl oči hluboce zapadlé ve vybledlé tváři. Neproniknutelná obrana, jeho neproniknutelná obrana planety, tragicky selhala. Jeho velení bylo zničeno, aniž by mělo šanci vystřelit.
Zeď za pódiem zaplňovala plochá obrazovka. Brace si odkašlal, světla zeslábla jako ve starém filmovém kině, a šustění a pokašlávání zemřelo stejně rychle jako moucha rozmáznutá plácačkou.
"Včera, v 16:05 Zulu ," začal Brace, "detekovaly dálkové senzory UNSF umístěné na geosynchronní orbitě narušení intralunárního vesmíru pravděpodobně nepřátelským objektem."
Zeď se rozsvítila a zobrazila nehybný obraz vesmíru. Temnota posypaná tečkami hvězd. Ve středu obrazovky zářila tenká rudá čmouha. Brace se otočil k obrazovce a zeleným laserovým ukazovátkem obkreslil kolem čmouhy kružnici.
"Kolik zásahů kromě Canaveralu?" zeptal jsem se.
Brace se obrátil zpět k nám a odpověděl: "Jen ten jeden."
"Velení interceptorů nedokázalo zastavit ani jeden Projektil?" zakroutil očima generál s výložkami protiletadlového dělostřelectva. Ti trávili vojenské kariéry v klimatizovaných bunkrech a drželi se předpisů do písmene.
Brace škubnul hlavou, jako by dostal facku.
"Nebyl to Projektil. Ne takový, jaké známe. Bylo to příliš rychlé, abychom to dokázali chytit, a příliš malé, abychom to dokázali zasáhnout."

"Atom?"
Brace zavrtěl hlavou.
"Obvyklá metoda Pseudocephalopodů. Pevný objekt pohybující se vysokou rychlostí, ničící pouze kinetickou energii."
"Projektily během války přilétaly rychlostí padesát tisíc kilometrů za hodinu," prohlásil generál protiletadlového dělostřelectva. "To je dost velká rychlost. Ale ke konci války jsme je sundávali. Slimáci na nás pořád hází šutry a vy je nedokážete zastavit?"
Howard přistoupil k pultíku a naklonil se k mikrofonu.
"Projektily, které nás zasahovaly během války, se pohybovaly takovou rychlostí, aby mohly manévrovat a zasáhnout cíle. Tento se zřejmě zaměřil na cílový signál."
Fotbalový balón. Všechny ty balóny, rozházené po Ganymedu, abychom si jich určitě všimli.
"Zatracený trojský kůň?" vyplivnul jsem do ticha.
Howard přikývnul.
"Šťastnou shodou okolností jsme přivezli zpátky jenom jeden."
Houby shodou okolností. Howard by naplnil Excalibur balóny, jako by to byl košík na velikonoční vajíčka, kdybych ho nechal běhat po Ganymedu a sbírat je. Slimáci zjevně znali lidskou povahu a naši zvědavost jako své ruce. Až na to, že Slimáci ruce nemají.
"Jak pan generál říkal," pokračoval Howard, "Projektily za války přilétaly rychlostí padesát tisíc kilometrů za hodinu. To je čtrnáct kilometrů za sekundu. Čtyřikrát rychleji, než je letová rychlost scramjetu."
Někdo zahvízdal.
Howard ukázal laserovým ukazovátkem na rudou stopu toho, co zasáhlo Canaveral.
"Náš nejlepší odhad je, že když začal objekt zanechávat viditelnou stopu kvůli odporu atmosféry, pohyboval se rychlostí sto osmdesáti tisíc kilometrů za sekundu. To je tak rychlé, že naše technologie nebyla ani schopná pořídit viditelný obraz, natož střelu nějak zachytit."
Generál protiletadlového dělostřelectva zavrtěl hlavou.
"To musí být špatně. To je víc než polovina rychlosti světla. Raketový vzorec…"
"Věříme, že Pseudocephalopodové mají prostředky, jak se vyhnout problémům raketového vzorce."
Zvednul jsem ruku a zeptal se: "Howarde, anglicky, prosím."
Přikývnul.
"Jakýkoli pohonný systém na principu akce a reakce, z praktického hlediska raketa, může nakonec dosáhnout rychlosti pouze dvakrát větší, než je rychlost spalin unikajících z trysky. Určitě si vzpomeneš, že tento vzorec postuloval Ciolkovský v roce 1903."
"Kdo by na to dokázal zapomenout?"
"Raketa na chemické palivo, jako bylo u starého raketoplánu, měla rychlost výfukových plynů přibližně pět a půl kilometru za sekundu. Maximální rychlost, jaké by dokázala dosáhnout, je přibližně jedenáct kilometrů za sekundu. A co je horší, maximální rychlost proporcionálně odpovídá přirozenému logaritmu procenta hmoty objektu mínus paliva."
Obrátil jsem oči v sloup.
Howard se zamračil.
"Jasone, sakra, vždyť je to jenom raketová věda!"
Zaťukal si ukazovátkem do dlaně a zadíval se na strop.
"Jinými slovy, podle raketového vzorce raketa obsahující 99,9 procent paliva - tedy palivový tank velký jako měsíc připevněný k raketoplánu - by potřebovala na cestu o délce jednoho světelného roku tisíc let. Nejrychlejší pohonné systémy, jaké jsme dokázali navrhnout, dokonce i jen teoreticky, jsou rakety poháněné antihmotou a scramjety využívající jadernou fúzi. Ty by pravděpodobně dokázaly, za předpokladu dostatečně dlouhé akcelerace, dosáhnout přibližně poloviny rychlosti tohoto objektu. Takže to tedy nebyla raketa. Kromě toho konfigurace aktuálních lodí Pseudocephalopodů nevydává žádné stopy konvenčních výfukových plynů."
"Jak to víte? Říkal jsi, že jste ten objekt ani neviděli. Ze se pohyboval příliš rychle."
Howard přikývnul a odpověděl: "To je pravda. Neviděli. Ale zbytek flotily se pohybuje mnohem pomaleji."
"Flotily?" zašeptal někdo.
DVACET SEDM
Obrazovka za Howardem se přepnula na nový obraz.
"Optický obraz z počátku války," řekl Howard. "Šanghajský Projektil, vyfotografovaný v observatoři Palomar."
Ta věc mi byla až příliš známá, duhově hrající modré vejce, zakroucené jako ulita hlemýždě. Projektil, primární strategická zbraň války se Slimáky. Projektily velké jako létající fotbalové stadióny zničily pozemská města jako meteory v minulosti vyvolávající masová vyhynutí a prach, který při nárazu vyvrhly do atmosféry, nás během několika měsíců přesunul k nové době ledové. Projektily zabily mou matku a šedesát milionů dalších lidských bytostí. Při pohledu na něj jsem se otřásl.
"Ničivá síla závisí na kinetické energii," řekl Howard. "Při rychlosti padesát tisíc kilometrů takhle velký objekt dokázal z mapy vymazat celá města. Ale kinetická energie je rovná jedné polovině hmoty krát druhá mocnina rychlosti."
Rozhlédl jsem se. Brace přikyvoval. Vzorce byly hezká věc. Vždy vám daly stejnou odpověď, pokud dostaly stejné hodnoty. Nikdy vás nenechaly tápat v temnotách. Předpokládal jsem, že Brace vzorce miluje. "Pokud do rovnice zadáte polovinu rychlosti světla," pokračoval Howard, "plus či mínus, pak v závislosti na hustotě včerejšího objektu zřejmě nebyl větší než lednička. Vržený medicinbal vás může srazit k zemi. Ale kulka vás zabije."
"Takže podle vás Slimáci očekávali, že si tu návnadu vezmeme?" zeptal se Brace. "Jako blbá zvířata." Howard

přikývnul.
"Očekáváme, že myši zkusí sebrat sýr v pastích."
"Jsme chytřejší než myši!"
"To jsme si mysleli."
Na přelomu století jsme si mysleli, že jsme dost chytří na to, abychom nenechali devatenáct fanatiků sundat největší budovy v New Yorku. Po bitvě je každý generál. Ať už jsme se sem dostali jakkoli, teď jsme byli ve válce. Zvednul jsem ruku.
"Říkal jsi, že jsme objevili slimácké lodi?" Howard stiskl tlačítko na dálkovém ovladači. "Měřítko odpovídá," řekl a na obrazovce se objevil další objekt.
Vedle šanghajského Projektilu se vznášel další předmět barvy slimácké modři, přibližně stejně velký.
"Tento obraz získaly teleskopické senzory na hlídkovém satelitu," řekl Howard.
Bolest v ovázané ruce zesílila. Silou vůle jsem potlačil nával nevolnosti.
Nová loď Slimáků byla stejně obrovská jako původní Projektily, ale jiná. Lidé jsou zvyklí u svých strojů na rovnováhu. Naše stroje odpovídají bilaterální a radiální symetrii zvířecího života na zemi. Ta černě-modrá příšernost byla nepravidelná, pokrytá překrývajícími se pláty jako šváb pokrytý nádory. Z jednoho zúženého konce, který jsem považoval za příď, vycházelo šest výrůstků podobných pažím, ze zadní části a jedné strany čouhaly dva kužely jako trny nebo ostny.
Za první lodí bylo vidět podobné, díky větší vzdálenosti drobné. Na nové fotografii bylo něco zvláštního, na rozdíl od předchozí nebyly v pozadí vidět žádné hvězdy.
Howardovo ukazovátko přejelo objekty, jako by sekal mečem.
"Tyto považujeme za bojové lodě pro vesmírný boj. Stíhače. Ačkoli obrovské. Účel předsunutých šesti paží neznáme. Univerzální fonetické označení OSN je pro tento model ‚Firewitch' . Identifikovali jsme varianty Alfa a Bravo, rozlišitelné podle počtu paží. Model se šesti pažemi je Alfa. Firewitch Bravo má osm paží."
Povzdychl jsem si. Kdyby se armáda zbavila lidí, kteří jenom vymýšleli zkratky a akronymy, mohli jsme Pentagon zmenšit na Quadrogon. Fonetické značky OSN navazovaly na systém NATO z minulého století. Stíhače dostávaly jména o dvou slabikách, začínajících na F.
"Kde jsou ty lodě teď?" zeptal jsem se Howarda.
"Mezi Zemí a Marsem."
Někdo hlasitě vydechnul.
"Kolik?"
"Vypadá to, že neustále jsou před hlavní flotilou předsunuté dva stíhače jako eskorta. Ale celkový počet odhadujeme na sto dvacet jedna firewitchů."
"Eskorta? Pro co?"
Howard přejel ukazovátkem po okraji obrazovky.
"Pro tohle."
Šanghajský Projektil zmizel z obrazovky a nahradil ho nový obrázek.
"Toto je obraz s menším zvětšením, sejmutý ve stejné době jako předchozí detailní," řekl Howard.
Na obrazovce se vznášela další vydutá slimácká loď jako modro-černý meloun, který vypěstoval šílený Klouboučník . Před ní se vznášela dvě melounová semínka. Zašilhal jsem na semínka, kterým z přední části vyrůstaly drobounké vousky. To byly gigantické firewitche. Slimácká loď za nimi byla tak obrovská, že v předchozím obraze blokovala pohled na vesmír.
"To není loď," zamumlal někdo. "To je malá planeta!"
"Věříme, že firewitche eskortují tuto velkou potvoru. Transportér. Fonetická značka OSN je ‚Troll'."
"Co ten troll převáží?"
Howard si zaťukal ukazovátkem do dlaně a zaklonil hlavu.
"Intuice mi říká, že vojáky." Nikdo nepromluvil.
"Je to invazní flotila. Při současné rychlosti a kurzu a předpokládané schopnosti zpomalovat se stejnými gé, jaká jsme pozorovali při změně kurzu hlídkových firewitchí, dorazí invazní flotila k Zemi za dvacet dva dní." Stále ticho. Zvednul jsem ruku.
"Proč nás přepadají? Předtím se k nám Slimáci nepřiblížili na pět set milionů kilometrů." Howard pokrčil rameny.
"Mají ten nejlepší důvod ve vesmíru. Předchozí plán selhal. Je čas na změnu."
"Jak ta rychlá střela, která zasáhla Canaveral, ovlivnila naši obranyschopnost?" zeptal se generál protiletadlového dělostřelectva.
Na pódium vystoupil Brace a Howard si sednul. "Vesmírné síly staví startovací plochy ve Vandenburgu v Kalifornii a v Lop Nor v Číně. Chystali jsme se vyvézt na oběžnou dráhu orbitální operační platformu a ochranný deštník loveckých satelitů."
Brace se odmlčel, aby si odkašlal, pak zamrkal a pokračoval: "Ale v tuto chvíli a po dalších přibližně dvacet dva dní je každý válečný letoun na Zemi schopný dosáhnout nízké pozemské orbity změněný na šrot na dně kráteru v Canaveralu. Naše obranyschopnost je nulová."
Nebyl čas ty stařiky poučovat. Ale jak jsem to viděl já, něčí rozhodnutí nerozdělovat naše obranné kapacity zřejmě způsobí konec lidské rasy.
"To není pravda," řekl někdo. "Na orbitě je právě teď dvacet čtyři interceptorů typu V-Star." Brace přikývnul.
"Řekl jsem každý letoun na Zemi. Ani jeden z těch dvaceti čtyř nemůže zůstat na orbitě déle než dalších deset dní. Nemáme aktuálně možnost dodat jim palivo. Jediné letiště, které je bylo schopné bez problémů přijmout, byl Canaveral.

Několik pilotů se může pokusit přistát na kratších letištích jinde na Zemi, pokud bude dobré počasí. Ale bude trvat několik týdnů, než je budeme moci vrátit do vzduchu."
"Jsme v háji."
Vypadalo to, že nikdo v místnosti ani nedýchá. "Jedna velká loď nám zůstává. A dvacet stíhačů." Brace otočil hlavou k Howardovi. "Major má pravdu. Excalibur je zakonzervovaný na lunární orbitě. Je k němu připojených dvacet V-Star, extra-orbitální varianta."
"Víme, že tam Excalibur je," řekl Howard. "Ale nemáme prostředky, jak se k němu dostat. I kdybychom tady dole měli loď, nemáme zařízení, odkud ji vypustit." Postavil se mohutný generál poručík s hrudníkem jako sud. Nosil pěchotní výložky zkřížených pušek.
"Pokud není možné odchytit invazní flotilu ve vesmíru, budeme muset mobilizovat populaci."
Nemýlil se. Lidstvo nemělo na výběr. Bojovat, nebo zemřít.
Ale za pár dnů to budou vesničané s vidlemi proti legiím Slimáků v černých zbrojích, ozbrojeným, disciplinovaným a koordinovaným tak dokonale, jako by to byl slimáčí Bolšoj balet. Nikdo z těchto vojáků nestál proti bojové pěchotě Slimáků. Já ano.
Sestřelovat Slimáky pozemními střelami, když se budou pokoušet přistát na Zemi, to vypadalo na dobrý nápad. Invazní síla je vždy nejzranitelnější během přistávání. Především když přichází ze vzduchu. Před stoletím opevnil Rommel evropské pobřeží, aby zahnal spojence zpátky do moře, a málem uspěl.
Pak jsem si ale promyslel současnou situaci. Předpokládal jsem, že po světě jsou rozseté protiletadlové a protistřelové systémy, soustředěné kolem cenných cílů. Pokud by se Slimáci pokusili přistát na Bílém domě nebo u Kremlu, asi bychom jim to pořádně znechutili.
Ale Země je velké místo. Pokud budou Slimáci dost chytří a přistanou někde uprostřed Saskatchewanského pohoří nebo třeba na jižní straně Bornea, neměli jsme možnosti je ani zpomalit.
Dali jsme si na dvacet minut pauzu. Než stačil Brace odejít z pódia, odchytil jsem si ho.
"Admirále?"
Brace se ke mně otočil a zamračil se.
"Díky," řekl jsem. "Máte to u mě."
"Za co?"
"Za to, že jste nás vytáhl z té díry, než budova vybouchla. Zachránil jste mi život. A mému kmotřenci."
Usmál se asi jako chodící mrtvola.
"Zachránil vás k čemu? Generále, padnete v boji. My všichni. Ale jakákoli šance na zastavení té invazní flotily zmizela spolu s mým velením. Víte, kolik lidí zemřelo v Canaveralu?"
Sevřelo se mi srdce. Na Ganymedu jsem měl stejné pocity jako Brace. Teď jsme oba znali prázdnotu, kterou ve vás vyvolá ztráta vojáků v boji. Myslím, že kdyby mi nedal Ord nalejvárnu o spolupráci, asi bych do něj zaryl. Asi jsem se mohl ušklíbnout. Zeptat se Braceho, jak chytrý si teď i se svým vzděláním z Annapolis připadá.
"Děláme, co můžeme," řekl jsem. "Někdy to podělame. Ale vrátíme se a zkusíme to zas."
Znovu se usmál.
"Pěchota to může udělat. Pěchota může bojovat s bajonety nebo třeba házet kamení. Ale já se nemám s čím vrátit."
Vzdychnul si a zaposlouchal se do zvuku našich kroků odrážejících se od žulových zdí tunelu.
"Kdybychom měli alespoň jednu funkční loď, mohli bychom na Excalibur dostat základní posádku. Pár lidí by s ním mohlo vyletět a zkusit s pomocí V-Star bojovat s tou flotilou," řekl.
"Sto dvacet jedna proti dvaceti. To je mizerný poměr."
"Jediný, jaký máme."
Takovýhle poměr sil jsem už se Slimáky zažil. Pořád jsem je v mysli jasně viděl, v blýskajícím se černém brnění, zadní řady přelévající se přes padlé přední po tisících.
U ústí tunelu stál Howard a kouřil. Nikdo, kdo nebyl na Ganymedu, by si nedokázal představit řeku Slimáků zalévajících Mall a obeplouvající Washingtonův památník. Podíval jsem se Howardovi do očí.
Viděl tu řeku stejně jasně jako já. Slimáci přistanou. Jako rasa budeme bojovat. Ale jako rasa zemřeme.
Pak jsem si to uvědomil. Obrátil jsem se k Bracemu.
"Říkal jsem, že to máte u mě. Když vás dokážu dostat na palubu Excaliburu, budeme vyrovnaní?"
DVACET OSM
Po přestávce jsme se znovu sešli. Pozemský vojenský mozkový trust se schoval a kul pikle v plesnivé posluchárně pod hromadou kamení. Naklonil jsem se k Howardovi a zašeptal: "Mohl by Brace bojovat se Slimáky ve vesmíru? Kdybychom ho tam dostali?"
Pokrčil rameny.
"Bude to lepší než s nimi bojovat tady. Pokud jsou na tom jejich firewitche v poměru s našimi V-Stars stejně mizerně jako válečníci Psedocephalopodů proti lidské pěchotě, mohl by to Brace zkusit. Sto dvacet jedna proti dvaceti je kvantitativně značná přesila. Ale i kdybychom porazili sto dvacet jedna firewitchí, troll vypadá příliš masivně, než abychom ho mohli zničit konvenčními střelami. Stejně to pro nás bez lodí vypadá dost mizerně."
Zavrtěl jsem hlavou.
"Ne, to ne. Plně funkční V-Star je zaparkovaná u Mall, před Smithsonianem. Sám jsi ji viděl."
"Je to statická výstava muzea," namítnul Howard.
Plukovník sedící vedle se na nás kvůli našemu šeptání zamračil. Vytáhnul jsem Howarda z jeho sedadla a při cestě uličkou jsme nakopli hezkých pár kolen.
Ve vlhkém žulovém tunelu se můj hlas rozléhal.

"Ještě tu V-Star nevykuchali. To by stálo peníze.
Chceš se vsadit? Vsadím roční žold, že ještě dokáže lítat. Dokáže se zvednout do vertikální polohy a odstartovat bez rampy. Viděl jsem ji to dělat na Ganymedu."
"To bylo v šestinové gravitaci. Potřebovali bychom hodně dobrého pilota, který by dokázal odletět s Venture Star z National Mall na lunární orbitu."
"Mimi Ozawová je sakra dobrá pilotka."
"Pak bychom měli jednu loď."
"Ta V-Star by mohla k Měsíci odvézt piloty. Už jednou s Excaliburem dokovala. Takže bychom měli dvacet jedna stíhačů plus velkou loď, která by je mohla podporovat."
"Ta V-Star by uvezla jen padesát lidí, pokud je nafetujeme a naskládáme dovnitř jako sardinky. Dvacet z nich by museli být piloti. Takže zbývá třicet lidí pro obsluhu Excaliburu. Normální posádka má pět set lidí."
"Excalibur je řízený počítači. Základní posádka by s ním mohla chvíli lítat. Stejně bude fungovat jenom jako nosič pro V-Star."
Howard obrátil oči ke stropu a stisknul rty.
"V-Star je navržená na dosažení nízké pozemské orbity, ne na dolet k Měsíci. Neuveze na takovou cestu dost paliva."
"Brace říkal, že nemůžeme lodím, které jsou teď na orbitě, dodat palivo. Nemohli bychom to nějak změnit?"
"Možná bychom mohli doplnit palivo jedné V-Star na orbitě tak, že bychom k ní připojili bezpilotní nosič satelitů s palivovou nádrží jako nákladem. Možná bychom dokázali zprovoznit Excalibur a jeho stíhače včas. Možná bychom mohli vytvořit strategii pro boj ve vesmíru. Možná.
"Možná všichni zemřeme, pokud budeš furt opakovat to svoje možná!"

* * *

O jeden let letadlem později jsem následoval Howarda kolem Mall, zatímco s rukama za zády obcházel poslední použitelnou vesmírnou loď na Zemi.
Ukázal na hydraulické nosiče podvozku V-Star.
"Je navržená jako jednostupňový letoun. A ganymedská varianta se dokáže vyzvednout do vertikální polohy a odstartovat bez rampy. Ale…" zavrtěl hlavou.
"Ale?"
"Doplnění paliva na orbitě bude totální improvizace. Za předpokladu, že dokážeme zadaptovat komerční nosič satelitů na tanker, setkat se s ním, doplnit palivo a pokračovat."
"Dokážeme to?"
Howard pokrčil rameny.
"Pokud se zeptáš Braceho, tak ne. Ale Mimi Ozawová to dokáže."
Po dalších dvacet čtyři hodin dala OSN dohromady dvacet astronautů a bývalých pilotů, včetně Mimi Ozawové, která se mezitím vydala na univerzitu dokončit si doktorát, a prohlásila je za eskadru.
Brace a jeho malička posádka se pokusí nahodit Excalibur, zatímco piloti provedou to samé se svými V-Stars.
Všechno to vypadalo velmi jasně. A bylo to velmi zoufalé. A všechno se to odehraje beze mě.
Dal jsem si za úkol sestavit příručku pro domobranu pro pozemní boje. Pošleme ji on-line veřejnosti. Bude se z ní muset naučit, jak se zorganizovat a bojovat.
Bylo jasné, že budu potřebovat kapitolu o improvizovaných výbušných zařízeních. A stejně tak mi bylo jasné, kdo ji napíše. Brumby.
Následujícího dne seděl Howard v mé washingtonské kanceláři v zoologické laboratoři Smithsonianu. Vytáhnul si cigaretu.
Upřel jsem pohled na jeho zapalovač.
"Moje kancelář. Moje pravidla. Aspoň jednou!"
"Jak jde mise vesmírných sil?" zeptal jsem se pak, když si zapálil.
Vyfouknul kouř ke stropu.
"No, admirál Brace má plán. Excalibur zaujme blokující pozici mezi Zemí a flotilou Pseudocephalopodů. Vyšle do boje interceptory, kterým bude doplňovat palivo a munici.
Zavrtěl jsem hlavou.
"Midway!"
Excalibur bude fungovat jako nebráněná letadlová loď ve vesmíru, nasazená proti obrovské přesile. Po Pearl Harboru americká letadla operující z letadlových lodí zachytila japonskou flotilu a potopila čtyři japonské letadlovky. Brace plánoval replikovat námořní bitvu, která znamenala pro Spojené státy největší námořní vítězství v historii.
Zaklonil jsem hlavu.
"A co když Slimáci nepřijdou v rovině Měsíce?" zeptal jsem se. "Brace to plánuje jako dvourozměrnou námořní bitvu. Ale vesmír má tři rozměry. Slimáci mohou Excalibur prostě obletět. To není ani plán pro minulou válku, je o osm válek pozadu!"
Pěchota chápala cenu malých rozptýlených jednotek jako nutné zlo, od americké revoluce, přes Vietnam až po tibetské povstání roku 2020.
Ale námořníci pořád viděli bitvy jako stolní hry, jako by pořád velel admirál Mahan .
Howard zavrtěl hlavou a zapálil si další cigaretu. "Na Ganymedu se nám mohli Pseudocephalopodi vyhýbat nebo nás obléhat. Místo toho zaútočili. Frontálně, ve vlnách, bez ohledu na ztráty. Pseudocephalopodi vyhledají a zaútočí na

Excalibur, aby ho zničili, ne proto, že se jim bude Excalibur snažit boj vnutit."
"Takže bez ohledu na to, co si myslí Brace a OSN, ty považuješ Excalibur za návnadu?"
Howard se postavil a rozhlédl se po kanceláři.
"Potřebuju popelník. Ještě se vrátím."
Odešel z kanceláře a zavřel za sebou dveře.
Nenapadlo mě zeptat se Howarda, co hodlá chytit, když použije jako návnadu dva kilometry velkou vesmírnou loď. Moje chyba.
DVACET DEVĚT
Dvacet sekund jsem zíral na zavřené dveře a snažil se odhadnout, co Howard plánuje. Jako obvykle to byla marná snaha.
Povzdychnul jsem si a vrátil se k rozdělané práci, sestavování úvodu k domáckému vyrábění bomb. Pro pravděpodobný případ, že Brace a jeho vesmírní kovbojové nedokáží zničit nepřítele desetkrát silnějšího a o eóny technologicky pokročilejšího. V tom případě budou muset pozemšťané zabíjet Slimáky tady dole.
Mluvil jsem na obrazovku. I když jsem byl na drogách, ruka mě pořád bolela, takže jsem byl rád, že nemusím psát na klávesnici.
Najít Brumbyho bude snadné. Velení domácí obrany bylo pozůstatkem války proti teroru, na které se nevztahovala listina práv a svobod. VDO mělo dodatkem ústavy zakázáno sledovat satelitem normální lidi, ale to neznamenalo, že VDO nemohlo někoho sledovat, pokud byl zákon, uhm… neutralizovaný.
Brumby odešel z armády podle zákona o vděčnosti, a tak byl z praktického hlediska civilista. Civilistu nemohl legálně nikdo vysledovat. Ale stále ještě byl v papírech zapsaný jako aktivní voják. Sledovací čip implantovaný v přijímači pod klíční kostí každého vojáka měl Brumby stále v sobě.
Napojil jsem se přes počítač na centrální záznamy ministerstva obrany. Počítač promluvil hrdelním ženským hlasem.
"Souřadnice nebo jméno místa, prosím."
"Uhm. Místo."
"Úroveň přiblížení, prosím?"
"Nevím. Město. A číslo na telefon."
Pauza. Počítač zapípal.
"Váš subjekt se nachází v…" Odmlka.
"Falls Church, Virginia. Připojuji se na váš telefon. Počkejte, prosím."
Opřel jsem se o lokty. Co si asi má silikonová přítelkyně myslela, že budu dělat? Ale byly to dobré zprávy. Podíval jsem se na náramkový počítač. K Brumbymu se můžu dostat do hodiny.
Zatímco jsem čekal na spojení, přemýšlel jsem. Brumby, neklidný a nervózní, byl teď civilista. Našel si svůj osud? Důvod k žití zbytku života, kterým ho osud obdařil?
Ozval se počítačový hlas, tentokrát mužský a pedantický.
"Dovolali jste se do…" Cvaknutí, odmlka. "Vězení Falls Church. Vyberte si prosím z následující nabídky…"
Narovnal jsem se v křesle. Než mi stačil počítač oznámit první možnost, vrazil do mých dveří Howard. V jedné ruce držel popelník.
"Mám plán. Ale je to o hubu. Armádě se to nebude líbit. Někdo jako Brace by to určitě označil za šílenství."
"Měl jsi někdy plán, který by se armádě líbil?"
Howard se zamračil.
"Je to jako Hobsonův výběr . Chceš raději zemřít jako pěšák, nebo jako vzbouřenec? Ale samozřejmě, mohli bychom tak zachránit svět."
Odpojil jsem se od počítače vězení.
"Mluv, Howarde."
TŘICET
První věc, kterou ode mě Howardův plán vyžadoval, bylo sestavení bojového týmu. No, velmi malého. Tři lidi bylo maximum, které jsme mohli protlačit nahoru. Potřebovali jsme někoho s demoličními zkušenostmi a já potřeboval poddůstojníka, který dokázal fungovat jako prodloužení mě samotného, někoho, jehož bojové reakce jsem znal a kdo znal stejně dobře ty mé.
Což znamenalo, že musím vytáhnout Brumbyho z lochu.
Policista u příjmu návštěvníků vězení Falls Church měl vlasy ostříhané nakrátko jako voják, ale oční víčka měl pokleslá. Předpokládal jsem, že chytání špatňáků byla zážívnější činnost než sledovat, jak se prochází po svých celách.
Seděl za šedivým kovovým stolem. V rohu přenosné holo ukazovalo denní zprávy, nekonečnou sérii zničeného Canaveralu a civilistů prchajících z měst. Odhadoval jsem, že holo je natažené i do cel vězňů, ale vypadalo to, že se tím nehodlá hlídač obtěžovat.
Policajt přejel pohledem můj formulář s žádostí o návštěvu a stužky na mé blůze. Pak se mi zadíval do obličeje a oči se mu rozšířily.
"Vy jste Jason Wander!"
Postavil se a natáhnul ruku. Škubnul palcem k zamčeným zesíleným dveřím.
"Vy? Jste tady kvůli tomu chlapovi, Brumbymu?" V rohu tiše bzučely reklamy. Přikývnul jsem. "Sloužili jsme spolu."
Policajt přikývnul, usmál se a sáhnul k opasku pro klíčovou kartu. Břicho mu viselo přes opasek. Další nevýhoda hlídání špaťnáků místo jejich pronásledování. Ale obušek a pouzdro s omračovací pistolí naznačovaly, že vytáhnutí Brumbyho z lochu by mi mohl zkomplikovat.
Brumby seděl na posteli ve své cele a věnoval se knize Stručná historie výbušnin.

Armáda udělala z Brumbyho vojáka.
Ale když ho vyhodila, už se na nic jiného moc nehodil.
Když mě zahlédl přes mříže své cely, vyskočil do pozoru, i když už byl civilista. Rozhlédl jsem se. V současné době byl Brumby jediný návštěvník vězení Falls Church. Vypadal zdravě, takže jsem předpokládal, že zápach zvratků tady zůstal po předchozím návštěvníkovi.
Mávnul jsem na něj a přikázal: "Pohov."
"Pane!"
Aniž by si to Brumby uvědomoval, sáhl si k pasu a upravil se, ačkoli jeho oranžová kombinéza vězně ani neměla pásek. Škubnul sebou.
"Rád vás vidím, pane. Ale proč…?"
"Ty jsi v lapáku, Brumby. Já se ptám proč jako první."
Tázavě jsem se zadíval na policajta.
Policajt aktivoval displej chipboardu připevněného vedle dveří cely a začal číst nahlas, prstem si přitom ukazoval.
"Zadržený je obviněn z pěti případů napadení, úmyslného poškozování soukromého vlastnictví, odporování zatčení a ohrožení veřejnosti. A to byl jen jeden salón!"
Brumby bolestivě zamrkal.
Dotknul jsem se kreditního čipu v kapse. Měl jsem spoustu zbytečné výplaty a předpokládal jsem, že až Slimáci přistanou, nebude ji za co utrácet. "Kolik je kauce?" Policajt ukázal znovu na displej. "RPU. To znamená recidivista, povinné uvěznění. Zjevně měl už nějaký záznam. Žádná kauce. Ten salón bylo třetí místo, které tu noc vymlátil."
Brumby svěsil hlavu. Vytáhnul jsem kreditní čip. "Vím, že to bude drahé…" Policajt zvedl zamítavě ruce. "Poslouchejte pořádně. Žádná. Kauce." Narovnal jsem se. "Ale armáda ho potřebuje."
"Možná, generále. Podle hola to vypadá, že armáda bude potřebovat každého. Ale nezáleží to na mně. Můžete si požádat o slyšení."
Policajt pokrčil rameny a pokračoval: "Magistrát je organizuje každou středu. Takže nejbližší je za šest dní."
"Za šest dní bude pozdě!"
Policajt si zaháknul prsty za opasek hned vedle pouzdra s omračovací pistolí.
"Jste voják, pane. Víte, že se musíme držet předpisů stejně jako vy. Myslím, že byste mohl zkusit propuštění přes ministerstvo armády. Většinou to trvá pár týdnů."
"Za pár týdnů bude ministerstvo armády plné Slimáků! Policajti přece nejsou o tolik jiní než vojáci. Copak jste nikdy neobešel předpisy?"
Chvíli mlčel a přejížděl pohledem mezi mnou a Brumbym. Pak si povzdychnul a odkráčel k dveřím vedoucím ven z bloku cel.
"Vaše návštěva je omezená na deset minut, pane." Zabouchnutí dveří se v celách hlasitě rozléhalo. Brumby popadnul mříže a opřel se o ně čelem.
"Pane, je mi to líto. Nemůžu spát. Když spím, vidím to. Vidím to všechno. Pak jsem unavený." Vzhlédnul a ušklíbnul se.
"A víte, co dělám, když jsem unavený." Přikývnul jsem.
"Byl jsi na oddělení pro veterány?"
"Co jsem zpátky. Nutili mě brát prozac II. Tak jsem tam přestal chodit."
Říkal jsem si, že drogy jsou skvělá věc. V současné době jsem po traumatizující amputaci fungoval jen díky nim. Ale když Slimáci zabili mou mámu, bral jsem prozac. Zhloupnul jsem z něj. Dost na to, aby to stálo kamaráda život. Měl to být můj život. Vzpomínka mě donutila zavřít oči a zatnout zuby.
Otevřel jsem oči a dotknul se Brumbyho ruky. "Nemám ti to za zlé."
Mačkal jsem mu prsty, dokud nevzhlédnul, a pak jsem se předklonil.
"Brumby, potřebuju, aby ses vrátil." Zavrtěl hlavou.
"He? Ale, pane, jsem v lapáku. Bez kauce. Slyšel jste to sám. Není to tak špatný. Mám spoustu času na čtení." Ukázal na knížku o bombách. "Víte, pane, bombu můžete udělat skoro z čehokoli." Zadíval jsem se na strop a povzdychnul si.
Středa byla moc daleko. A to by bylo jen úvodní slyšení. Jít za armádní justicí? Ti byrokrati nejsou schopní udělat cokoli, u civilního soudu by byli naprosto k ničemu. Můj starý dobrodinec, soudce March? Kdybych ho dokázal najít, možná by mohl zařídit Brumbyho propuštění. Ale to bylo dost nepravděpodobné. Bílý dům? Prezident Lewis přikázal Ruth Twayové, aby mi držela meč nad hlavou. I kdyby se mi podařilo kontaktovat někoho z Bílého domu, těžko by měli chuť pomoct mi. A Howardův plán závisel na tom, že se nám podaří vyhnout se byrokratickému radaru. Generál lobující za propuštění bývalého vojáka z místní věznice by vyvolal zájem. Důkladné hlídání bylo to poslední, co jsme potřebovali.
Kdysi dávno mi soudce řekl: "Pokud tě pravda neosvobodí, lži, jak dokážeš." Ale vytažení Brumbyho z lapáku by chtělo víc než lhát.
Brace se vinil, že je kvůli němu Země bezbranná. Ale on dostal druhou šanci, příležitost napravit to. Po celém světě se vojáci chystali na nejhorší, s nedostatkem času a materiálu na důkladnou přípravu.
Neměli jsme s Brumbym moc na výběr. Pokud se mi nepodaří osvobodit Brumbyho hned teď, jeho osud i můj nebudou mít na následující bitvu žádný vliv. Bylo to vše, co nám zůstávalo. Malinká šance, že nějak pomůžeme.
Naklonil jsem se k němu blíž a zašeptal: "Brumby, není čas hádat se se soudci a právníky. Vytáhnu tě ven."
Stáhnul se a vytřeštil oči.
"Pane? Pokud vás chytí, skončíte tady se mnou. To by byl pro vaši kariéru konec."
Brumby si neuvědomoval, že já už nemám kariéru. Ale to proto, že myslel nejdřív na mě, na to, že ho potřebuju. A zasloužil si šanci padnout v boji, ne zdechnout ve vězeňské cele.

Vrazil jsem ruku mezi mříže a zacpal mu pusu.
"Jdeš do toho, nebo ne, Brumby?"
Policajt byl jediná další osoba v budově. Moje vojenské auto čekalo venku u chodníku, jen dvacet metrů od vstupu do budovy.
Pod uniformou jsem nosil spodní vrstvu kombinézy pod Eternad. Byla nevodivá. Pokud by policajt stačil vytáhnout omračovací pistoli a vystřelit dřív, než ho sundám, zásah by mě jenom trochu šokoval, jako bych strčil prst do zásuvky, ale pořád bych mohl fungovat. Jako každý další pěšák jsem to během výcviku párkrát z omračovače dostal, abych si vypěstoval důvěru ve své brnění.
Pokud by se mi podařilo dostat Brumbyho do jakékoli vojenské rezervace dřív, než by nás policajti vystopovali a zatknuli, chránila by ho rudá páska. Byrokratické zpoždění fungovalo oběma směry. Vlastnictví je devět desetin zákona. Nebo tak něco. Dokud byl Brumby za mřížemi, systém ho nechával trápit se ve vězení. Pokud by se mi podařilo dostat ho ven, jakkoli, trvalo by několik dní, než by systém dokázal proces zvrátit. Za pár dní už na tom tak či tak nebude záležet.
Byl jsem si celkem jistý, že dokážu sundat policajta úderem na hrtan, aniž bych ho zabil. Ale ve výcviku takové údery mohli předvádět pouze instruktoři jako Ord, protože rekruti se takovým způsobem snadno dokázali zabít. Vražda byl problém, který by nejspíš nedokázala zastavit ani byrokratická rudá páska.
Zaťal jsem zuby a hádal se sám se sebou.
Dodržování zákona určeného ústavou, kterou jsem přísahal dodržovat a bránit, v tuto chvíli záviselo na tom, že poruším zákon. Brace by to nikdy neudělal.
Podíval jsem se na Brumbyho a přiložit si prst k ústům.
Přikývnul.
Ukázal jsem na chodbu vedoucí od dveří Brumbyho cely.
"Budu mimo dohled hlídače. Až vejde dovnitř, upoutej jeho pozornost. Něco udělej, cokoli. Prostě ho donuť, aby přišel k tobě."
Brumby přikývnul, ale mračil se.
"Pane, jste si jistý, že je to dobrý nápad?"
Zorganizování neúspěšného úniku z vězení by mě poslalo hned vedle Brumbyho, za mříže. A usvědčení z násilného trestného činu v životopise nevypadá dobře. Ale za pár dní nebude mít ničí životopis větší cenu než krysí bobek.
Důvod, proč jsme s Brumbym přežili Ganymed, mi teď připadal jasný. Měli jsme bránit svou planetu až do poslední kapku krve. Ale mohli jsme to udělat, jen když ho vytáhnu z lapáku.
Přitiskl jsem se zády k protější chladné zdi. Dýchání se mi zklidnilo. Protáhl jsem si pravou ruku. Tu, které instruktoři říkali zabijácká ruka.
"Hej!" zavolal Brumby. "Pomoc! Musím jít na záchod."
Zadíval jsem se do cely a smutně zavrtěl hlavou. V protější zdi cely bylo zabudované sociální zařízení. Brumby byl rozený voják, ale mizerný lhář.
Z vedlejší místnosti se ozývalo jenom ticho.
Brumby si strčil prsty do úst a zahvízdal, až sliny lítaly. Popadnul plastoocelovou židli a zabušil s ní do mříží.
Pravá ruka mi těžce visela podél těla. Stisknout spoušť s Pseudocephalopodem v zaměřovači byla jedna věc. Chladnokrevně zabít… ne, připomněl jsem si, nesnažím se ho zabít… nevinného policejního důstojníka, to byla jiná. Pokud bych ho zabil, můj život by mohl skončit. Pokud ne, mohl by skončit svět.
Nahlédl jsem za roh. Srdce se mi rozbušilo.
Klika dveří se pomalu otočila.
TŘICET JEDNA
Sledoval jsem policajta, nebo spíš jeho nejasný odraz v zrcadle z vyleštěného kovu nad umyvadlem v Brumbyho cele. Gumové podrážky policajtových bot zaskřípaly na dlážděné podlaze. Zaťal jsem ruku.
A pak jsem ji zase povolil. Nedokázal jsem chladnokrevně zabít nevinného policajta. To jsem byl ale voják. Úkol měl být to nejdůležitější. Zabíjení bylo mou prací.
Opřel jsem se o zeď. Byli jsme poraženi.
"Pane Brumby, na rozhovor, který právě budeme mít, pak zapomeňte."
He?
Policajt prošel kolem mě, mávnul otvírací kartou před zámkem Brumbyho cely. Dveře zasyčely a otevřely se.
Policajt se obrátil ke mně a zavrtěl hlavou.
"Generále, nevím, proč si myslíte, že je tenhle chlápek důležitý. Jen vím, že máme problémy. Nebyl byste tady, kdyby to nebylo důležité. Takže asi budu muset použít vlastní rozum."
Překvapeně jsem otevřel ústa. Zamrkal jsem a pak se zeptal: "Je volný?"
"Pokud by to byl kdokoli jiný, mohl byste ho kvůli rvačce v baru bez problémů vytáhnout na kauci. Každý týden vracím na ulici opravdové pobudy. Nepřipadá mi správné, aby pan Brumby zůstal ve vězení, když šel za nás za všechny do války."
Brumby si sebral oblečení a věci a vyběhnul na chodbu.
Policajt ukázal na stolní holo. Redaktorka stála před holem zobrazujícím Zemi, Měsíc a vzdálenou pulzující tečku, která se neustále posunovala k Zemi.
"Můžu vyplnit formuláře tak," řekl policajt, "aby to vypadalo, že počítač pana Brumbyho špatně identifikoval. Pokud se stane něco takového, automaticky zadrženého propouštíme. Viděl jste, jak to tady funguje. Držíme se předpisů."
Policajt otevřel skříňku ve zdi, prohrábnul ji a vytáhl odtamtud obálku s osobními věcmi, které podal Brumbymu.

"Ale někdy musíte předpisy obejít."
Měl jsem sto chutí policajta políbit. Ale kdyby věděl, jak moc Howard plánuje obejít předpisy, mohl by mi dát facku.
TŘICET DVA
O dva týdny později jsem si v jedenáct večer sbalil své věci včetně Jeeba a stisknul tlačítko "odhlášení" na obrazovce apartmá v Ritzu.
Počítač s britským přízvukem mě ujistil, že se Ritz těší, až mě brzy zase uvítají.
"To těžko!" odfrknul jsem si.
O dvě sekundy později se počítač omluvil a nabídnul mi zlepšení apartmá na účet podniku.
"Ne. Je to jen problém s plánováním," odpověděl jsem.
Velký problém. No, pokud někdo hodlal trávit poslední noc na Zemi, byl Ritz stejně dobré místo jako jakékoli jiné.
Poslední odhad vesmírných sil tvrdil, že za osm dní překročí invazní flotila Slimáků oběžnou dráhu Měsíce.
Cestou jsem se stavil v holo budce v lobby, zjistil si kontaktní informace a utratil peníze, které už nebudu potřebovat, za spojení úrovně max-kval.
Objevil se obraz Minimyšky, naprosto jasný a čistý jako pramenitá voda. V krbu za ní praskal oheň a voněl kouřem spalovaného dřeva. Měla na sobě župan a na klíně houpala rozcuchaného Juda. Omotala mu kolem hlavy ručník.
"Byl ve vaně. Co se děje?"
"Myslíš kromě Slimáků? Nic."
Nerad jsem jí lhal, ale teď byla civilistka.
"Budeme pár dní v poli, tak jsem chtěl, však víš, ozvat se."
Sice teď byla Minimyška máma, ale stále byla dost vojákem, aby poznala, že je to poslední zavolání.
Zírala na mě a držela kroutícího se Juda.
"Jasně."
Skoro jsem si přál, abych neplatil za max-kval, protože jsem jasně viděl, jak se jí v očích tvoří slzy. Jude se dotkl prstem jejího očního víčka.
"Mami, seš mokrá."
O úder srdce později začaly slzy plynout volně.
Přistoupila ke mně a políbila mě na čelo, což jsem necítil. Vůně mýdla a vody, kterou jsem z ní cítil, nebyla opravdu její, ale max-kval znamenalo i přenos pachů a AT&H plnilo své sliby.
Přerušil jsem spojení, než stačila uvidět mé slzy.
Do tlumeného vnějšího osvětlení hotelu zaparkovalo anonymní auto a jeho řidič vystoupil. Nasál jsem chladný vlhký vítr vanoucí od Potomaku, usmál se a zavřel oči. Když si je prožíváte naposledy v životě, jsou jednoduchá potěšení rozkošná.
Řidič sáhnul po mé tašce a dotkl se rukou mé.
"Dozadu, pane?"
Na řidiče měl hlas až příliš starý, zvyklý velet. Až příliš známý. Otevřel jsem oči a srdce mi poskočilo.
"Seržante Orde!"
Zasalutoval mi a já mu pozdrav vrátil.
"Co to…?"
"Jsem teď přiřazený do Pentagonu, dočasná služba, pane. Náhodou jsem si všiml, že jste si požádal o řidiče."
Náhodou použil bezpečností prověření hlavního seržanta, se kterým se prohrabal milionem přísně tajných záznamů, až narazil na mé jméno a úkol. Usmál jsem se.
"To je ale šťastná shoda okolností, že jste na mě narazil, hlavní seržante."
"Přesně tak, pane."
Zalezl jsem na sedadlo pasažéra auta z vozového parku Pentagonu a rozhlédnul se. Ord vklouznul za volant.
"Auto je zkontrolované, nejsou v něm žádné štěnice a je zabezpečeno před odposlechem, pane. A máme pár minut. Pokud si chcete promluvit."
"Kolik toho víte?"
"Vím, že podle příkazů a plánů má major Hibble sestavit vědecký průzkumný tým, který provede průzkum každé lodě nepřátel, kterou by se podařilo zajmout v bitvě."
"V jaké bitvě?" usmál jsem se. "Ano, pane. Nebude žádná bitva, protože nemáme lodě. Dívám se na holozprávy jako všichni." V příšeří auta bych přísahal, že se Ord pousmál. "Ale také jsem si všimnul, pane, že major Hibble nedávno nafasoval tři tuny Semtexu-51. K čemu by laboratoř potřebovala nejsilnější konvenční výbušninu, navíc v množství dost velkém na odstřelení menšího města, pane, mi připadlo zvláštní. Laboratoř také požádala o trubkovitý přepravní kanystr na kolech, který je dost velký, aby mohl uvézt tři tuny S-51. Také dost termitu na propálení se skrz několik bitevních lodí. Na laboratoř je to velmi nezvyklá objednávka. Stejně tak podivná tabulka organizace a vybavení pro inspekční misi po boji."
Polknul jsem a zavřel oči. Howard patřil k vojenské rozvědce. Přece sakra měl být špión. Ale Ord, který byl starší než internet, už Howardův plán naboural. Přijdeme o svou bláznivou šanci zachránit svět, protože jsem si neověřil, jestli umí Howard podvádět.
Srdce mi poskočilo. Ord, vždy fungující podle předpisů, objevil naši malou vzpouru. Nikdy nás to nenechá udělat.
Ord sáhnul pod blůzu uniformy. Vytáhnul automatickou pistoli. Cítil jsem, jak třeštím oči. Zvedl jsem ruce nahoru.
"Hlavní seržante?"
Ord zavrtěl hlavou.
"Normálně, pane, by protokoly interní bezpečnosti Pentagonu tyto zvláštní rekvizice zachytily během normální

kontroly, která se provádí každých čtyřicet osm hodin."
Srdce mi pokleslo. Ord nás našel ještě dřív. "Bezpečnostní procedury Pentagonu ale také vyžadují, aby personál denně testoval šifrovací technologii na svých pracovních stanicích. Rozhodl jsem se, naprosto náhodně, přesunout tyto soubory a jejich zálohy na svou pracovní stanici a zašifrovat je."
"Takže interní bezpečnost…?" Ord přikývnul.
"Nakonec je najdou. Ale po dalších sedm dní, co se týče interní bezpečnosti nebo kohokoli jiného, tyto rekvizice neexistují. Šťastná shoda okolností, pane."
Uvědomil jsem si, že rukou svírám kliku dveří. Pustil jsem ji. Šťastná shoda okolností, že se banda bláznů snažila utajit svůj plán na záchranu světa. Ord mi zachraňoval zadek a označoval to za šťastnou shodu okolností už léta.
"Děkuji vám, hlavní seržante." Zamračil jsem se a ukázal na zbraň: "Ale proč ten kanón?"
Ord se na sedadle otočil ke mně a ukázal mi pistoli. Závěr byl stažený. Byla to služební pětačtyřicítka z modré oceli, se kterou jsem ho viděl cvičit před dvěma lety na palubě Excaliburu, během naší cesty domů. "Tato pistole ráže.45 je přísně nestandardní. Jsou takoví, kteří by ji označili za zastaralou. Ale nosil jsem ji do boje a vždy mi dobře posloužila."
Ukázal na škrábanec u zásobníku. "Nosil jsem ji v podpažním pouzdru. V době před brněním Eternad si tahle pistole vysloužila škrábanec, když odrazila kulku ráže 7,62, směřující na můj hrudník. Takže by se zřejmě dala označit za pistoli přinášející štěstí."
Podal mi ji a já si ji potěžkal. "Nepřipadá mi zastaralá."
"To nejsem ani já, pane." Usmál se.
"Ale dneska mě drží za kancelářským stolem. Tahle stará holka nabitá flešetami by mohla být velmi efektivní v boji v úzkých prostorách. Jako třeba na palubě válečné lodě Slimáků. Pokud by se takový boj kdy odehrával, což jak víme, je nemožné." Polknul jsem.
Ord ztišil hlas a začal chraptět. "Byl by mi pan generál ochotný prokázat poctu a vzal by si tu pistoli? Pro štěstí?"
V krku se mi udělal knedlík. Ord mě chtěl nějak chránit. Automatická pistole může civilistům připadat jako zvláštní talisman pro štěstí. Ale ocel vojákovi přináší štěstí. Ord se chtěl nějak zúčastnit boje za záchranu lidské rasy, i když ho služba přikovala za stůl v Pentagonu, kde může jen přehazovat papíry.
Sklopil jsem hlavu, aby nezahlédl slzy tvořící se mi v očích. Strčil jsem si pistoli do tašky a nadechnul se.
"Bude mi ctí, hlavní seržante. Měl bych vědět ještě něco?"
Sklopil hlavu.
"Vypadá to, že už si s admirálem Bracem rozumíte lépe. Boj nás sjednocuje. Ale až půjde do tuhého, admirál se vrátí k předpisům. A v boji často neexistují správné předpisy."
Ord mě vysadil o půlnoci. S Howardem a Brumbym jsme ve starých civilních šatech a čepicích bloumali tmou kolem Mall a tlačili před sebou rachotící nákupní vozíky naplněné plastovými taškami na odpadky. Běžnému pozorovateli bychom připadali jako tři bezdomovci. Což nebylo zas tak daleko od pravdy.
Kdyby nebyl do oblasti zakázán vjezd vozidlům, mohl by si taky náhodný projíždějící všimnout, že u Mall dnes parkovalo více dodávek a tahačů, než je obvyklé, a že každý z nich jede na volnoběh a je připojený k dobíječi. Všechny ale byly dost daleko od temné Venture Star vystavené před Smithsonianem, aby je nepoškodil zášleh při startu. A mrtvá tráva stovky metrů kolem páchla něčím kyselým, což by mohl pozorovatel identifikovat jako retardér hoření.
Co se týče nákladňáků zaparkovaných u základny Washingtonova památníku, v zítřejším Washington Post vyjde zpráva o skupině vandalů, která rozmlátila okna podél Mall, a další o explozi plynového vedení v centrálním Washingtonu, vysvětlující obrovskou ohnivou kouli viditelnou až z Bethesdy.
Bylo to typické vojenské zabezpečení operace - přehnané a těžko uvěřitelné. Ale jako většina bezpečnostních protokolů dnes měla jenom na pár dní oblbnout poslouchající Slimáky.
Jeden za druhým jsme Howard, Brumby a já přistoupili k zelinářskému nákladňáku zaparkovanému před národním leteckým a vesmírným muzeem a zalezli dovnitř.
Vnitřek smrděl po přezrálých banánech, protože to opravdu byl zelinářský nákladňák. Jen jediná holá žárovka visící u stropu byla nahrazená červenou, která tolik nevadí nočnímu vidění.
Howard a Brumby už se svlékli a cpali se do eternadových zbrojí barvy pěchotní červeně. Zbraně a batohy s vybavením vytažené z plastových pytlíků jim ležely u nohou.
Oblékání mi trvalo jen se třemi prsty déle, především proto, že jsem neustále do něčeho narážel pahýly. Jeeb vystrčil hlavu z mého batohu, vykroutil se ven a pak se mi posadil na rameno. Neustále dokola bzučel, jako by mi uvnitř helmy poletoval ovád sem a tam, jak spouštěl diagnostiku pořád dokola.
Než jsem se kompletně zapnul do brnění, už nebylo v nákladňáku skoro k hnutí. Do naší převlékárny se přidalo čtyřicet sedm dalších bezdomovců, nočních hlídačů a počišťovačů, kteří už na sobě měli většinou pilotní obleky pro V-Star nebo transorbitální uniformy vesmírných sil.
"Je Ozawová na palubě?" zašeptal jsem Howardovi. "Už několik hodin připravuje V-Star k odletu."
"Myslel jsem…"
"To taky. Mluvil jsem s ní před deseti dny." Jedna postava v transorbitální uniformě zamířila k nám, ostatní jí uvolňovali cestu. Brace se na nás tři zamračil.
"Hibble, opravdu nechápu, proč chce Pentagon, abyste mi vy tři a vaše vybavení zabírali nosnou váhu."
Howard si odklopil obličejový štít a okulár taktického systému, aby mohl na Braceho soustředit obě oči. "Viděl jste rozkazy. Pokud se vám podaří deaktivovat loď Pseudocephalopodů, máme se na ní vylodit a získat informace. To naše vybavení může mít cenu své vlastní váhy ve zlatě."
Jako většina dobrých lží měla i tahle základ v pravdě a dokázala přesvědčit někoho, kdo myslel lineárně jako Brace. Vypadalo to jako logické rozšíření programu zpracování technologie Pseudocephalopodů. Stejně jako historka

bezpečnosti o explozi plynu musela tahle lež vydržet jen pár dní. Byli jsme zřejmě tři největší experti na Slimáky na Zemi. Koho jiného poslat? Historka si zjevně získala důvěru velení. No, důvěru. Howard jim nalhal všechno, co chtěli slyšet. Za pár dní na tom nebude záležet.
Do dveří náklaďáku strčil hlavu technický seržant vesmírných sil.
"Nástup za jednu minutu!"
Dalších šedesát sekund bylo v náklaďáku slyšet pouze cvakání popruhů, dýchání a velmi tiše i modlitba.
Technik otevřel dveře.
"Je čas to rozjet, dámy a pánové."
TŘICET TŘI
Srdce mi divoce bušilo, zatímco nás padesát kráčelo ke sklápějící se nástupní rampě V-Star. Částečně mi bušilo proto, že naše ubohá snaha bylo to jediné, co stálo mezi lidstvem a koncem světa, jak jsme ho znali. No a taky jsem táhnul šedesát kilo vybavení v normální pozemské gravitaci.
Jak každý z nás vstupoval dovnitř V-Star, otvíral ústa a nechal si od zdravotníka strčit na jazyk pilulku velikosti fazole. I můj poslední výlet na Měsíc byl pod sedativy. Nebylo to proto, abychom obtěžovali ostatní spolucestující, se kterými budeme namačkaní jako sardinky. Mělo to zabránit přetížení systému životní podpory, který byl určený pro polovinu našeho počtu a mnohem kratší výlety než ze Země na Měsíc.
Mimi Ozawová a její kopilot budou jediní, kteří budou po dobu letu při plném vědomí. Pokud by nás nedokázali dostat na orbitu nebo doplnit palivo, nebo kdyby se podělalo cokoli jiného, už bych se neprobudil. Jelikož moje výlety s Ozawovou většinou končily tím, že mě seřvala, připadalo mi prospání celé cesty jako dobrý nápad.
Člen vesmírných sil mě nacpal do cestovní trubky a pak mi připojil do hrudního plátu vedení komunikace a zdravotnických senzorů. Zažíval jsem.
"Sladké sny, generále."
To určitě.
TŘICET ČTYŘI
O tři dny později jsme s Howardem a Brumbym seděli v důstojnické jídelně Excaliburu, srkali kafe z termosky na probuzení a chvěli se v zatuchlém vzduchu, po dlouhé měsíce nevyhříváném a nedýchaném. Měli jsme jídelnu sami pro sebe. Všichni piloti V-Star kontrolovali lodě a Brace se svou posádkou dvaceti pěti lidí se snažil rozjet loď větší než stadión Yankee.
Nebylo to nijak zvlášť překvapivé, že ačkoli jsme byli na nejdůležitější misi v historii lidstva, neměli jsme my tři - čtyři, pokud počítáme i Jeeba posazeného na mém rameni - zrovna nic na práci kromě konspirování, jak vést svou vlastní soukromou válku.
Brumby se zapřel do židle a málem odletěl. Excalibur se zatím neroztočil na plnou rychlost, a tak Brumby vážil jen asi pět kilogramů.
"Co budou dělat ostatní?"
Howard, který nikdy pořádně nezvládl pohyb ve snížené gravitaci ani v pěchotní výbavě, si serval helmu a položil ji na stůl. Displej v průhledu blikal jako otazník. Natáhl jsem se přes stůl, sáhnul dovnitř a stiskl vypínač na chrániči brady.
Brumby i já jsme znali veřejnou verzi Howardova plánu stejně dobře jako soukromou. Pokud by ale vesmírné síly zvládly svůj úkol, mohli jsme se s klidem domů vrátit, aniž bychom spustili kterýkoli z těch plánů.
"Howarde," zeptal jsem se, "jak může V-Star ublížit firewitchi? V-Star nevypadá jako bitevník."
"Tyhle modifikace V-Star byly navržené už před lety. Součásti jsou pořád uskladněné na palubě Excaliburu. Prefabrikované. Instalace nebude trvat dlouho."
Vytáhnul chipboard a dotknul se obrazovky. Objevil se obraz V-Star ověšené vnější instalací, štíhlý tvar narušený trubkami, nádržemi a tryskami.
"Manévrovací trysky. Ten aerodynamický tvar a křidélka jsou ve vesmíru k ničemu. A…" ukázal Howard na kostru připevněnou na záda V-Star, "…přidali jsme zbraňové systémy."
Zašilhal jsem na bílé šipky s křidélky.
"Střely vzduch-vzduch?"
Přikývnul.
"Křidélka jsou pro manévrování ve vakuu zbytečná. Ale jako neřízené rakety fungují dobře. Pilot zaměří V-Star na cíl a vystřelí. Neřízené výbušné granáty. Jednoduché."
Už před lety, na začátku války, jsme se naučili, že Slimáci znají způsob, jak neutralizovat naše atomovky. Ale dokonce i půltunová hlavice protilodní střely vypadala oproti slimáckým obrům mrňavě.
"To je i házení kamení, Howarde. Jenže to moc škod nezpůsobí. A Slimáci na nás můžou střílet ledničky poloviční rychlostí světla."
Ozval se klakson a hlavní motory Excaliburu zapulzovaly.
Obrazovka na zdi ukazovala pohled ze sondy obíhající mateřskou loď. Excalibur se právě dočkal lunárního východu slunce. Stříbrný záblesk na horizontu se rozšířil na ohnivý půlměsíc. Náhlé světlo mě donutilo zavřít oči. Když jsem je otevřel, viděl jsem stříbrný Excalibur vznášející se majestátně ve slunečním světě oproti bílému povrchu Měsíce.
Howard zavrtěl hlavou.
"Vsadím penzi, že ten Projektil byl jediný kus."
"Jsi v armádě teprve šest let. Nemáš nárok na penzi."
Howard se na mě zamračil.
"Ta rychlá střela byla napojená na fotbalový balón, který pro něj fungoval jako naváděcí maják. Střela nejspíš letěla pomalu za Excaliburem celou cestu z Jupitera a pak zrychlila na útočnou rychlost, jakmile dostala signál z majáku, že by

mohl být zničen."
"Zničen, když ho technokrati na Canaveralu začali rozřezávat."
Usadil jsem se v židli, už jsem vážil alespoň pětadvacet kilo.
"Myslíš, že jsou Slimáci tak mazaní?"
Znovu zavrtěl hlavou.
"Nemyslím si, že se Pseudocephalopodi snaží být mazaní s ohledem na lidstvo. Podle mě je pro ně zničení lidstva na úrovni vyhubení škůdců. Pro Pseudocephalopody byla ta rychlá střela nejspíš jenom něco jako chytrá mina. Podle mě budou bránit firewitche trolla zbraněmi střílejícími konvenční objekty konvenční rychlostí."
"Protože jsou rychlé střely vzácné?"
"Protože si Pseudocephalopodi myslí, že na naše zničení nic víc nepotřebují. Proč útočit na mouchy kladivem?"
Brumby zavrtěl hlavou a zamrkal.
"Admirál Brace má pěkně drsné mouchy, majore."
Ve výhledu sondy byly vidět stíhače V-Star připojené k dokům Excaliburu. Dvacet doků, dvacet stíhačů.
Drsné mouchy, či ne, teleskopy hlídek napočítaly 120 slimáckých firewitchí eskortujících jeden transportér troll. Stáli jsme proti přesile šest na jednoho. A každá firewitch byla v porovnáním s V-Star jako grizzly proti kolibříkovi.
Doky Excaliburu byly rozmístěné do prstence kolem střední části lodi. Před prstencem doků se rozprostíral další, vytvořený polokoulemi, které budily dojem husí kůže.
"Mercury vzor dvacet," ukázal Howard. "V každé věži je automaticky zaměřovaný rychlopalný kanón."
"Osm tisíc výstřelů za minutu."
"Myslíš, že Slimáci dovolí Excaliburu dostat se na dostřel?"
Zavrtěl hlavou.
"Je to obranný systém. Určený spíš na ničení toho, co na nás vystřelí. Jde o adaptaci obranného systému námořních lodí. Ale není důvod, proč bychom nemohli trefit cíl vzdálený tisíce kilometrů, jde jenom o správné míření. Kulky poletí vakuem, dokud něco nezasáhnou."
Pokrčil jsem rameny. Připadalo mi to jako házet hrstky soli na útočícího nosorožce. Ale fakt, že máme alespoň nějakou možnost obrany, mi dodal odvahy.
Každý jsme si vybrali kabinu, složili vybavení a pak jakožto pěchotní náklad lodi zamířili na můstek, abychom vzdali úctu velícímu důstojníkovi jako staří královští mariňáci.
Braceho jsme nakonec našli ve středisku řízení palby, ne na můstku. Středisko osvícené rudě stejně jako můstek byla dlouhá, trubkovitá místnost, podél jejíchž zdí bylo rozmístěných padesát ovládacích stanic, jedna pro každou baterii Mercury. Pouze jedna stanice měla obsluhu, střelce visícího z bojového křesla uvnitř gyroskopicky stabilizované klece. Další klece byly napojeny na jedinou ovládanou stanici. Pokud by měl Excalibur na palubě normální posádku, v každé kleci by byli střelci, kteří mohli přemostit ovládání počítače kanónového systému.
Hlavní holotank pro řízení boje byl umístěný ve středu místnosti. Uprostřed světlezeleně naznačeného prostoru se vznášel Excalibur, drobný jako stříbrná tužka. Kolem tužky obíhaly malé mušky. Hlídkující stíhače.
Brace nám vrátil zasalutování. Vypadal unaveně.
Pod nohama se mi otřásla podlaha. Když loď třídy Naděje nahodí hlavní motory, ucítíte to na kilometry daleko. Ale nemáte žádný pocit pohybu. Zrychluje ještě pomaleji než staré městské autobusy. Přece jenom, motory musí pohnout s malou vesnicí.
Podle toho, co říkal Howard, měly lodě Slimáků zjevně schopnost manévrovat způsoby, které popíraly naše představy o fyzice. Ale pokud se nedokázal Excalibur otáčet rychleji než plující ledovec, nebyl jsem si schopný představit transportér troll velký jako město, jak kličkuje sem a tam.
Brace přikývnul při rozhovoru s někým neviditelným na druhém konci sluchátek.
"Dobrá. Vyrazíme, první důstojníku."
Brace se otočil k důstojníkovi řízení palby, usazenému uvnitř klece bojového křesla systému Mercury.
"Cestovní pozici, pane Dente."
"Ano, pane," odpověděl střelec a připoutal se.
Sledoval jsem ho, jak uchopil řízení zbraně, a srdce se mi rozbušilo o trochu rychleji. Překvapivě mě bavilo ležet s obličejem přitisknutým k závěru kulometu M-60 model 2017 a zaměřovat střely na vzdálený cíl, zatímco mě zbraň kopala do ramene. Ta stará holka byl pěkně zastaralý design. Armáda si místo něj mohla vybrat z tuctu modernějších automatických zbraní. Ale místo toho se rozhodla vyrobit M-60 z plastooceli. Nebyl jsem blázen do zbraní, ale naučil jsem se ten kulomet mít rád.
Představa Mercury na manuální ovládání, plivající mi z rukou osm tisíc výstřelů za minutu, mi vyvolala pocit svrbění v ukazováčku.
"…ale mým primárním úkolem zůstává zachytit a zničit nepřítele."
Brace mluvil, Howard kýval hlavou a mračil se. "Zajetí a průzkum lodě Pseudocephalopodů - a se štěstím i živé posádky - je naší nejlepší nadějí, jak tuhle válku zvrátit. Nebo ji skončit."
Brace přikývnul. Howard sotva věděl, jak odjistit svou M-20. Ale pro vedení této debaty byl ten pravý.
"Dostanete jednu z rezervních V-Star," vyštěknul nakonec Brace, "jednoho pilota a zásoby a prostor pro výcvik útočné jednotky. Kromě toho budu potřebovat všechny zdroje na této lodi."
Když to říkal, poprvé se zadíval i na mě a Brumbyho.
Bracemu se nelíbil plán, který právě probral s Howardem, plán, který by se provedl jedině v případě, kdyby Brace se svou partou vyhrál bitvu. Kdyby znal pravdu, považoval by náš plán za šílený. Což byl.
TŘICET PĚT

Později toho dne jsme se s Howardem, Brumbym a Mimi Ozawovou tlačili kolem holotanku v konferenční místnosti za palubou devadesát - v prostorách pěchoty - kde nás lodníci, stejně zabraní do práce, nebudou rušit při konspirování.
Rušit nás? Bylo jich jenom dvacet pět a prostor, který jsme měli pro sebe, byl určený pro divizi s deseti tisíci vojáky.
Nejspíš by nás ani nedokázali najít.
Všichni jsme zírali na zelený průsvitný trojrozměrný obraz slimáckého trolla, velký jako plážový míč.
Tady nahoře ve vesmíru jsme byli v nekuřáckých prostorách, takže Howard ukazoval na displej kouskem lékořice.
"Tohle je náš nejlepší odhad, jak vypadá interiér lodi."
Ozawová si zaťukala na bradu. Nebyl jsem si jistý, jak moc jí toho Howard z plánu řekl, aby ji sem dostal.
"Odhad založený na čem?" zeptala se.
"Extrapolovali jsme z rozvržení Projektilu, který Jason prozkoumal na Měsíci před pěti lety, a z Jeebových nahrávek interiéru základny Pseudocephalopodů na Ganymedu."
George Washington říkal, že potřeba získávání dobrých informací je zjevná. To se Georgovi snadno říkalo.
Ale chyby zpravodajců už za dlouhá století zničily víc vojenských plánů než všechny meče a kulky dohromady.
Polknul jsem a překřižil prsty na zdravé ruce.
Howard mávnul rukou na něco, co vypadalo jako pruh oříšků přilepených k břichu trolla.
"Troll táhne eskortní firewitche připojené jako Excalibur V-Stars. Napočítali jsme sto dvacet jedna firewitchí připojených k transportéru. To by mimochodem naznačovalo, že To počítá na základě jedenácti. Náš základ deseti se nejspíš vyvinul kvůli našim končetinám, deset prstů na rukou, deset na nohou. Jelikož To nemá žádné fixní končetiny, míří to k fascinující spekulaci…" Střelil jsem po Howardovi pohledem. Odkašlal si.
"No, v každém případě předpokládáme, že eskorta zaútočí, jakmile se Excalibur přiblíží."
Pohlédnul na Brumbyho a ukázal na hřeben poblíž ocasu trolla.
"Chceme vstoupit tudy." Brumby pomalu zavrtěl hlavou. "Dokážu se propálit dovnitř na jakémkoli místě, které mi ukážete, majore. Termit dokáže slimácký kov propálit. Ale budeme tam jenom my tři a ta věc je velká jako pohoří."
Howard pokrčil rameny.
"Což je přesně ten důvod, proč budeme příliš malí, než aby si nás To všimlo nebo se o nás staralo. Améba na slonovi.
Pilotka Miminých schopností by měla umět protáhnout nás zmatkem výchozí přestřelky až k tomuto vstupnímu bodu.
Věříme, že se tam nachází pohonný systém. To by měla být hořlavá nebo explozivní lokace. Pokud dokážeme najít zranitelný bod a umístit tam nálož, měli bychom být schopní vyhodit tu věc do vzduchu."
"A co ty firewitche? Možná vyhodíme do vzduchu trolla a pár firewitchí, které si nechá v rezervě. Pořád zůstane více než sto válečných lodí."
"Tady si vezmeme poučení z knihy o historii válečného námořnictva admirála Braceho. Pokud se vylodíme na trollovi v úvodní fázi boje a pak na čas neutralizujeme odpor Pseudocephalopodů na palubě, měly by se v tu chvíli vracet firewitche k trollovi pro doplnění paliva a munice. V bitvě o Midway americké síly překvapily japonská letadla ještě na palubách. Když vyhodíme do vzduchu velkou loď, dostaneme i firewitche."
"Kde budeme my, až troll vybouchne?" zeptal se Brumby.
"Mimi by nás do té doby měla odvézt o pár set kilometrů dál. Je to elegantní plán."
Brumby se zamračil.
"Neutralizovat Slimáky uvnitř. Kolik myslíte, že vezou válečníků?"
Howard se na mě podíval. Byla to další otázka, kterou bych položil i já.
"Troll je především replikační platforma, něco jako inkubátor. Počet válečníků aktuálně připravených k boji ve chvíli, kdy pronikneme dovnitř, by měl být celkem malý."
Brumby se předklonil.
"Jak malý, pane?"
"Plus mínus sto tisíc."
Mimi i Brumby málem vyskočili z křesel.
Howard zamával rukama.
"Ne, to je v pohodě! Nebudeme se muset postarat o všechny!"
Nebylo to v pohodě, ale Howard potřeboval podpořit, jinak nám uteče polovina týmu. Předklonil jsem se.
"Uvnitř Projektilu je to jako uvnitř mísy špaget.
Úzké chodby. Můžeme se izolovat vytvořením barikád, Brumby. To by nám mělo poskytnout dost času, abychom zjistili, kam umístit bombu. Pokud si nás vůbec všimnou."
V duchu jsem se při té představě bolestivě usmál. Všimnou si nás? Podle mých zkušeností po nás půjdou Slimáci jako hladoví rotvajleři po vepřovém.
V kabině panovalo ticho.
"Pane," otočil se ke mně Brumby, "myslíte si, že má to riziko smysl?"
Přikývnul jsem.
"Tak jdu do toho."
Tři páry očí se zaměřily na Ozawovou.
Nakonec promluvila.
"Howarde, řekl jsi mi, že plán je proniknout na palubu trolla a ukrást technologii. Tenhle plán je pitomý. Ne, je horší než pitomý. Je to sebevražda. A zločin. Brace ani velitelská struktura neví, co plánuješ doopravdy, že ano?"
Howard přejel pohledem do rohu kabiny.
"Vypočtená pravděpodobnost úspěchu je celkem malá. Váleční plánovači nechtěli přesunout z konvenčního boje ani jednu loď."

"Takže mě žádáš, abych se dopustila vzpoury, dezerce a zrady. Všechno v jednom malém úhledném balení."
"Když jsme mluvili o plánu, věděla jsi, že jsem ti předložil plán, který nebyl přesně to, co jsem zamýšlel."
Ozawová si odfrkla.
"Nečekala jsem, že se to změní na až tak debilní plán."
"Jsi pilotka," řekl jsem jí. "Jak debilní je, když dvacet V-Star zaútočí na šestinásobek svého počtu a stonásobek váhy ve firewitchích?"
Ozawová mi na to měla odpovědět "pěkně debilní".
Ale z jejího zamračení jsem usoudil, že do ní budu muset rýpnout víc, aby se přidala na naši stranu.
Kdyby na jejím místě seděla Pú Hartová, už by přemýšlela, jak nejlépe odletět. Co se honilo Ozawové v hlavě?
"Nemáš problém s neuposlechnutím rozkazů," prohlásil jsem. "Prostě máš strach, že nedokážeš lítat proti Slimákům."
Ozawová ztuhnula. Zúžila oči. Ukázala na zelené holo trolla.
"Pokud… až vás tam dostanu, tak by ten váš zatracený plán měl radši fungovat!"
Chlapovi se jen málokdy podaří úspěšně zmanipulovat ženskou, zvlášť tomuhle chlapovi. Ale osobnost, která žene ženy na pozice bojových pilotek, způsobuje, že se chovají trochu jako chlapi. Usmál jsem se, natáhnul se přes stůl, skrze zelené holo, a potřásl jsem jí rukou. "Dohodnuto."
Zbytek dne jsme strávili plánováním a vymýšlením. Howardův holo generátor zobrazil chodbu slimácké lodi. No, ve skutečnosti to byl růžově osvětlený tunel, který vypadal dost jako slimácká loď, aby mi z toho naskákala husí kůže.
"Pseudocephalopodi na hrozby reagují pomalu," řekl Howard. "Věříme, že ganglión velikosti lodi nemá dostatek nezávislosti, aby reagoval na neočekávané situace."
"Takže pokud vyrazíme dveře, musí nejdřív odeslat zprávu na planetu Zirkon a počkat, co se dozví, než zareagují?"
"Tak nějak," přikývnul Howard. "Na Ganymedu reagovali celkem dobře."
"Neříkal jsem, že Tomu chybí reflexy. Myslím, že budeme mít tři minuty po průlomu do lodi, než narazíme na organizovaný odpor."
Zaplavila mě vzpomínka na exkurzi do slimáckého Projektilu. Klaustrofobické průchody osvětlené růžovým světlem, kroutící se jako vývrtka a protínající se bez jakékoli logiky pochopitelné člověkem. Občas protínaly chodby štěrbiny ne širší než lidská dlaň. Štěrbiny byly slimáčí dveře, ze kterých mohli amorfní Slimáci skočit na člověka a zadusit ho. Nebo ho mohli zabít lidským stylem, výstřelem jedné ze svých pokroucených elektromagnetických pulzních pušek, které tahali v zakrouceném pseudochapadle. A ti slizcí bastardi, ačkoli v uzavřených prostorech neobratní, vždycky dokázali být nějak o skok napřed.
"Nevíme, co je uvnitř, dokud se tam nedostaneme?" zeptal se Brumby.
"Ne určitě," odpověděl jsem. "Přál bych si mít s sebou obléhacího bota," povzdychnul si Brumby.
Lidské zásahové týmy už úkryty zločinců dávno nepřepadaly. Roboti zachránili spousty policajtů.
"Toho tak trochu máme," ukázal jsem na Jeeba. "Taktický pozorovací transportér je chytřejší než obléhací bot. Může jít v čele. Obléhací bot je oproti němu slepá a hluchá hromada šrotu."
Čistili jsme s Brumbym zbraně, zatímco Mimi a Howard šli prohlédnout modifikace její V-Star. Brumby počtvrté natáhnul páku své M-20. "Pane, co když admirál Brace zjistí, co plánujeme?"
"Nezjistí. Nemá na to čas."
"Naše loď má zůstat v rezervě. Pokud nás uvidí odlétat dřív, mohl by nás nechat sestřelit." Usmál jsem se a zavrtěl hlavou. "Brace není flexibilní. Ale v poslední době se hodně naučil. Něco tak pitomého neudělá."
TŘICET ŠEST
O dvě hodiny později jsem ležel ve tmě na kavalci, když najednou zaklepal Howard na dveře kabiny.
"Máme To na obrazovce."
Seskočil jsem z postele a začal si natahovat kombinézu.
"Jak je daleko?"
"Řekl bych hodiny. Ale zpomaluje. Při současném kurzu den do kontaktu."
"Proč zpomaluje?"
"Aby s námi bojoval. Podle mě ví, že jsme tady. Chystá se neutralizovat Excalibur, nechce riskovat a nechat si za zády válečnou loď."
"Neutralizovat. Chceš říct zničit."
"No, důvod, proč jsme tady, je bojovat s Tím."
Poměr sil sto dvacet jedna ku dvaceti je zlý. Připadal mi ještě horší, když se těch sto dvacet jedna na boj těšilo.
Doběhli jsme na můstek, Howard první, já za ním poskakoval z nohy na nohu a natahoval si kalhoty kombinézy.
Spoře osvětlený můstek hrál světly a barvami, ale na rozdíl od mé první návštěvy na můstku ještě na orbitě kolem Ganymeda tady byl jediný člověk, Brace. Přední obraz byl rozdělený na tři. Levá obrazovka ukazovala světle modrou tečku na pozadí hvězd - trolla. Pravá obrazovka s blikáním zobrazovala statistiky Excaliburu. Ve středu střední byl zvětšený pohled na firewitch, mířící přímo na nás. Šest předsunutých rohů, nebo co to bylo, se točilo, jak se k nám stíhač chladnokrevně blížil. Povrch blikal navigačními světly - nebo aspoň něčím, co vypadalo jako navigační světla, ačkoli Slimáci by je nemohli vidět, protože zářily na viditelném spektru. Byla to eskorta nebo průzkumník, mířící naším směrem.
V slabém červeném světle kolem mě proklouznul stín.
Mimi Ozawová v letecké kombinéze se postavila vedle Howarda a zašeptala: "Máme natankováno a vaše vybavení je naložené. Spojovací jednotka je zkontrolovaná."
Mimina práce nebyla jenom prokličkovat s námi až k povrchu trolla. Musela nás dostat dost blízko a jemně, aby mohl Brumby prorazit trup termitovými náložemi.

Ale svou práci a my naši jsme nemohli provést, dokud a pokud Excalibur a ostatní stíhači neodvedou svou. Museli vyhrát v bitvě natolik, aby mohla Mimi ve zmatku proklouznout.
Brace se naklonil a upřel pohled na displej, ukazující připravenost padesáti věží systému Mercury. Promluvil k řídícímu důstojníkovi Mercury do mikrofonu, který měl u úst.
"Všechny systémy na automatiku. Přepnutí na ruční řízení pouze na můj příkaz. Pouze na můj příkaz."
Z reproduktorů zazněla odpověď: "Ano, pane."
Počítače systému Mercury objevily blížící se cíle, zaměřily se na ně, přesunuly věž a vystřelily během nanosekund, dřív než by stačil lidský operátor zamrkat.
Byly dokonce naprogramovány, aby rozpoznaly signály transpondérů našich stíhačů a nestřílely na ně. Neměla by nastat katastrofa se střelbou do vlastních řad. S pouhými dvaceti V-Star proti více než stovce firewitchí jsme si nemohli dovolit sestřelit vlastní loď. Brace se narovnal, otočil a spatřil nás. Zabručel. "Vadilo by ti, kdybych se odpojila od doku, Ate?" Dřívější astronauti z NASA, kteří spolu sloužili jako civilisté, si tykali. Rozdíly v hodnosti, jako mezi admirálem Atwaterem Bracem a majorkou Mimi Ozawovou, prostě ignorovali. Byl to jeden z těch okázalých pilotních rituálů.
Brace se zamračil.
"Tvoje loď je v záloze. Nechci, aby ses srazila s odlétajícími stíhači."
"Pokud se něco stane, ta spojka s Excaliburem mě zdrží o devadesát sekund. Devadesát sekund v boji, to je celý život, Ate. Budu u řízení. Víš, že jsem dost dobrá pilotka, abych se nepletla ostatním do cesty." Braceho lícní svaly sebou škubly. "Sedni si k řízení, pokud chceš. Ale zůstaneš připojená. Tvá loď je má, dokud neobjevíme vyřazenou loď Pseudocephalopodů. Do té doby poslouchás mé rozkazy."
Brace měl konečnou autoritu, pokud by potřeboval k obraně Excaliburu další stíhačku. Excalibur byl největší pohyblivý objekt, jaký kdy lidstvo postavilo. Tvořil domov pro dvacet šest lidských bytostí, i když to byli námořníci jako Brace. S výjimkou naší malé tajné vzpoury představoval Excalibur jedinou slabou naději lidstva na zastavení hord útočících příšer. Takže jsem nemohl Braceho vinit, že se snaží loď chránit.
Ale Howard věřil, že naše mise vyhraje, nebo prohraje válku. Howard Hibble byl možná šprt non plus ultra, ale dokázal bojovat za to, v co věřil. Nikdo jiný na můstku si nevšimnul, jak sevřel pravou pěst.
Fanoušek zápasů ve mně toužil nechat ho pokračovat. Diplomy v Braceho pracovně tvrdily, že byl boxerský šampión Annapolisu. Byl těžší než Howard, ale ten na něj měl. Howard nikdy nenosil stříbrnou hvězdu, kterou dostal za bitvu o Ganymed, ale získal ji za obranu našeho velitelského stanoviště před padesátkou Slimáků. Poslední dva umlátil puškou, až roztříštil pažbu. Povzdychnul jsem si a popadnul Howarda za ruku. "Ano, admirále."
Odvrátili jsme se od Braceho. S Mimi jsme mezi sebou odtáhli Howarda z můstku. Cítil jsem pod prsty, jak se Howardovy tenounké svaly chvějí. To samé i jeho hlas.
"Sakra, Jasone! Ten chlap je idiot! Naší jedinou nadějí…"
"Howarde, za dvacet čtyři hodin bude Brace bojovat proti flotile, ve které je každá loď větší než Mount Rushmore. Myslíš, že si všimne, jestli jsme připojení, nebo ne? Drž se plánu. Odstartujeme a zkusíme proniknout do trolla, a on nás nechá."
Problém s profesory byl, že nerozuměli lidem tak jako my polní velitelé. Věděl jsem, co dělám.
TŘICET SEDM
Naložili jsme vybavení na palubu Miminy V-Star, pak jsem šel do své kabiny spát. Příští den buď budu vzhůru opravdu dlouho, nebo budu spát navěky.
V kabině jsem ležel na posteli na přikrývce - voják si zbytečně nerozhází postel, i když inspekce v mém případě nikdy nepřijde - s rukama založenýma za hlavou. Vzhůru opravdu dlouho? Komu se to snažím namluvit? Budeme mrtví. Měl jsem si šlehnout povzbuzovací piluli a užít si každou poslední minutu, namluvit co nejvíce do deníku, pak ho zapečetit do kanystru, poslat k Zemi a doufat, že se tam najde někdo, kdo si ho bude moci přečíst.
Jeebova mikrohydraulika bzučela, jak předl uhnízděný na opěrátku židle.
"Mělo to smysl, Jeebe? Celý můj život? Něco z něj?"
"Nejsem naprogramován na odpověď na tuto otázku. Restrukturalizujte ji, prosím."
Jeeb to pochopitelně neřekl. Prostě se to ozvalo ve sluchátku, předem nahraný zvukový sampl.
Ruth Klein-Twayová a já taky jsme si ze sentimentálních důvodů mohli namlouvat něco jiného, ale Jeeb byl jenom robot.
Ani jsem neměl přístup ke knězi, který by si mohl vyslechnout mou zpověď. Ne snad že bych byl nějak nábožensky založený.
Pokud existuje Bůh, dozvím se to brzy. Předpokládal jsem, že na mě nebude moc naštvaný kvůli tomu, že jsem pochyboval o jeho existenci a nechodil do kostela. Tím chci říct, že Bůh by měl přece odpouštět lidské slabosti. Usmál jsem se na strop. Pokud bych měl strávit věčnost pod velením někoho, jako byl Brace, požádal bych si o převelení do pekla.
Pro případ, že by Bůh přece jenom naslouchal, jsem se zkusil modlit. Nic osobního, jen aby Excalibur přežil dost dlouho, abychom se my stačili dostat do trolla a zemřít v boji.
Někdy během toho jsem odpadnul. Ležel jsem na posteli, pak Excalibur explodoval a já se točil ve vakuu s kusy stěn a dekou ze syntetické vlny. Opravdu mě naštvalo, že je teď deka rozestlaná. Čekal jsem, až se mi mráz zahryzne do kostí, až ucítím bolestivou explozivní dekompresi, ale pořád jsem se jen točil dokolečka. "Jasone?"
Do tváře mi zíral Howard, s rukou položenou na mém rameni.
"Je čas, Jasone."
Posadil jsem se a protřel si obličej.

"Hlídkové lodě Pseudocephalopodů se blíží. Už se zastřelují."
"Konvenční zbraně?"
Přemýšleli jsme, jestli nejsou lodě Slimáků náhodou vyzbrojeny paprsky smrti, blesky, nebo jestli mají jen výbušniny a dělové koule.
Howard přikývnul a já se začal cpát do brnění. Howard už byl připravený, helmu v podpaží. V Eternadu barvy rzi připomínal Howard anorektického orangutana v brýlích.
Já si na druhou stranu říkal, že připomínám římského gladiátora.
"Většina jejich výstřelů byla o tisíce kilometrů mimo," doplňoval Howard. "Systém Mercury snadno sundal těch pár, které mířily na nás."
Než jsme s Howardem dorazili k průchodu do přechodové komory do naší V-Star, už tam Brumby čekal, seděl se zkříženýma nohama a převíjel odpalovací šňůru.
Mimi dorazila jako poslední, ne snad proto, že by si upravovala make-up, ale proto, že piloti spali v přední části lodi, na území vesmírných sil. V letecké kombinéze vypadala křehce a zranitelně jako děcko v pyžamu, ale když se přiblížila, bylo vidět, že má oči staré a tvrdé jako diamanty. Nasadila si helmu a sklopila si před obličej oranžový vizor.
"Můžeme vyrazit, generále?" Přikývnul jsem.
Prošla kolem mne k otevřené přechodové komoře vedoucí k její lodi, kolem lodníka vesmírných sil ztuhlého v pozoru, který se staral o dokovací palubu.
O deset minut později zablikalo zelené světlo nad přechodovou komorou a ozval se bzučák, až jsem leknutím poskočil.
Lodník u komory byl ten samý zrzek, který mi před pár týdny, když jsme z Excaliburu odjížděli, pomáhal s konzervací.
"Systém je zkontrolovaný, pane generále. Všichni na palubě, pane."
Zbraně zarachotily o brnění, Jeeb mi seskočil z ramene a zaujal naprogramovanou pozici kousek přede mnou.
Vyrazili jsme. Jeebových šest chodidel zacvakalo po podlaze.
Lodník nám zasalutoval, prsty těsně pod chmýřím barvy mrkve, které mu čouhalo zpod čepice.
"Do nich!"
Jeeb otočil hlavu k lodníkovi, a jak kolem něj probíhal, dotknul se pravou přední paží své přední antény a vrátil mu tak zasalutování.
Když jsem procházel kolem zrzka, naklonil se ke mně.
"Pane, naloďujete se jen tak pro všechny případy, že? Slyšel jsem, že je tahle loď v záloze."
"Jo," zalhal jsem mu, ale nepoznal to.
Zamračil se, ale pak se rozzářil.
"Tak v tom případě dobrý lov, pane!"
"Brzy na viděnou."
Odvrátil jsem pohled. Tuhle lež jsme poznali oba.
Přestoupil jsem okraj průchodu a ten zacvaknul a ozvalo se zasyčení, jak za námi zrzek zavřel.
Vzduch v kabině V-Star lehce páchnul ozónem. Protlačili jsme se kolem narychlo namontovaného vedení pro manévrovací trysky do prostoru pro výsadek.
Kabina byla díky přestavbě na bitevní stíhač stísněnější, než když byla určena jen pro transport vojáků.
Kontejner se třemi tunami plastické trhaviny S-51 byl připoutaný k levé straně kabiny.
Neoplastové kontejnery naplněné Brumbyho detonátory a termitem byly připevněné k pravé.
Přední třetinu kabiny zaplňoval stažený trubkovitý most, který nám Mimi roztáhne a umožní nám vtrhnout na palubu trolla jako vesmírným bukanýrům. Můstek projde trupem V-Star na místě, kde měly ostatní stíhače přimontované sady střel vzduch - vzduch.
Odfrkl jsem si. Další důvod, proč bylo Braceho trvání na tom, že si naši loď ponechá v rezervě jako stíhač, naprosto nesmyslné. Bez raket jsme byli skoro bezbranní.
Zůstávala nám jenom obranná výzbroj. Měli jsme na palubě jediný systém Mercury, jehož věž a kopule operátora vyčnívaly ze zadní části V-Star jako nádor. Válec o průměru dva metry obsahující věž Mercury a zásobníky s municí, upevněný hydraulickým vedením, prorůstal středem kabiny od podlahy k podlaze jako pohádková fazole stoupající do nebes. V kabině zůstalo dost místa jenom pro dvě sedadla, jedno pro Brumbyho, druhé pro Howarda. Což znamenalo, že já budu sedět v operátorském křesle systému Mercury. Byl to náhodný výsledek nedostatku prostoru, ne funkční přiřazení, jelikož Mercury řídily počítače, dokud se něco nepokazilo. Ale poskytovalo to jistou výhodu. Dokonce i Mimi v kokpitu měla jenom virtuální průzor, obraz získaný z optických senzorů umístěných v čumáku, ocase a bocích V-Star. Ale sférický gyroskop bojového křesla se otáčel uvnitř křišťálové kopule tlusté deset centimetrů jako střelecká věž na pradávném vrtulovém bombardéru.
Brumby mi pomohl upoutat se a pak se přesunul do svého sedadla čelem ke mně.
"Radši vy než já, pane."
"He?"
Brumby potřásl hlavou a zamrkal.
"Že sedíte u okýnka. Z vesmíru mám strach."
"V tom případě ses neměl dávat k pěchotě."
Otevřel ústa, pak je zase zavřel a usmál se.
"Ano, pane."
Stiskl jsem tlačítko "vyzvednout". Hydraulika zapištěla a bojové křeslo se vyzvedlo do kopule. Viseli jsme připoutaní k rotujícímu Excaliburu, břichem od něj, takže odstředivá síla stále vytvářela "gravitaci", která nás přitahovala k podlaze.
Nad sebou jsem viděl obrovskou masu Excaliburu, táhnoucí se do všech směrů. Sto metrů na obě strany od nás se

vznášely stíhací V-Stars na konci dokovacích spojek. Jejich kdysi hladké tvary narušovaly bílé sady raket, externě připojené manévrovací trysky a věže Mercury. Sto metrů přede mnou se přes výhled táhl perlový náhrdelník systémů Mercury omotávající celý Excalibur. A všude jinde se rozprostíral prázdný vesmír, černý a ještě chladnější než ledově zářící tečky hvězd, které ho narušovaly.
"Jasone? Vidíš je?" zašeptal mi v helmě Mimin hlas. "He?"
"Přímo před čumákem, pak doleva na jedenáct hodin."
Čerň vesmíru narušovala sotva viditelná modrá skvrnka. Zamrkal jsem.
"A já si myslel, že mám dobré oči, Mimi."
"Zapni si zaměřovací optiku. Máš k dispozici stejné zvětšení jako já tady v kokpitu."
Obklopovalo mě moře neznámých tlačítek, displejů a ovládacích pák.
"Nechci zmáčknout něco špatně."
"Nemůžeš. Dokud ti neaktivuju ovládání. Otoč žlutým kolečkem vedle pravého ukazováčku."
Otočil jsem kolečkem a na průhledovém displeji vyskákaly fialové a zelené zaměřovací rámečky. Střední označený jako tisícinásobné přiblížení ukazoval moře modrých švábů plazících se k nám. Zamrkal jsem.
Slimácká armáda se blížila rychle. Očekával jsem, že budou více rozprostření ve vesmíru, rozptýlení pro ochranu. Místo toho letěli jen na několik délek od sebe jako formace strategických bombardérů, ve které každé letadlo kulomety chrání okolní spojence. Na nosech a ocasech jim blikala zlatá světélka jako navigační světla letadel.
"Eskadra Alfa odstartovat," prohlásil mužský, kovově znějící hlas. Mimi mě připojila na bojovou síť Excaliburu.
Po mé pravici a levici se spojovací tunely k jednotlivým V-Star stáhly a klínovité stíhače se vznášely v prostoru připojené k Excaliburu pouze spojovacími kabely, kroutícími se jako stříbrní hadi.
"Alfa jedna čistá."
Hlášení se opakovalo ještě devětkrát, pak odpověděl kovový hlas: "Velitel Alfa, můžete vyletět se svou eskadrou. Hodně štěstí."
Stíhače, řízené malými výtrysky ze směrových trysek u svých nosů a boků, vytvořily v tichém baletu dva kilometry od Excaliburu formaci. Na kratičkou dobu visely nehybně a pak mě záblesk ve vesmíru nedoprovázený žádným zvukem donutil zamrkat. Naskočily hlavní motory. Za tu sekundu, než se mi oči vzpamatovaly, se stačila eskadra Alfa změnit na malé tečky, viditelné pouze jako tmavnoucí světelné body.
"Sakra," vydechnul jsem.
Mimi se zahihňala.
"Teď už asi víš, proč s tímhle lítám, Jasone."
Otočil jsem se v bojovém křesle tak, aby se čtverec se zvětšením soustředil na eskadru Alfa. Deset lodí eskadry Bravo doprovázelo Alfu na levém křídle.
Za maličkým uzlem stíhačů V-Star byla vidět spěchající falanga slimáckých stíhačů, tak obrovských, že i přes svou vzdálenost budily dojem stejné velikosti jako bližší V-Star.
Paže v čumácích firewitchí se roztáhly jako čelisti a pak na jejich koncích zablikaly rudé záblesky.
"Alfo, jste pod palbou," upozornil velící hlas, o oktávu zvýšený.
"Rozumím. Máme je. Alfo, na můj povel, úhyb doprava. Úhyb!"
Deset V-Star provedlo úhybný manévr a jiskřící roj slimáckých střel proletěl neškodně kolem nich. Pohoda. Možná že nakonec nebudou naši pro Slimáky jen jako terče na střelnici.
Všech deset Brav uhnulo doleva před dalšími dvěma salvami Slimáků.
Kombinovaná rychlost blížících se V-Stars a předvoje Slimáků, i když teď zpomalených, musela být hodně přes dvacet tisíc kilometrů za hodinu.
Zvýšil jsem přiblížení a sledoval, jak se Alfa rozděluje do útočné formace. Slimáci vytvořili z vedoucí skupiny firewitchí kužel. Za kuželem následoval troll a další firewitche, ochranný válec modrých čmouh, teď už tak blízkých, že byly vidět i bez přiblížení.
Obě formace našich V-Star neustále manévrovaly. Firewitche pálily salvu za salvou, doprovázené rudými záblesky. Společně s jejich blikajícími navigačními světly scéna jiskřila jako akční holo hra na šesté úrovni. Ale tady nebylo k dispozici tlačítko reset.
"Mám zaměřeno."
Poznal jsem ten hlas. Velitel Alfy.
"Zaměřeno" se opakovalo ještě devětkrát, následováno hlášením "Liška jedna", jak každá z V-Star vypálila první střelu.
I při maximálním zvětšení jsem viděl jenom stopy výfukových plynů raketových motorů, ne samotné střely.
V-Star proletěly skrze formaci Slimáků jako hejno much mezi mrakodrapy.
V přiblíženém pohledu vykvetly exploze, oranžové, jak naše střely zasáhly slimácké lodě, a také tři zelené jako brokolice.
Eskadra Alfa se otočila a zamířila zaútočit na formaci Slimáků zezadu.
"Kolik jsme ztratili?"
"Kde je Taylor?"
"Panebože."
"A Bravo jede."
"Bravo, upravte si zamíření. Musíte firewitche zasáhnout přesně mezi paže se zbraněmi. Boky jsou pancéřované."
Druhá eskadra proletěla slimáckou formací, na první pohled se stejným výsledkem.
Pak jedna firewitch začala zářit oranžově. Zadržel jsem dech.
Firewitch explodovala tak silně, až bych byl ochotný přísahat, že jsem výbuch slyšel i přes vakuum.
"Jooo!" ozvalo se na bojové síti jásání stíhačů.

Brumby mě zatahal za nohu.
"Pane? Co se stalo?"
Neuvědomil jsem si, že jsem zařval stejně hlasitě jako piloti. Střelil jsem pohledem dolů do kabiny a odpověděl: "Dostali jsme firewitch!"
Brumby zamával pěstí a vykřiknul.
Neřekl jsem mu, že pokud správně chápu zelené exploze, ztratili jsme při prvním náletu čtvrtinu našich.
"Jasone?" ozvala se Mimi. "Řekni jim, ať se připoutají. Přicházíme o příliš mnoho našich příliš rychle. Musíme vyrazit hned."
Před námi se právě sedm zbývajících lodí Alfy blížilo na průlet skrze Slimáky. Tentokrát měli v zaměřovači trolla.
"Ježíši Kriste! Je to jako město!"
"Na levém křídle! Na levém…"
Zazářila zelená exploze a zhasla.
Oranžové záblesky, jak naše střely explodovaly na obrněném boku trolla. Vypadaly jen jako malé jiskřičky.
"Tu velkou mrchu ani neškrábneme, chlapi."
"Potřebujem atomovky."
"Jaký máme počet?"
"Je nás pět, šéfe."
Zadíval jsem se na počítač. Alfa měla padesátiprocentní ztráty za dvě minuty boje.
Naše V-Star se otřásla a já narazil helmou do klece obklopující bojové křeslo.
Mimi odhodila dokovací tunel, navzdory Braceho rozkazům. Ale ne navzdory našemu úkolu.
Otočila lodí, takže se mi výhled nad hlavou změnil z pohledu na povrch Excaliburu na moře blikajících modrých teček.
Rudé záblesky firewitchí teď mířily na Excalibur. "Mám cíle."
"Funguje Mercury?"
Žádná věž v pásu obepínajícím trup Excaliburu se ani nepohnula.
"Něco je v prdeli! Přepněte na manuál!"
"Klid!"
"Ale…"
Věže se pohnuly jako jedna. Šestihlavňové rotační kanóny se zaměřily a vyplivly proud ohně. Tisíce dělostřeleckých granátů ráže třicet sedm milimetrů protrhly vesmír a při kolizi s přilétajícími slimáckými střelami uvolnily kinetickou energii v celkové rychlosti skoro čtyřiceti tisíc kilometrů za hodinu. Skoro nezáleželo na tom, že granáty obsahovaly trhavinu. Zasáhly blížící se střely Slimáků jako halíř hozený z vrcholu Washingtonova památníků do tvarohového dortu. Kolize neprostupné ocelové zdi vytvořené palbou systému Mercury s nepřátelskými střelami vytvořily neškodné růžové exploze a každá salva Slimáků osvětlila oblohu jako na závěr ohňostrojů na oslavu čtvrtého července.
Zajásal jsem do mikrofonu, zatímco se s námi Mimi pomalu plížila od Excaliburu.
"Hurá, Mimi! Aspoň nemusíme mít strach, že nás sestřelí!"
Mimi neodpověděla.
"Venture Star jedna-jedna-bravo, ohlaste svou situaci."
Svou loď jsme pojmenovali po nejnižším z nejnižších, vojínovi armády s vojenskou specializací 11B, naprosto obyčejném blátošlapovi.
Náš malý vtípek zřejmě Braceho hrozně naštval. V jeho hlase jsem slyšel výhrůžku.
"Ate, měli jsme zkrat v dokovacím tunelu," odpověděla Mimi. "Musela jsem se odpojit, nebo riskovat zablokování."
Braceho hlas byl jako led.
"Senzory lodi neukazují žádnou chybu elektroinstalace. Vrať se i se svou lodí."
"Ate, eskadry…"
Už nebyly žádné eskadry. Jen několik málo V-Star ještě létalo.
"…jsou vyčerpané," pokračovala Mimi. "Každá sekunda se počítá. Jsme tvá záloha. Je na čase vypustit do boje i zálohu."
"Opakuji, vrať se."
"Mám zaseknutou trysku. Návrat je příliš nebezpečný. Mohla bych poškodit obě lodě."
"Hovno."
Prostor před námi křižovaly žluté plameny kanónů Mercury, odrážejících roje slimáckých střel. Objevily se dvě velké oranžové exploze a dva jasné zelené záblesky. Slimáci platili za svůj postup velkou cenu, ale my se vyčerpáme dříve než oni.
"Ate, zapomeň na řády!" prohlásila Mimi. "Tahle loď ani nemá rakety! Na nic ti nejsme."
"Přezbrojíme tě."
"Nemáš na to čas."
Odmlka.
"Na palubě s tebou je Hibble a ti další. Posádka je viděla. Něco chystáte."
Odmlka.
"Pokud neuvidím do deseti sekund, že se vracíš, nechám tě sestřelit."
Usmál jsem se. Nejen že byla Bracova hrozba absurdní, ani nebyla splnitelná. Mercury na automatice nemohly střílet na letoun s transpondérem, stejně jako nemohl upír naskočit na kříž.
Všude kolem nás teď kroužily V-Star a zářily exploze. Vedoucí loď Slimáků už byla tak blízko, že jsem viděl rudé záblesky zbraní na vlastní oči.

Brace začal odpočítávat: "Šest. Pět. Čtyři."
Brace opravdu zněl jako někdo, kdo sestřelí vlastní loď jen kvůli drobnému konfliktu autorit.
"Palebná kontrolo, tady admirál Brace. Na můj povel přepněte na manuální řízení a zaútočte na Venture Star jedna-jedna-bravo."
Manuál?
"Ne!" zařval jsem do mikrofonu.
"Nula, pal!" přikázal Brace.
Věže Mercury Excaliburu se natočily na nás. Černé hlavně gatlingů se zaměřily. Ve sluchátkách se mi ozývalo jedno zapípání za druhým, jak se na nás zaměřovaly radary jednotlivých věží.
Záblesk exploze mě oslepil.
TŘICET OSM
Zadržel jsem dech a čekal, až si znovu prožiju svou noční můru ve vakuu s kousky zničené kosmické lodě kolem sebe. Srdce mi bušilo. Stisknul jsem prsty a ucítil rukojeť, kterou jsem držel. Otevřel jsem oči a zamrkal.
Kolem mě pořád byla křišťálová kopule systému Mercury. V-Star jedna-jedna-bravo se stále vznášela nepoškozená ve vesmíru.
Zadíval jsem se před sebe, na Excalibur.
Excalibur byl pryč. Přímo přede mnou se točila kosmická Niagara tvořená troskami. Přední trysky syčely, jak s námi Mimi navigovala mezi pozůstatky Excaliburu. Jako pravá pilotka dokázala reagovat dřív, než si já stačil uvědomit, co se stalo.
Přímo na mě letěl obdélníkovitý kus trosek. Narazil se zaduněním do kopule a já se reflexivně pokusil uhnout.
Plastoocelový panel odletěl do prostoru. Bylo na něm napsáno: Paluba 104, pozor na schod.
Kolem létaly další trosky. Pomalu kolem nás proletěl rotující zrzavý lodník v naškrobené modré kombinéze, ten, který salutoval Jeebovi. Oči měl vytřeštěné, ústa otevřená, řval, aniž by vydával zvuk. Naše pohledy se na chvíli setkaly a pak mi zmizel z výhledu. A zemřel.
Já se ve věži, na kterou nalétávaly další trosky, nedokázal ani pohnout. Ústa jsem měl hrůzou otevřená.
Ta hrůza.
Když Brace přepnul děla Mercury na manuál, aby nás mohl zaměřit, během několika sekund se do nechráněného Excaliburu zařezaly střely Slimáků. Brace, který byl tak pyšný, že vždy funguje podle předpisů, opatrně a precizně, udělal jedinou chybu. A zemřel kvůli ní. Ne, nebyla to jen Braceho hloupost. Provokoval jsem ho, když jsem mu mohl pomoct. Odporoval mu, když jsem mohl spolupracovat. Naše malicherné srážky uhasily poslední chabou naději lidstva. Nejmocnější stavba v historii lidstva se proměnila na hromady rozpadlých kusů, které budou poletovat vesmírem, dokud slunce nezhasne.
Dvacet šest lidských životů, které Excalibur ve dva kilometry dlouhé skořápce chránil, bylo také ztraceno, stalo se z nich zmrzlé maso poletující vesmírem. Protože jsem byl pitomec. Jiní lidé zemřeli a já žil. "Jasone?"
Něco mě zatáhlo za botu. Podíval jsem se dolů a zahlédl Howarda, nakukujícího do kopule. "He?"
Howardův hlas zněl, jako by mluvil přes deku. "Excalibur je pryč," řekl jsem. Howard se odmlčel a pak řekl: "Ještě pořád se můžeme držet plánu."
Před námi poletovalo a kličkovalo několik stíhacích V-Stars. Firewitche se rojily kolem nich. Slimákům už zbývalo jenom pohodové odklízení zbytků. Za slimáckými stíhači se tyčil troll.
Ve sluchátcích se ozval Mimin hlas: "Jasone? Nemáme k dispozici dost maskování. Jsi připravený prostřílet se k cíli?"
"To nebylo v plánu."
Jenže držení se plánu právě zabilo Braceho.
"Co potřebuješ?" zeptal jsem se.
TŘICET DEVĚT
O deset minut později se Mimi proplétala mezi manévrujícími firewitchi a V-Stars.
A pak jsem si najednou uvědomil, že už vidím jenom firewitche.
Byli jsme tak mrňaví, že nám obrovské firewitche všude kolem nevěnovaly pozornost. Jejich navigační světla klidně blikala jako světlušky na ebenově černé louce. Slimácké lodě byly tak obrovské, že k sobě vlastní gravitací přitahovaly trosky a meziplanetární odpad, který pak kolem nich obíhal.
Vibrace hlavního motoru ustaly.
"Zkusíme si hrát na mrtvé," řekla Mimi.
Příďová tryska zasyčela, loď zahájila pomalý lenivý náklon a nasměrovala nás k trollovi. Byli jsme poslední, nepovšimnuti přeživší odporu, který pseudocephalopodské Impérium rozdrtilo jako mouchy. Ale Mimi s námi rotovala, jako bychom byli zničený kus šrotu, přitahovaný k trollu.
Možná jsme nebyli poslední. Stále upoutaný v bojovém křesle jsem promluvil do mikrofonu: "Mimi? Nějaké volání o pomoc na síti? Nějaký hovor?"
Vzdychla.
"Nikdo jiný tady už není, Jasone. Zbytek firewitchi se vrací a připoutává se k trollovi."
Naše loď se otočila natolik, že jsem zahlédnul modrou Zemi a za ní Měsíc, vzdálené, klidné a teď bezbranné. Překřížil je stín.
"Mimi, vypadá to, že se o nás jedna firewitch zajímá." Slimácký stíhač k nám mířil, ale nijak zvlášť nespěchal. Možná si nebyl jistý, jestli jsme opravdu zničení a uvažoval, jestli má smysl na nás plýtvat municí. Za pár minut bude tak blízko, že to bude vědět. "Mimi, začínají být vlezlí."
"Vidím. I předtím měli venku několik hlídek. Nejspíš o nic víc nejde. Hlídka. Počkej, až budou blízko, a pak to do nich

napal. Prostě nastav automatiku a Mercury se postará o zbytek. Pokud zlikviduješ tohohle, dokážu nás dostat k trollovi."
Pohoda. Stačilo zlikvidovat bitevní loď větší než baseballové hřiště se zbraní, které jsem se poprvé dotknul před dvaceti minutami.
Firewitche jsou zranitelné. To už jsme viděli. Systém Mercury, u kterého jsem seděl, by ji mohl poškodit natolik, že bychom ji vyřadili. Ale až se dostaneme do pozice, odkud bude možné střílet, bude firewitch tak obrovský cíl, že by mohl Mercury na automatice zmást. "Mimi, jak citlivý je systém Mercury?"
"Máš pravdu. Budeš to muset odpálit ručně." Než jsem stačil zavolat dolů na Brumbyho, už jsem ho zaslechl, jak čte nahlas z instrukčního čipu uloženého v plastové kapse na boku věže.
"Ve většině bojových situací je preferován automatický režim nebo manuální režim s využitím kontrolního radaru nebo jiného zaměřovacího zařízení." Brumby sebou při čtení vrtěl. "V extrémních případech je však možné používat systém v plně manuálním režimu." Do kopule strčil hlavu Howard.
"Jasone, máš tři minuty."
Vzduch v kabině proťalo napětí v jeho hlase. Howard věděl, že tohle je naše jediná šance. Poslední, co potřeboval slyšet, byly pochybnosti od svého velícího generála. "Neboj se, Howarde. Tenhle systém zvládnu. Je to jako Playstation 40."
Ignoroval jsem blikající pole kontrolek kolem a fakt, že školení pro operátory Mercury trvalo osm týdnů.
"…se pohybuje doleva nebo doprava aplikací tlaku na odpovídající pedál."
Sešlápnul jsem pravou nohou, jako by mi najednou naskočila zelená. Věž zabzučela a otočila se doprava, přičemž konstrukce málem zbavila Howarda hlavy. "Hopla! Radši uhni, Howarde." Něco si zamumlal.
Věž kanónu Mercury se otočila a teď seděla na zádech V-Star jako baseballová čepice otočená na stranu. Brumby pokračoval.
"Pro změnu úhlu zbraně zatáhněte lehce za pravou pistolovou rukojeť."
Popadnul jsem rukojeť vyčnívající z pravé opěrky křesla a zatáhnul.
Kanón vystřelil. Trup V-Star se otřásl. Z mnohahlavňového kanónu vyletělo několik set granátů. Hlavně se na rámu otáčely rychle jako gigantická zubní vrtačka. Pásy cvakaly, jak zarážely nové a nové náboje do závěrů děl. Hydraulika ječela. Howard vyjeknul.
Brumby četl dál: "Dávejte pozor, ať nestisknete spoušť. Spoušť je rudé tlačítko v pravé horní části rukojeti."
Sakra. Podle ukazatele právě zamířilo 612 nejlepších granátů Samuela Cola ráže třicet sedm milimetrů, průrazné/trhavé, vesmírem někde k Plutu. "Pane, jste si jistý, že to zvládnete?" Hrudník pod brněním se mi nafouknul. Jestli mě armáda něco naučila, rozhodně to byla střelba z kulometu. Tohle byl prostě jen velký kulomet. Jen měl o pár set ovládacích prvků víc, než jsem byl zvyklý. Mávnul jsem na Brumbyho tou samou rukou, která právě omylem stiskla spoušť.
"Pohoda, Brumby. Pohodička."
"Jistě, pane," zamračil se na mě. O dvě minuty pokusů později jsem si byl jistý, že dokážu s Mercury zamířit a zasáhnout cíl velký jako řídící kabina firewitche. Což bylo celkem optimistické přesvědčení, protože žádný člověk neměl tušení, kde má firewitch řídící kabinu, natož jak velká je. Howard zaklonil hlavu a zadíval se na mě. "Řídící ganglión bude vepředu, tam, kde se protíná šest palebných paží."
"S roztaženými pažemi je přední část toho krámu velká jako Madison Square Garden," zašeptala mi v uchu Mimi.
"Pokud je kontrolní ganglión tam, kde říká Howard, bude to přímo tam, kam by se vhazoval při hokeji puk, přesně uprostřed. Tam budeš střílet. Jasné?" Přikývnul jsem, i když mě nemohla vidět. "Jasné."
"Je to tvůj osud, Jasone."
"He?"
"Však víš. Argonaut láson. Vypíchneš oko kyklopovi." Usmál jsem se.
"To je texaská mytologie? Kyklopy oslepil Odysseus, ne Iáson."
"Pokud to zvládneš, bude si za pět tisíc let každý pamatovat, že to byl Jason."
Když jsme se vznášeli mezi palebnými rameny firewitche, připadal jsem si spíš jako Jonáš než láson, jako by mě spolkla velryba. Zakřivená modrá ramena byla velká jako paneláky, osvícená otvory připomínajícími okna. Představoval jsem si, jak na nás Slimáci zírají. Ale bylo to nepravděpodobné, když nemají oči.
Ve středu, kde se paže spojovaly, se z trupu vyvyšovala kopule, hladká a purpurově zabarvená. Ne zas tolik nepodobná oku. Mimi se neodvažovala manévrovat, takže jsem otočil věží a zamířil. Stiskl jsem rukojeť, jako bych držel v ruce vajíčko a neodvažoval se rozbít skořápku. V zaměřovači se objevil vrchol kopule.
Koutkem oka jsem viděl zablikání kontrolky. Infračervený senzor na pravé straně displeje zablikal. Slimáci ozařovali naši V-Star infračerveným světlem. Slimáci viděli v IR spektru. Právě si na nás posvítili. Jsme v háji. "Mimi, musím střílet."
Paže firewitche se kolem nás začala svírat. Sice jsme byli příliš blízko a nemohli nás sestřelit, ale mohli nás rozdrtit.
Bylo to teď, nebo nikdy. Stiskl jsem spoušť. Trup se otřásl a dělo zadunělo. Proud žlutých stopovek se zabořil přímo do středu kopule. Explodovala. Světa firewitche začala hasnout. Kolem nás se přehnal závan atmosféry, unikající proraženým trupem firewitche, a pohodil s námi jako listem ve větru.
"Sakra, seš dobrej," zabručela mi Mimi v uchu.
To jsem byl. Oslepování monster na počkání.
Když jsem se snažil odepnout pásy poutající mě do křesla, namohl jsem si palec.
Uvolnil jsem se a seskočil dolů do kabiny jako gymnasta z hrazdy.
Howard i Brumby, s nasazenými helmami a zaťatými zuby, se otočili a zírali na mě.
Hodil jsem si na záda batoh, přehodil si přes záda pušku a zamrkal na ně.
"A teď nás čeká zábava, chlapi!"

Nikdy v životě jsem neřekl větší lež.
ČTYŘICET
O dvě minuty později už jsem se vznášel v dokovacím mostu, vymyšleném Howardovými špióny, který Mimi vysunula ze zádi V-Star. Přitiskl jsem helmu k okénku průchodu, tvořenému patnáct centimetrů tlustým křišťálem. Neviděl jsem nic kromě modrého kusu trolla.
Mimi přiletěla s V-Star k trupu trolla. Takhle zblízka bylo vidět, jak je povrch nerovný, jakoby pokrytý sváry a posetý výstupky. Někde uvnitř monstra bušilo jeho srdce. Pohonný systém. Síla, která dokázala posouvat tak obrovskou věc mezi hvězdami, bezpochyby dokáže roztrhat trolla na malé kousíčky, a všechny jeho kamarády firewitche s ním.
Čekala na nás jenom jedna drobná překážka, sto tisíc Slimáků uvnitř, kteří jsou ozbrojení, disciplinovaní a s naším plánem nám nejspíš nebudou chtít pomoct.
"Výsadek, připravit na útok," zazvonil mi ve sluchátku Mimin hlas.
Prst se mi třásl. Posté vyzkoušel pojistku mé M-20. Očekávali jsme boj v uzavřených prostorách, takže jsem nabil flešetami, čímž jsem v podstatě změnil útočnou pušku na brokovnici střílející osm set ran za hodinu. Přes pancíř jsem měl pověšené Ordovo podpažní pouzdro s jeho pětačtyřicítkou. Byla nabitá Ordovými podomácku vyrobenými flešetami. Ale bez své M-60 jsem se cítil nahý, tu jsem měl přehozenou přes záda. Mezi sebou jsme měli rozdělené všechno možné vybavení, jaké dokázali Howardovi špióni vymyslet, jelikož jsme neměli moc tušení, co můžeme uvnitř potřebovat.
Odfouknul jsem si do helmy. Paradoxem pěchoty je fakt, že je voják ve chvíli útoku, když nejvíce potřebuje rychlost a pohyblivost, naložený jako nákladní vůl.
Vibrace trysek mi zadrkotala zuby, jak nás Mimi přitáhla blíže k trollovi.
Otočil jsem hlavu a podíval se za sebe na Howarda a Brumbyho. Za nimi se v nulové gravitaci vznášela bomba, trubka dost dlouhá a široká, aby se do ní vešel rodinný sedan. Jakmile přetáhneme trubku dovnitř trolla, do slimácké třetinové gravitace, bude to neohrabaná tunová trubka, kterou budeme muset protáhnout pokroucenými průchody na místo, které Howard s Brumbym určí jako to pravé.
Chystali jsme se proplazit slimáckými pokroucenými průchody. Kryptozoologové předpověděli, že slimáčtí obránci budou protékat z temných zdí a stropů a že budou vědět, co uděláme, dříve než my. Byl jsem jediný člověk, který kdy byl na palubě slimácké lodi, a nechtěl jsem se tam vracet. Donutil jsem se vydechnout a zavřít oči.
Rameno mi sevřela ruka v rukavici. Howard přeletěl ke mně.
"Jasone?"
Okamžitě jsem otevřel oči.
"Klid, Howarde. Můžeme vyrazit."
Velitelům se platí za to, aby v takovýchto chvílích lhali.
"Já vím, Jasone."
"Deset sekund, Jasone," přerušil nás Mimin hlas.
Arogantní a přímá, jak jen může pilotka být. Kdysi jsem takovouhle pilotku požádal o ruku.
Zavrtěl jsem hlavou, až jsem helmou škrábnul o křišťálový průzor. Není čas tesknit.
Držadlo průchodu mi v rukavicích vibrovalo, jak hydraulika natahovala límec můstku k povrchu trolla. Bum!
Límec se rozplesknul o cizí trup jako plastelína a vytvořil mezi oběma loděmi tunel.
Srdce mi odpočítávalo sekundy, zatímco Brumby manipuloval s robotickými pažemi mostu. Se zapištěním se vydaly dolů tunelem, pak připevnily na slimácký trup tavné nálože jako pavouk tkající termitové sítě.
Zhluboka jsem oddechoval. Vzduch nasycený ozónem mě štípal do nosu a i v nulové gravitaci jsem cítil zatížená ramena. První souboj vesmírných lodí v historii lidé právě prohráli. Bylo mým osudem přežít tak dlouho, jenom abych zemřel uvnitř břicha téhle cizácké bestie?
"Odpálení!" zařval Brumby. Pavoučí ruce sebou trhly stranou. Osud. Byl jsem prvním člověkem, který se dostal na palubu cizí lodě. Byl jsem první člověk, který zažil kontakt s mimozemšťanem. A byl jsem první člověk, který nějakého zabil. Odrodil jsem první lidské dítě zplozené a zrozené mimo Zemi. Velel jsem armádě, která zachránila lidskou rasu.
Všechno to vypadalo nepravděpodobně. Stejně nepravděpodobně, jako že dalších dvanáct hodin změní nejen dějiny lidstva, ale celého vesmíru.
Zavřel jsem oči, ale záblesk tavných náloží mě oslepil i přes zavřená oční víčka.
ČTYŘICET JEDNA
Jeeb proletěl mostem jako první a já se vznášel hned za ním, přímo do purpurově zářícího šera slimácké lodi. Její umělá gravitace mě stáhla na podlahu. Jak to Slimáci dělají, to jsem nevěděl.
Byla toho spousta, co jsem nevěděl. Před levým okem mi v okuláru taktického systému blikala data z Jeebových senzorů. Interní teplota patnáct stupňů Celsia. Barometrický tlak ekvivalentní pozemskému ve výšce pět tisíc metrů nad mořem. Procento kyslíku v atmosféře patnáct procent, tři čtvrtiny pozemského normálu, ale dalo se s tím přežít. Žádné jedy v atmosféře. Zatím byly Howardovy předpoklady správné. Pokud by se nám loď podařilo zabezpečit, nebo alespoň malou její část, mohli jsme žít a dýchat dost dlouho, abychom stačili zachránit svět. Vypnul jsem generátor kyslíku.
Podíval jsem se přes rameno. Howard a Brumby proplavali dolů mostem na palubu trolla skrze obrovský žlutý koláč ucpávky mostu, která se nafoukne a bude nás bránit před vakuem, jakmile přes špunt protáhnou bombu. Bomba, připoutaná za Howardem a Brumbym jako vozík za dvěma dvounohými poníky, se přenesla přes okraj mostu dovnitř trolla a pak dopadla na kola, jak na ni začala působit umělá gravitace. Brumby a Howard se obrátili, zatáhli za synlonová lana, která je poutala k bombě, a přitáhli k nám náš cenný náklad.
Mimi u řízení V-Star promluvila do mikrofonu: "Odpojuju dokovací límec a odpoutávám se, Jasone."

Dohodli jsme se, že se odpoutá, protože existovala možnost, že budeme muset trolla opustit jinudy. V tom případě nás zřejmě bude honit tisícovka Slimáků. Rychlé vyzvednutí by nám mohlo zachránit kůži.
Otočil jsem se a sledoval, jak se stahuje čelo mostu. Zadržel jsem dech. Pokud by se špunt nedokázal nafouknout a ucpat protržený otvor do lodě, explozivní dekomprese nás vyhodí do vesmíru.
Špunt vydržel.
Pokud byl Howardův časový odhad správný, měli jsme tři minuty na to, abychom za sebou zapečetili dost průchodů a získali Brumbymu čas na zjištění, jak vyhodit do vzduchu lodní reaktor, abychom se stačili dostat zpět k Mimi a pryč.
Pokud se Howard trefil i s odhadem interiéru, pronikli jsme do hlavního průchodu, který se kroutil ve spirále podél vnějšího trupu. Nacpeme dovnitř bombu a dostaneme ji hluboko do nitra trolla. Zatím to vycházelo.
Brumby se přes mě zadíval do nitra trolla.
"Kterou cestou máme jít, pane?" zašeptal do komunikátoru.
Obrátil jsem se na patě. Howardův nákres tvrdil, že bychom měli vidět jediný průchod. Ale ve skutečném světě se před námi roztahovaly dva rozdělující se průchody. Sakra.
Do obou se budeme muset plazit.
To ale nebyl největší problém.
"Pane," řekl Brumby, "bomba se nevleze ani do jednoho z těch průchodů."
Měl pravdu. Průchody Slimáků měly různé průměry, ale ani jeden z nich neměl dost velkou šířku nebo výšku, aby dokázal spolknout bombu.
Sakra.
"Howarde, měli jsme být ve velkém průchodu."
"Vím. Přemýšlím."
"Nemůžeme ji odpálit prostě tady?"
"Potřebujeme explozi v uzavřeném prostoru, pane," odpověděl Brumby. "Odpálení tady, přímo pod vnější kůží, by moc škod neudělalo."
Jenom nám třem.
Poslal jsem Jeeba napřed do levého průchodu.
Pronikl dovnitř na dvacet metrů a pak na nás vyrazili první Slimáci.
Slimácké průchody jsou zakroucené trubky jako purpurově osvícené kanály. Dveře vedoucí z průchodů nejsou opravdové dveře. Jsou to deset centimetrů široké škvíry. To je v pohodě, pokud jste bratránek chobotnice bez kostí, který se dokáže zploštit jako mizerná omeleta, ale pro lidi je to problém.
Z těchto důvodů představovaly škvíry výborná místa pro přepadení.
Nejprve Slimáci vystrčili ze škvír podivné zakroucené zbraně a divoce na nás stříleli.
Výstřel mi olíznul helmu. Slimácké pulzní pušky vrhaly velké a silné střely. V hlavě mi zazvonilo a budu mít z prudkého pohybu krkem namožené svaly, ale měl jsem štěstí.
Stáhli jsme se k vstupnímu bodu.
Výstřely začaly hvízdat kolem nás i z pravého průchodu. Prolétaly kolem nebo se odrážely od zdí jako pingpongový míček, přičemž strhávaly pláty ze zdí a shazovaly je na zem. Slimáci byli vždycky mizerní střelci. Teoreticky jsme díky rudému povlaku brnění
Eternad měli Slimákům vidícím v infračerveném spektru připadat jako duchové.
Přitiskli jsme se na podlahu a opětovali palbu. Tři em dvacítky dohromady vyplivnou dva tisíce čtyři sta výstřelů za minutu. Každý výstřel se rozdělil na devadesát, jak se flešety rozletěly od sebe. Stopovky vložené mezi flešety v purpurovém osvětlení zářily rudě a mizely v temnotách. S plně automatickou střelbou jsme my tři vytvořili pořádný ohňostroj.
Puška se mi zabořila do ramenní vycpávky po kratší dobu, než jsem potřeboval na nádech, a už jsem musel měnit zásobník. Převalil jsem se na břicho, jednou rukou popadnul zásobník ztěžklý nábojnicemi ze sumky na opasku, zatímco jsem druhou vytáhnul a odhodil ten prázdný, lehký jako pírko. Už s pěti prsty je to celkem náročné na koordinaci a já měl dva prsty rukavice prázdné.
Stáli jsme proti stovce tisíc Slimáků. A možná jich bylo i více, pokud byl Howardův odhad stejně špatný jako ten, že se dostaneme do velkého průchodu. Neměli jsme tušení, jestli naše palba Slimáky vůbec zabíjí.
Zašeptal jsem příkaz, nejspíš tak hlasitě, že by ho Howard a Brumby slyšeli i bez rádia. Slimáci nás možná nevidí. Ale zatím je nevidíme ani my.
"Přepnout na poloauto. Alespoň dokud se neukážou," přikázal jsem.
Jelikož jsme je neviděli, naše zbraně ztichly.
Tep srdce se mi hlasitě rozléhal v uších.
Kouř ze spáleného korditu mi zamlžoval vidění.
Mlha se pohnula.
Pohyb se změnil na pevné objekty.
Černé obrněné tvary klouzaly šerem k nám.
Bum-bum-bum!
Při té vzpomínce jsem se otřásl. Slimáčtí válečníci při útoku bušili zbraněmi o brnění, synchronizované jako jeden, a výsledné hřmění mě dodnes pronásledovalo v nočních můrách.
"Dlouho jsme se neviděli, sviňáci," zašeptal Brumby. Vypálil a jeden černý duch přepadnul dozadu a pak se rozplácnul o podlahu.
Než stačila Brumbyho puška zarazit do komory další náboj, vrhla se na nás ze tmy první vlna Slimáků.

Byli velcí jako člověk, obrnění s výjimkou zeleného hlavového konce, kterým vnímali infračervené světlo, plazili se k nám jako lesklé černé banány. Každý válečník nesl zakroucenou elektromagnetickou pulzní pušku, jejíž hlaveň přecházela v čepel meče. Zaplnili průchod od zdi ke zdi a od podlahy ke stropu.
Plně automatická střelba fungovala dobře.
Skončilo to za třicet tři vteřin.
Vím to proto, že mi trvá jedenáct sekund vyměnit zásobník em dvacítky, a když jsme přestali střílet, ležely přede mnou tři prázdné.
Okraj první vlny ležel šest metrů před námi. Z brnění proděravělého flešetami jako cedník vytékal zelený sliz. Mrtvoly válečníků byly naskládané na sebe až ke stropu jako pytle s moukou ve skladišti.
"Propáníčka!" vydechnul Howard do vysílačky.
"Kurva!" prohlásil Brumby.
Sebral jsem prázdné zásobníky na pozdější přebití, jen tak ze zvyku.
Vedle bomby čekaly Brumbyho kontejnery, ne o moc širší než ramena vojáka v brnění. Pokud tady nechceme jen sedět a cvičit si se Slimáky střelbu, mohli bychom vzít aspoň Brumbyho kontejnery, když už jsme nemohli vzít bombu.
"Říkal jsi, že přemýšlíš," otočil jsem se k Howardovi. "Proč je tvoje mapa špatně?"
"Nevíme, jak Pseudocephalopodi pohání své lodě. Možná že nakonec nejsme vůbec poblíž pohonného jádra. Byla to jen intuice."
Praštil jsem se do čela. Teda, udeřil jsem rukavicí brnění do čelního štítu. Dlaň se mi k čelu nedostala ani na deset centimetrů.
"Vsadili jsme budoucnost lidské rasy na intuici?"
"Budoucnost lidské rasy stejně neměla cenu ani parkovacího lístku, Jasone."
Odmlčel se.
"Spoléhal jsem, že budeš improvizovat. To ti jde nejlíp."
Zavrtěl jsem hlavou a zabručel, zatímco jsem aktivoval přístup k Jeebovi.
Howard udeřil pěstí do zdi a další plát uvolněný slimáckou střelbou udeřil o podlahu.
"Tohle roztáhnout nepůjde. V kuse bombu nepřesuneme. Budeme muset kontejner rozebrat."
Brumby zavrtěl hlavou.
"Majore, jsou to tři tuny S-51, v pozemské gravitaci. Tady pořád skoro tuna. Dokázali bychom kontejner tlačit, ale už tak táhneme pár metráků vybavení."
Jeeb se vznášel o dvě stě metrů dál v tunelu vedoucím pryč od osy útoku slimácké bandy, kterou jsme zmasakrovali. V okuláru jsem viděl to, co on. V průchodu nebyl žádný Slimák. Končil uzavřeným slimáckým poklopem, velkým a rozdílným od všeho, co jsem na svých předchozích cestách slimáckou lodí potkal. Byl to takový typ poklopu, který by cizácká zelená úlová mysl vybrala na zabezpečení průchodu k motorům? Možná že se Howard nespletl až tolik.
"A jéje," zašeptal Howard. Ukázal na hromadu mrtvých Slimáků.
Posunula se k nám. Něco dost silného na pohnutí s několika stovkami slimáckých zdechlin, nejspíš pár set živých slimáckých posil, se snažilo protlačit se skrz zátaras a představit se nám.
Upřel jsem pohled na bombu, naši kouli na řetězu. Neměli jsme čas rozebrat ji na přenositelné kusy.
Z hromady vypadnul jeden mrtvý Slimák, odrazil se od ostatních a přikutálel se k nám. Zbytek hromady se znovu posunul.
Ukázal jsem na Brumbyho kontejnery s trhavinami.
"Popadněte tohle. Jděte dál druhou chodbou."
Howard upřel pohled na bombu.
"Co s tím? Jak vyhodíme horu do vzduchu bez bomby?"
Další Slimák se skutálel z hromady. Popadnul jsem jeden kontejner.
"Budeme improvizovat. Pohni zadkem, Howarde."
Urazili jsme s Howardem stovku metrů, za hlasitého oddechování a nadávání na kontejnery, které jsme táhli, když jsem si uvědomil, že Brumby s námi není.
Jeho hlas se ozval ve vysílačce.
"Pane, blokuju po cestě boční průchody megatexem. Ti malí zkurvenci dokážou prolézt těma škvírama jen jeden za druhým. Ale když jim zablokujeme větší průchody, nebudou se na nás moct tak navalit."
Megatex bylo něco jako izolační páska v oboru trhavin. Role trhaviny, na kterou dokázal Brumby hrát jako na stradivárky.
"Fajn. Ale drž se u nás."
Bum!
Jako tečka za rozhovorem otřásla chodbou tlumená, ale jasně rozpoznatelná exploze megatexu. Usmál jsem se. S Brumbym a megatexem přes ten průchod jen tak něco neproslizne.
Sundali jsme každého Slimáka, který se na nás opovážil vystrčit zelenou palici ze škvíry. Ale pořád to vypadalo, že jich přibývá.
Howard ztěžka dusal vedle mě.
"Už jen padesát metrů, Howarde."
Zrychlil jsem. Před námi vylezli ze škvír dva Slimáci. Než stačili zamířit puškami, vypálil jsem dvě rány. Krása flešet spočívá v tom, že se míření stalo zbytečným luxusem.
Slimáci jsou v podstatě pohyblivé pytle tekutin. Zásah je propíchne a roztrhne jako balón. Zahnul jsem v zatáčce, kde ležely obě zdechliny, a uklouznul na rozlitém slizu. Jedna noha mi ujela, upadnul jsem na obrněné koleno a zalapal po

dechu. Slimácká střeva smrdí jako shnilé houby.
Před námi se chodba zase rozdělovala. To neměla. Ale tentokrát byla jedna z nich velká.
Zalapal jsem po dechu a přikázal Brumbymu: "Doleva na dalším rozvětvení. Drž se za námi."
Běžel jsem dál, s Howardem v závěsu.
Za námi propukla střelba a rozléhala se v chodbě. Pulzní pušky při výstřelu piští jako vzteklé vosy. Brumbyho odpověď rachotila. Plně automatická. Takže spousta nepřátel.
Brumby taky lapal po dechu.
"Pane, padesát se jich vyvalilo z té velké chodby dřív, než jsem ji stačil zapečetit."
Zadíval jsem se do tunelu před námi, k našemu cíli. Howard vedle mě hvízdavě oddechoval, oči svítící naléhavostí.
Sekundy utíkaly.
"Dožeň nás, jakmile budeš moct, Brumby."
Postavil jsem se a hnal se jako s čertem za zády k Jeebovi.
Vyhrál jsem sprint k uzavřenému poklopu. Jeeb visel na zakřivené zdi ve výši ramen, chameleóni kůži zbarvenou do purpurová, takže byl neviditelný, pokud někdo nevěděl, kam se dívat. Homeotermické okruhy vyrovnaly Jeebovu teplotu na okolní, takže byl neviditelný jak pro Slimáky, tak pro lidi. Sondy měl přitisknuté ke dveřím a odečítal stav na druhé straně.
"Demolice kupředu," přikázal jsem.
Nic.
"Brumby? Potřebujeme tě tady, hned."
Podlahou opět otřásl výbuch megatexu.
O třicet sekund později kolem mě proběhnul Brumby lapající po dechu, bez batohu. Průrazné nálože megatexu vytahoval z menšího batůžku ve chvíli, kdy mě míjel. Jednou se nadechnul a očima poletoval sem a tam, jak studoval tvar poklopu.
Displej se mi rozsvítil daty od Jeeba. Prostor na druhé straně byl rozsáhlý. Co by mohlo být větší než strojovna kosmické lodě? Jackpot!
Brumby odskočil od dveří a vytáhnul dálkový odpalovač. Na dveře naplácal poctivou porci trhaviny velkou jako bochníky chleba. Přikývnul jsem. Neměli jsme čas zkoušet to znovu, pokud by nepoužil dost.
"Exploze! Exploze!" zařval.
S Howardem jsme se odvrátili od dveří a zaklekli.
"Exploze!" zařval Brumby potřetí a za běhu od dveří stiskl odpalovač.
ČTYŘICET DVA
Klečeli jsme s Howardem blíž u dveří, takže nás exploze srazila k zemi. Kolem nás zasyčel vzduch, jak se vyrovnával tlak mezi chodbou a vnitřní komorou.
Než utichly ozvěny exploze, zaslechl jsem hvízdání pulzních pušek a vycítil, jak mi nad zády poletují střely jako hejno vos.
Zarachotila Brumbyho odpověď.
Přitlačený palbou k zemi jsem mohl sotva otočit hlavu. Howard ležel vedle mě, oči zavřené. Obličejový štít pokrývala pavučina prasklin a z nosu mu ukápla na tvář kapka krve jako slza.
Střelba přestala. Přepnul jsem displej na Howardovy životní funkce. Zelený kroužek znamenal zdravý, zelené blikání zraněný. Howardovo blikání se změnilo na trvalou zelenou záři.
Dotkl jsem se jeho ramene.
"Howarde?"
Nedostal jsem odpověď.
"Brumby?" zašeptal jsem do vysílačky. Taky žádná odpověď. Přepnul jsem sítě, jen tak kdyby něco. "Mimi?" Taky bez odpovědi. Čekali jsme, že bude trup rušit vysílání.
V uších mi zvonilo. Howard, Brumby i Mimi mohli mluvit, ale já je nemusel slyšet.
Za proraženým poklopem, skrze kouř vyvolaný explozí, jsem viděl obrovskou temnotu.
Postavil jsem se a uvědomil si, že jsem si natáhnul koleno. Odkulhal jsem o kus dál chodbou a našel Brumbyho, jak se hrabe v troskách a odhazuje stranou mrtvá těla a kusy pokrouceného kovu.
Nenapadla ho padesátka Slimáků, ale podle rychlého odhadu spíš stovka. Válečníci v černém brnění i nazí. Kamikadze útok, dokonce větší než první, kterým na nás udeřili. Začínal jsem si myslet, že za odpáleným poklopem je něco, co nám nechtějí nechat.
Stál jsem v chodbě docela dlouho a poslouchal kapání tělesných tekutin Slimáků. Zápach střelného prachu se mi v nose mísil se smradem rozstřílených Slimáků.
Brumby se postavil a zanadával. Už jsem ho zase slyšel.
"Co je, Brumby?"
"Kontejner, který jsem nesl, musel jsem ho odhodit, abych k vám doběhl, když jste volal. Pak vybuchly nálože, které jsem nastavil."
Vrazil rukou do hromady slimáckého svinstva, ucpávajícího chodbu od podlahy ke stropu.
"Mexatex. Mikrodety. Všechny naše lepší kousky byly uvnitř." Potřásl hlavou. "Je to pryč."
Doběhli jsme zpátky k vyraženým dveřím. Howard stál u nich a předkloněný do nich zíral.
Jeeb stál vedle něj, nohy roztažené, aby se mohl dívat svými senzory.
Brumby za námi chodbu zapečetil výbušninami, ale cesta zpátky k průniku, kde nás mohla Mimi vyzvednout, zůstávala otevřená. Teoreticky. Slimáci se zřejmě rozhodli, že už nemá smysl útočit na nás po jednom z dveřních škvír. Slimáci se

klidně obětovali, ale věděli, kdy je lepší neúspěšnou taktiku opustit.
Netušil jsem, jak dlouho naše malé příměří vydrží, ale prozatím jsme mohli prozkoumat prostor před námi, aniž by nás Slimáci otravovali.
Zašeptal jsem do rádia rozkaz Brumbymu:. "Vrať se a zkus najít ten kontejner. Zůstaň tam deset minut a ověř, jestli blokáda vydrží."
Postoupil jsem dopředu, abych viděl, na co se dívají Howard s Jeebem.
První věc, které jsem si všiml, byl fakt, že nevím o ničem, na co se dívat. Pak do mě udeřil zápach tak silný, že jsem málem přepadnul dozadu.
"Co to sakra je?" zeptal jsem se Howarda a začal dýchat ústy.
Howard zalapal po dechu, dlaně zbytečně přitisknuté k obličejovému plátu.
"Už jsem byl na čistších toaletách."
Nahodil jsem generátor kyslíku a smrad nahradil uměle vyráběný vzduch. Černočerná tma zůstávala neproniknutelná. Z otvoru se ozývalo vzdálené tlumené vytí.
Otřásl jsem se.
Otočil jsem se k Jeebovi, který stál všemi šesti nohama zabořený v troskách po explozi. Kývnul jsem hlavou dovnitř.
"Je to tvoje, kamaráde," řekl jsem mu.
Proplazil se do otvoru, roztáhnul křídla a pomalu se rozletěl do temnoty. Na jeho infračerveném vidění byla vidět jediná obrovská komnata, tak velká, že ani viditelný, ani infračervený světlomet nedosáhl konce. Asi dvacet metrů pod námi ze zdi vyrůstal ochoz nebo snad balkón. Připevnil jsem lano, slanil dolů a začal spouštět i Howarda. Kroutil se a kýval jako kyvadlo, ale nakonec jsem ho dostal až dolů.
Obrátil se ke zdi interiéru a světlo jeho svítilny se od ní odrazilo. Byla to typická slimácká modrá.
Zamrkal jsem, když zasáhl paprskem světla mě.
Hluboko pod námi vytí zesílilo.
ČTYŘICET TŘI
Slimácký ochoz vedl podél zdi komnaty a sestupoval dolů. Se zapnutými lampami a Jeebem ukazujícím nám cestu jsme šli dolů po ochoze snad dvacet minut. Zvuky našeho dýchání se rozléhaly vzduchem, který páchnul něčím mrtvým.
"Howarde, tohle nevypadá jako strojovna."
Slimácká cestička - nebo spíš skluz? - byla půl metru široká a neměla zábradlí.
Podle Jeebova výškoměrů jsme sestoupili šedesát metrů a vytí narostlo na bolestivou úroveň, až jsem musel stáhnout zesílení zvuků v helmě. Zamířili jsme světlo na zdroj rámusu a paprsky zachytily obrovské bubny, padesát metrů v průměru, točící se na místě jako parní válce. Vytékal z nich šedivý sliz, který padal dolů do temnoty.
Howard, stojící na ochoze za mnou, vykřiknul: "Je to podivné. Není to sofistikovaná technika, kterou bych čekal."
Jakmile se ochoz dostal pod bubny, rozdělil se na několik cestiček, které přemosťovaly prostor komnaty. Sestoupili jsme dalších třicet metrů, až jsme se podle Jeebova sonaru dostali na třicet metrů nad podlahu. Předklonil jsem se tak daleko, jak jsem si jen troufnul, a posvítil dolů. Většina slimáckých věcí byla hladká, ale podlaha pod námi byla šedivá, nepravidelná a hrbolatá jako chodník z kočičích hlav. A připadalo mi, že se pohybuje jako hladina jezera za větru.
Když jsem přejížděl světlem temnotu kolem nás, zasáhl jsem výrůstek na cestičce dvacet metrů před námi. Zaměřil jsem na něj světlo a připadlo mi, že to je jedna z věcí, tvořících dole na podlaze nerovnosti.
"Hej, Howarde!" ukázal jsem a vyrazil tam. Upravil jsem si kulomet přehozený přes záda a až pak si kleknul, abych mohl objekt prozkoumat. Batoh mě zatěžoval, jako by byl plný cihel, takže jsem chvilkové kleknutí uvítal. Dýchal jsem zrychleně, a jak se vzduch s hloubkou ochlazoval, vydechovaná mlha vycházela ventilem z helmy ven a zamlžovala paprsek svítilny.
Bylo to oválné a špinavě bílé jako neupečený bochník chleba.
Sáhnul jsem po tom.
"Howarde, tohle vypadá jako…"
Bochník po mně skočil.
Nadechl jsem se tak prudce, až se to v komnatě rozléhalo.
Byl to miniaturní Slimák. Jak jsem uskočil, proletěl kolem mě, odrazil se od ochozu a spadnul.
S rovnováhou narušenou zbraní a batohem jsem přepadnul dozadu, přes okraj ochozu. Následoval jsem padající embryo a řval.
ČTYŘICET ČTYŘI
Řítil jsem se hlavou napřed třicet metrů dolů a podlaha komnaty se rychle přibližovala. Ve světle lampy jsem viděl kroutící se hromady nahých Slimáků. Bylo jich nepředstavitelné množství. Natočil jsem se a padnul do nich ramenem. Explodovali jako rozdupaná rajčata, ale můj pád zabrzdili. Zastavil jsem se tři metry hluboko pod hladinou kroutícího se moře.
Brnění Eternad je proslulé spíš schopností zabránit průrazu než absorpcí nárazů, ale kromě pálení v naraženém rameni jsem pád přežil. To bylo víc, než se dalo říct o Slimákovi, který se mi kroutil těsně před helmou a zemřel. Pod vizor mi natekl sliz, přímo do pusy, chutnající nahořkle, shnile a po zkaženém mase. Alespoň jsem si to představoval. Málem jsem se pozvracel.
Mlátil jsem sebou a drápal se přes ty malé odporné červy nahoru, dokud jsem se nedostal do otevřeného prostoru. Třicet metrů nade mnou tmu protínal paprsek svítilny, přejíždějící sem a tam.
"Jasone? Jsi v pořádku?"
Hrabal jsem se v Slimácích, jako bych šlapal vodu, a zařval jsem: "Jo! Panebože! Howarde! Tohle jsou jesle!"
"Jsou dospělí? Je na nich vidět nezávislé jednání?"

"Howarde! Dostaň mě odsud!"
"No, je to tak fascinující…"
"Spusť mi lano. Máš ho stočené v dlouhé kapse po levé straně batohu.
Začalo se nade mnou rozléhat škrábání rukavic o polyvis.
"Já nevím, Jasone. Nejsem si jistý, jestli se dokážu spustit dolů. To lano je…"
Obrátil jsem oči v sloup.
"Nechci, abys ty šel dolů! Já chci vyšplhat nahoru! Připevni lano a spusť mi ho."
"Aha."
O deset minut později purpurově zbarvený konec Howardova lana sestoupil z temnoty a zakýval se mi nad hlavou. Čekání mi poskytlo dost času uvědomit si, že by ty kroutící se pištící mrchy mohly být masožravé. Pokaždé, když jsem přesunul váhu a něco do mě šťouchlo, jsem si říkal, že už se nějaký mizerný Slimák dostal přes brnění a chystá se mě posvačit. Pravdou bylo, že byl celý zážitek stejně příjemný a neškodný jako kraulování páchnoucím bazénem plným červů.
Na druhý pokus jsem popadnul lano, připojil se a pak začal centimetr po centimetru šplhat nahoru. Málem jsem se pustil, když jsem ucítil, že mě něco chytlo za botu. Zaječel jsem a kopal kolem sebe, až jsem se začal na laně houpat jako Tarzan. Slimák odpadnul a já po chvíli pokračoval ve šplhání.
Hodinu po mém pádu mě Howard popadnul a vytáhl mě posledních pár centimetrů nahoru na ochoz. Ležel jsem tam a lapal po dechu deset minut, než jsem byl schopný promluvit. Svaly rukou se mi pod Eternadem vyčerpaně chvěly.
"Co je to sakra za místo, Howarde? Co to znamená?"
"No, je to nešťastné."
Howard svinul lano kolem předloktí jako pravý voják.
"To, co ti řeknu, tě asi zklame, Jasone."
Zasyčel jsem.
"Howarde, obrovští Slimáci létající vesmírem vybombardovali Zemi. Před třemi týdny jsem si amputoval dva prsty. Právě jsem vyšplhal z jámy plné kroutících se přišer, velké jako jezero. Jak moc víc ještě můžu být zklamaný?"
Povzdychl si.
"Zatímco jsi šplhal, Jasone, nechal jsem Jeeba prozkoumat komnatu a rovnováhu lodi, kam až se dostal, a taky jsem napíchnul interní diagnostiku trolla. Tahle komnata je hlavní inkubační centrum. Měl jsi pravdu."
Špióni přišli na to, že se Slimáci klonují. Ale já si vždycky představoval, že slimácké líhniště bude něco jako nemocnice, s řadami podivně vypadajících lůžek připojených na životní podporu, nebo tak něco.
"Slimáci prostě rostou v hromadě hnojiva?"
"Zjednodušeně řečeno ano."
"Pokud tohle není strojovna, kam musíme jít, abychom vyhodili ten krám do vzduchu?"
Howard aktivoval Jeebův holotank a před námi se znovu objevilo miniaturní holo trolla. Howard ukázal na holo.
"Upravil jsem to podle výsledků Jeebova průzkumu."
Howard si profesorsky odkašlal.
Zvednul jsem ruce a přerušil ho.
"Končí tenhle příběh nějakou užitečnou informací?"
Přikývnul.
"Jak z dlouhodobého hlediska, tak z hlediska naší současné situace."
"Pokud nevyřešíme naši současnou situaci, nemá smysl myslet dlouhodobě."
"Vydedukovali jsme, že se tato loď nepohybuje reaktivním pohonem."
"Protože se slimácké lodě dokáží přiblížit rychlosti světla."
Howard přikývnul. Začali jsme šplhat zpátky nahoru po ochozu. Zeleně zářící holo trolla se stále vznášelo před námi, vytvářené generátorem, který Howard nesl před sebou jako lucernu.
"Pseudocephalopodi dokáží manipulovat s gravitony."
"K čertu s tebou. Řekni mi, co to znamená."
"Gravitace je dominantní síla vesmíru. Je všude, tahá za všechno. Podle našich hypotéz to způsobují částice. Nedokážeme je přímo pozorovat. To jsou gravitony."
To byl celý Howard, připsat slimácký úspěch částicím, které nikdy nikdo neviděl. Jak jsme stále stoupali, dýchal jsem čím dál rychleji.
"Tak mi ty otravné gravitony setřes z ramen."
"Jsi pravdě blíž, než si uvědomuješ. Pseudocephalopodi opravdu odhání gravitony od svých lodí." Howard ukázal na osten v zadní části trolla. "Myslím, že tady tahle část a výrůstek po levé straně vytvářejí deštník, který štítí loď před gravitací, co je za ním."
Zasípal, ale pokračoval dál.
"Je to, jako by byla loď připevněná ke dvěma gumám, nataženým opačným směrem. Kombinace sil táhne ze všech stran stejně tebe, mě i každý atom ve vesmíru. Pokud narušíš rovnováhu odříznutím zadní gumy…"
"Gravitace poloviny vesmíru ležící před lodí začne loď přitahovat."
Dokázal jsem slabě zahvízdat. Jestli Slimáci dokázali využít půl vesmíru, aby se jím mohli pohybovat, tak na mě ti malí červíci zase udělali dojem. Howard znovu přikývnul.
"Není potřeba žádné palivo, jen napájet energií generátor pole blokujícího gravitaci."
Stiskl ovladač holo generátoru a objevila se maličká firewitch. Ukázal na ramena vycházející z přední části menší lodě.
"Tohle vytváří košík, který sbírá přilétající gravitony a konvertuje je na užitečnou energii. Jako scramjet sbírá kyslík.

Elegantní."
Howard zvednul ruku, odmlčel se a chvíli lapal po dechu.
"Kde je teda ta elegantní mašina zranitelná?" zeptal jsem se.
Howard pokrčil rameny.
"Pokud bychom dokázali stroj poškodit a pokud bychom se dostali přes nepřátelské síly, které jsem na stech tisících podcenil…"
"Howarde, kde?"
Nahodil holo trolla a znova ukázal. "Osmnáct kilometrů odsud vzdušnou čarou. Ale nejpřímější cestou, kterou dokázal Jeeb objevit, je to sedmdesát kilometrů."
Vzhlédnul jsem. Světlý obdélník otevřeného poklopu visel v temnotě vysoko nad námi. Prolezli jsme kolem rotujících bubnů a já zaslechl Brumbyho, snažícího se nás dovolat. Tomu se budou zprávy líbit stejně jako mně. K Brumbymu jsme dorazili o patnáct minut později.
Pobíhal sem a tam kolem okraje poklopu, zbraň v rukou, a každou sekundu přejížděl pohledem chodbu. "Nevím, jak dlouho barikáda vydrží, pánové. Nechápu, proč už sem nevtrhli. Je tady nějaká palivová nádrž, nebo tak něco? Možná bych mohl vytvořit improvizovanou výbušninu…"
Zavrtěl jsem hlavou. Zapečetili jsme se v trollových jeslích, ne u jeho strojovny. Zranitelné místo lodí bylo sedmdesát kilometrů od nás. Se sto tisíci Slimáků to bylo pěkně nebezpečných sedmdesát kilometrů. Náš útok byl jako z kresleného hola, kde se trestanci prokopou z vězení a pak zjistí, že jejich tunel ústí na zahrádce hlídačů. Nebylo se čemu divit, že už na nás Slimáci sebevražedně neútočili. Jestli se umí Slimáci smát, museli smíchy umírat.
ČTYŘICET PĚT
Poslal jsem Jeeba na hlídku, abychom se mohli poradit.
Seděli jsme se zkříženýma nohama v temném průchodu a sledovali, jak Brumby vytahuje obsah svého malého baťůžku. Několik rolek megatexu s pravidelně navrtanými dírami pro detonátory nebo v případě nouze pro staromódní zápalné šňůry typu "zapal a sakra rychle uteč". Měli jsme tubu termitových tyčinek, skvělé pro vypalování děr v trupu lodi, ale už méně vhodné pro roztrhání dané lodě na kusy. Role zápalné šňůry napuštěné magnéziem, dobré pro zapálení termitu, na megatex zbytečně silné.
Brumby prozkoumal svůj malý arzenál a povzdychnul si.
"Pánové, bomba se prý dá udělat skoro ze všeho. Ale my potřebujeme velkou bombu. Pokud to tady nemůžeme vyhodit do vzduchu, neměli bychom prostě vypadnout? Odejdeme, nebo ne?"
Byla to férová otázka. Pokud bychom se vrátili k místu průrazu a zavolali Mimi, aby nás vyzvedla, měli jsme malou naději, že bychom se mohli dostat zpátky na Zemi a zemřít jako poctivá pěchota, botami zaboření do bahna našeho domova. Jinak nakonec Slimáci prorazí naše barikády nebo k nám propašují dost velkou sílu škvírami. Buď to koupíme v boji, nebo nás vyhladoví nebo udusí. Pokud zaútočí, mohli jsme jich zlikvidovat spoustu, ale byla to malá útěcha, když se v komnatě pod námi Slimáci množili rychleji než švábi.
Ale zdrhání nebyl můj styl.
Zadíval jsem se na Brumbyho: "Co chceš ty?"
"Doma na mě toho moc nečeká, pane. Radši to koupím tady, než abych se vrátil do lochu nebo na psychinu."
Otočil jsem se.
"Howarde?"
"Pokud bychom měli důvod vrátit se na Zemi, šanci vyhrát válku, šel bych do toho. To, co jsme tady zjistili o jejich rychlosti blízké světlu, by mohlo mít obrovský dopad, pokud by lidstvo přežilo. Ale jakmile tahle loď vysadí vojáky na Zemi…"
Bylo to jednohlasné. Budeme bojovat do poslední kapky krve, přímo tady. Sáhnul jsem po své M-60 a začal ji naposledy rozebírat.
O dvě hodiny později Brumby a Howard dřímali, Brumby neklidně a s mlácením kolem sebe, Howard klidně a tiše. Pořád dokola jsem si prohlížel hola plánů trolla a něco hledal. Cokoli.
Za mnou se ozvalo zaškrábání kovu o kov. Ztuhnul jsem. Ti malí hajzlíci si našli cestu, na kterou jsme nepřišli. Vždycky byli o chlup, o nanosekundu před námi.
Kulomet stále ležel na dvounožce, nabitý a připravený, zamířený do chodby, nejpravděpodobnější osy postupu nepřítele. Moc daleko.
Sáhnul jsem po Ordově coltu strčeném v podpažním pouzdře. Pradávná, ale spolehlivá zbraň, dost silná, aby sundala i obrněného Slimáka.
Vytasil jsem colt, otočil se a odjistil.
Jeeb odskočil dozadu. Ne snad že by mu kulka dokázala něco udělat.
Uklidnil jsem se.
"Měl jsi štěstí?" zeptal jsem se. Ptát se robota na štěstí bylo skoro stejně pitomé jako se s robotem vůbec bavit.
Ale přísahal bych, že Jeeb přikývnul.
Howard otevřel oko, pak se posadil a protáhnul.
"Stáhneme si jeho data."
O dvacet minut později se chipboard v Howardových rukách třásl stejně jako kabely, připojené k Jeebově břichu.
"Předvídání! To je klíč!" prohlásil Howard.
"Předvídání? To jako předpovídání budoucnosti?" potřásl jsem hlavou.
Byli jsme obklopeni legiemi nepřátel, které nás hodlaly zničit. Ale Howardovo profesorské já ho na okamžik ovládlo.
"Věříme, že Pseudocephalopodi pocházejí odněkud mimo solární systém."

Přikývnul jsem.
"Jakýkoli jiný planetární systém je od nás vzdálený několik světelných let."
"Jo."
"Takže je mezihvězdné cestování neuskutečnitelné. Protože nic nemůže cestovat rychleji než světlo."
"Moje pěst to dokáže, Howarde, pokud se rychle nedostaneš k věci."
Zakroutil očima.
"Pseudocephalopodi vyřešili hádanku mezihvězdného cestování. Už desetiletí si myslíme, že existují místa, kde se čas a prostor tak, jak je známe, kroutí a dotýkají."
Složil obal od zásob a ukázal na místo, kde se dvě strany dotýkaly: "Nejkratší cesta odsud sem. V porovnání s normální, delší cestou," dodal a přejel prstem dráhu mezi oběma body. "Zkratky."
"Logické místo pro zkratku je bod, kde něco stlačilo časoprostor dohromady. Jenom něco silně přitažlivého dokáže svinout časoprostor dohromady."
"Co je tak silné, že dokáže stlačit samotný vesmír?"
"Když se dá dohromady větší množství hmoty, celková přitažlivá gravitace přitahuje další a další. Čím více hmoty se spojí dohromady, tím přitažlivější se masa stane. Představ si hmotu slunce stlačenou tak, že by nebyla větší než jediný elektron."
"Černá díra."
"Tak silná přitažlivost, že nedokáže uniknout nic, ani světlo."
Upřeně jsem se zahleděl před sebe. "Takže tahle loď se složí na něco mnohem menšího, než je golfový míček. Zmačká se tak hustě, že by se dala najít jedině elektronovým mikroskopem."
"Technicky vzato bys ji nenašel ani elektronovým mikroskopem. Hmota by byla nahuštěná natolik, že by se elektron nedokázal odrazit zpět."
"No jo."
"Ale pro Pseudocephalopody je černá díra prostě vesmírná dálnice. Loď se kolem díry přetočí a nechá se vystřelit na druhou stranu."
"A ta druhá strana je?"
"Někde daleko od domova." Howard si opřel lokty o kolena a zapřel si bradu do dlaní.
"Víš, co bych opravdu rád věděl?"
"Jak nám to pomůže vyhodit tenhle krám do luftu?"
"No, to taky. Ale až doteď mě trápilo, jak se Pseudocephalopodi vypořádali s paradoxem relativity."
"Taky kvůli tomu nemůžu už pár let spát." Povzdychnul si.
"E rovná se em cé na druhou. Znáš aspoň tohle?"
"Jo."
"Když se hmota přiblíží rychlosti světla, čas se relativně zpomalí oproti hmotě pohybující se menší rychlostí."
"Jasně. Astronaut se vrátí domů o rok starší, ale jeho dvojče zestárlo o dvacet let.". Přikývnul.
"Při rychlé tranzici černou dírou, s rychlou akcelerací k ní, následované odpovídajícím zpomalením, když loď vyletí, protože se černá díra pokusí loď nasát zpět. Časová dilatace by se neprojevila s výjimkou rychlostí, kterých by bylo dosaženo jen na několik minut, měřeno v tom, co se nesprávně označuje jako absolutní čas. Řekl bych, že by při takové tranzici objekt ztratil jen několik týdnů nebo rok."
"Já myslel, že je to ta tvoje velká hádanka."
"Nejde o ten paradox. Teorie relativity předpovídá, že na relativistických rychlostech se hmota zvyšuje. Hmota urychlená na rychlost světa se stane nekonečnou."
"Takže je na pár minut loď velká jako Jupiter, relativně ke zbytku vesmíru? Ale Slimáci to neucítí? Pak se zase smrsknou?"
"Tak ne. Jde spíš o množství energie potřebné k pohybu hmotou, která se blíží k nekonečnu, chápeš?" Nechápal jsem.
"No a?"
"Ostatní hmota je přitahována z protější strany bodu podobnou rychlostí. Pravděpodobnost, že loď v prakticky prázdném vesmíru zasáhne kousek hmoty velikosti golfového míčku, je extrémně malá. Při rychlosti větší než rychlost světla, v omezeném koridoru, kterým musí loď proletět, je pravděpodobnost kolize dvou objektů, které mohou mít zvětšenou hmotu, extrémně veliká."
"Bum!"
"Velké bum."
"Ale víme, že to Slimáci nějak dokáží. Dokáží se kolizi vyhnout, Howarde. Musí mít radar nebo tak něco."
Zavrtěl hlavou.
"Radar - jakékoli dálkové snímání - je založený na tom, že něco odrazíš zpátky nebo že z detekovaného objektu něco vyzařuje. Nic - ani světlo, ani radiace, prostě nic - se neodráží ani neuniká z černé díry."
"Ale podle Jeebových záznamů dokážeš poznat, jak to Slimáci dělají?"
Howard zašilhal na strop a prohlásil: "Do určité míry ano. Rozplácnul jsi někdy mouchu?"
"Jasně. Občas se netrefím. Jsou rychlé."
"Hmyz a pavouci ještě lépe dokáží vycítit budoucí události způsoby, které laboratorní experimenty zatím nedokázaly spojit s žádným senzorickým mechanismem, napojeným na měřitelný fyzikální fenomén."
"Pavouci mají zabudované křišťálové koule?"
"Předvídání. I když v nanosekundách."
"To je ta velká zpráva?"

"Dohromady s tím, co jsme zjistili o gravitačním pohonu, by to mohlo lidstvu poskytnout klíč k mezihvězdnému cestování. Mohli bychom přenést boj k Pseudocephalopodům. Bojovat na blízko."
"Odletu lidstva ke hvězdám stojí v cestě jen jedna malá překážka, Howarde. Za týden nebude lidstvo."
"Ne, když tuhle loď vyhodíme do vzduchu."
"Kdybych ji mohl vyhodit do vzduchu, už bych to udělal!"
Howardovo předvádění roztržitého profesora mě většinou bavilo. Ale ne teď.
Ukázal jsem na Brumbyho, který si právě protíral oči, jak ho probudilo mé řvaní.
"Brumby nemá dost zasraných výbušnin ani na potopení kajaku! Poslal jsem Jeeba na hlídku, protože potřebujeme nějaký nápad. Po dvaceti minutách stahování, objevil jsi něco, co by nám pomohlo tuhle loď zničit?"
Howard se odmlčel a zatahal se za ret.
"No, vlastně nic."
"Sakra, Howarde. Unesl jsem vesmírnou loď. Porušil jsem všechny důstojnické přísahy. Kvůli mé pitomosti vybuchla další loď. Ve vesmíru zemřelo čtyřicet šest lidí. Udělal jsem to všechno jen proto, že jsi tvrdil, že víš, jak to tady zničit. Ale po zkurveně dlouhém studování zkurvených emzáků mi dokážeš akorát říct, že sedíme na hromadě zkurveného hnojiva?"
Opřel jsem se dlaněmi a hlavou o kovovou stěnu, jako bych ji dokázal odtlačit, a snažil jsem se zahnat vztek.
Brumby si odkašlal.
"Hnojivo, pane? Nebude to náhodou dusičnan amonný?"
Povzdychnul jsem si a ukázal na Howarda: "To se zeptej jeho, Brumby."
Howard se praštil do čela.
"No jasně!"
ČTYŘICET ŠEST
Howard poskakoval a tancoval, rukama mával nad hlavou.
Brumby zběsile mrkal.
"Jó, jó!"
Můj výbuch je zjevně taky dohnal k šílenství. Obrátil jsem se k nim a zeptal se: "Co je?"
Howard se radostně šklebil.
"En há čtyři, en ó tři!"
"Brumby? Anglicky?"
"Z dusičnanu amonného se dělají bomby."
"Opravdové bomby?"
Howard přestal tancovat.
"V roce 1947 začal hořet lodní náklad hnojiva na bázi dusičnanu amonného. Exploze a vzniklá vlna zničila přístav Texas City a rozbila okna až v Galvestonu o patnáct kilometrů dál. Exploze vyvolala hřibovitý oblak vysoký skoro kilometr. Lodní kotva vážila jeden a půl tuny. Zarazila se tři metry do země pět kilometrů od přístavu."
"Míchá se s naftou," řekl Brumby.
"Brumby, nemyslím si, že vesmírné lodě mají na palubě naftu."
"Nemusí se míchat. Je stabilní vůči nárazům. Můžete do toho praštit kladivem i střelit. Ale pokud dusičnan zahřejete nad bod rozpadu, což je 200 stupňů Celsia, tak bum, letí do nebes," zvednul Brumby ruce nad hlavu jako dirigent symfonie.
"Jak velkou bombu s tím dokážeš udělat?"
"Kolik dusičnanu máte, pane? V Texas City bylo dva tisíce tři sta tun."
Vlasy se mi naježily. A i chlupy na rukou a na dalších místech těla.
"Co musíme udělat?"
Brumby sáhnul po termitové tyčince.
"Termit hoří asi při tisíci stupních Celsia. Nacpeme termit do hromady hnojiva, v pravidelných intervalech. Zapálíme zápalnou šňůru. A zdrhneme."
Podrbal jsem se na bradě.
"Jak dlouhou můžeš tu zápalnou šňůru udělat?"
Brumby zvednul kotouč se šňůrou a odměřil si ji na lokte. Pak spočítal termitové tyčinky.
"Jelikož některé šňůry musejí být delší, protože je budete zapalovat dřív, tak maximálně deset minut."
Zamračil jsem se.
"Vyšplhat z té jámy mi trvalo skoro hodinu."
Brumby ukázal na Jeeba.
"Tak ať to udělá robot, pane. Může odletět."
Miliony masově vyráběných Jeebových bratránků už od přelomu století čistily podlahy, zastřihovaly křoví a malovaly zdi. Jeeb dokázal létat jako orel, nabourávat kódy, překládat v reálném čase jakýkoli známý lidský dialekt a sledovat každého vojáka v pěchotní divizi, ale jeho současné vybavení a naprogramování bylo určené k pohybu, sebeúdržbě, měření a zpracování dat. Potřásl jsem hlavou.
"Jeeb nedokáže ani zapálit zápalku. Natož hrabat díry a umisťovat bomby."
"Nemůžeme je prostě hodit dolů?" zeptal se Howard. "Jako zapálené tyčky dynamitu?"
Brumby zavrtěl hlavou.
"Můžete hodit zapálenou sirku na papír, a stejně nechytne. Žár musí být uzavřený."
Ukázal na našich pár tyčinek termitu.

"A navíc nemáme náhradu, abychom si to vyzkoušeli."
V žaludku se mi usadil kus ledu. To, že jsem věděl, co dělat, mi to nijak neusnadňovalo.
"Takže budeme muset jít dolů a odpálit to. A nebudeme mít čas se vrátit."
Zírali jsme jeden na druhého.
Brumby zvednul ruku.
"Udělám to, pane. Stejně jsem logická volba, když jde o bomby a zápalnou šňůru."
Zavrtěl jsem hlavou.
"Výsada velícího důstojníka, Brumby. Sirky dokážu zapalovat jako ti nejlepší žháři."
"Hele, vymyslel jsem to já," prohlásil Howard. "Udělám to já."
"Tak možná zůstaneme všichni a uděláme to společně," navrhnul Brumby.
Howard vyskočil na nohy a začal přešlapovat sem a tam.
"Ne. Někdo musí dostat domů informace o pohonném systému. Pokud bude bomba fungovat, tuhle bitvu vyhrajeme. A pokud doneseme zpátky i informace, dáme lidstvu šanci vyhrát válku."
Brumby posbíral termitové tyčinky a nacpal si je do batůžku.
"Pošlete zpátky robota."
Sáhnul jsem po batůžku, ale Brumby uhnul.
"Mimi nebude vědět, že se má vrátit jen pro Jeeba," řekl jsem. "Kromě toho nemá smysl, abyste zemřeli i vy dva."
Pokud na ně nevytáhnu hodnost, vznikne z toho trojstranná rvačka o právo vyhodit se do vzduchu. O filozofické debatě o povaze hrdinství a sebeobětování nemluvě.
V náprsní kapse pod brněním mi zavibrovala holokrychle napojená na Jeeba. Zarazil jsem se a podíval se na něj.
Jeeb stál v zablokované chodbě a poskakoval nahoru a dolů na všech šesti nohách a viditelně pískal.
Zeď, na kterou ukazoval, začala zářit. Objevil se na ní prstenec velký jako čumák cisterny. Nejprve rudý, pak oranžový, až přešel do bílého žáru.
ČTYŘICET SEDM
Přejel jsem pohledem ze zdi na Brumbyho a Howarda.
"Vypadá to, že Slimáci mají taky něco jako termit."
Ukázal jsem do průchodu, za barikádu, k průrazu, kde může Mimi přistát s V-Star.
"Howarde, jdi. Jeebe, ty taky. Než se Slimáci propálí sem."
Kruh ve zdi už celý zářil bíle. Odkápl z něj roztavený kov, dopadl na podlahu a zasyčel.
"Brumby, my rozmístíme termit."
"Jasone…" řekl Howard.
Ukázal jsem na Jeeba a přikázal: "Dobře se o něj postarej."
"Rozumím."
Jeeb roztáhl křídla a vznesl se.
Z rozpáleného kruhu ve zdi odkapávaly kapky kovu.
Howard se otočil a rozběhl se zpátky k průrazu. Musel se přitom vyhnout jiskrám vyletujícím ze zdi.
Otočil jsem se a uviděl, že Brumby už přelézá otevřeným poklopem do inkubační komory. Rozběhl jsem se za ním.
Zadunění a zasyčení oznámilo pád vypáleného kruhu ve zdi.
O sekundu později se odrazila střela z pulzní pušky od zdi hned nad otevřeným poklopem, ke kterému jsem běžel.
Skočil jsem dovnitř, překulil se na nohy a následoval Brumbyho dolů po spirálním ochozu. Naše lampy při běhu houpavě protínaly temnotu sem a tam.
Kolem ucha mi zabzučel čmelák, pak další.
Přepnul jsem optiku na pasivní infračervenou a podíval se nahoru. Několik desítek metrů nad námi poletovaly infračervené paprsky slimáckých reflektorů a hledaly nás. Dolů zamířily další výstřely z pulzních pušek, spíše náhodné než mířené. Slimáci nedokázali vidět světla našich světlometů a jejich vlastní zřejmě neměla takový dosah, aby nás dokázali odhalit. Pohybovali se pomalu prostorem, ve kterém panovala stejná tma pro ně i pro nás. Tipoval jsem, že máme tak tři minuty náskok.
Brumbyho jsem dohnal na rozšířeném místě ochozu, kde jsem našel larvu Slimáka. Stál předkloněný, ruce na kolenou a hlasitě oddechoval, batůžek s termitem a zápalnou šňůrou přehozený přes brnění. Z opasku mu visela polní lopatka pro vyhrabání děr pro nálože.
"Odsud se musíme spustit, Brumby."
Vzhlédnul a přejel mi paprskem světlometu přes obličej.
"Ano, pane."
Střelil jsem pohledem nahoru. Slimáci přestali plýtvat municí, ale stále rejdili infračervenými paprsky sem a tam a hledali nás.
"Hele, Brumby. Tam nahoře je jich možná tucet. S našimi světlomety je uvidíme dříve než oni nás. Boj jeden na jednoho nezvládnou a naše brnění je lepší. Není potřeba, abychom tady zůstali oba a umisťovali nálože. Probojuj se ven."
Natáhnul jsem ruku k batůžku.
"Dej mi to."
"Pane? Připadá mi, že jste líp kvalifikovaný k boji se Slimáky a já jsem líp kvalifikovaný na rozmisťování náloží."
Narovnal se, ale batůžek mi nepodal.
Přetáhl jsem si přes hlavu kotouč lana.
"Brumby, tohle je armáda, ne debatní kroužek. Dej mi ten batoh."
Přes zeď komnaty přejel slimácký paprsek, hned nad námi."

Brumby zavrtěl hlavou a paprsek jeho svítilny se zakomíhal sem a tam.
"Co mě čeká doma, pane? Vězení? Psychárna? Děkuju mockrát, ale radši padnu pro dobrou věc."
Fakt, že byla Brumbyho analýza správná, neznamenal, že ho mám nechat umístit nálože. Blbá věc na velení byla, že velitelé museli občas dělat pořádné blbosti.
"Brumby, rozkazuju ti. Dej mi ty nálože."
Práskl Slimácká střela zaduněla o ochoz kousek od nás.
Brumby si zaháknul prst o popruh batohu a zadíval se mi do očí.
"Ano, pane. Víte, že poslední věc, kterou bych kdy v životě udělal, je neuposlechnutí rozkazu."
A pak Brumby ustoupil dozadu, přímo do vzduchu, a klidně spadnul do temnoty.
ČTYŘICET OSM
Zíral jsem do tmy. Ozvalo se měkké plácnutí, jak Brumby dopadl do želatinovité polévky z larv a dusičnanu amonného. Zvuk se začal odrážet od zdí.
Slimácká světla sebou škubla a zaměřovala. Už byli blíž. Do ochozu narazilo několik výstřelů.
"Do prdele!" zašeptal Brumby do vysílačky.
"Brumby? Jsi v pořádku?"
"Nic zlomeného, pane."
Polknul jsem slzy.
"Brumby, to, co jsi právě udělal…"
"Se vší úctou, pane. Je hotovo. Teď mi musíte odhánět od zadku Slimáky, ať můžu začít kopat."
Obrátil jsem se a zamířil po ochozu nahoru. První paprsek slimácké infračervené svítilny mi přejel po brnění. Trojranná dávka z kulometu poslala světlo i jeho majitele přímo dolů do jámy.
Jeden vidící pěšák proti družstvu slepých Slimáků, to není moc fér boj. O dvacet minut později jsem se dostal zpátky do průchodu, který vedl k Mimi, Howardovi, Jeebovi, a možná dokonce i domů.
"Brumby?"
"Právě jsem zahrabal poslední, pane. Měla by to být skvělá pecka. Zapaluju první šňůru. Deset minut, pane. Dejte na sebe pozor."
Nadechnul jsem se a otevřel ústa. Za deset minut by se Brumby snad stihl dostat zpět na ochoz, ale ještě by mu chyběla půlhodina k záchraně. "Ty taky, Brumby."
Když jsem se dostal k díře propálené Slimáky do zdi, vyplazilo se z ní za neustálého střílení deset Slimáků. Popadnul jsem kus uříznuté zdi jako štít, zaklekl za něj a střílel, dokud nepadnul poslední. Vystřílel jsem poslední nápoje z M-60, a tak jsem zbraň s výčitkami svědomí odhodil.
Pokud jsem měl udržet Slimáky od Brumbyho, nejlepší by bylo zapečetit tuhle díru zbývajícím megatexem a pak zamířit zpátky k průrazu, kde už jsme Slimáky zastavili předtím.
Rozběhl jsem se k průrazu. Po pár krocích jsem uslyšel, jak nastavená nálož průchod zacpala. Přepnul jsem bradou rádio na velitelskou síť. "Mimi? Howarde? Příjem."
Pokud to Howard zvládnul, už by byl můj odvoz odsud dávno fuč, letící jako o závod pryč od výbuchu, na kterém závisela budoucnost lidstva.
Zkusil jsem síť družstva. Tak bych se dovolal jenom Howardovi, který nejspíš neměl rádio zapnuté a stejně by nevěděl, jak odpovědět. Nic.
Vyrazila na mě vlna Slimáků. Střílel jsem je flešetami z M-20, dokud mi nedošly. Sumky na zásobníky byly prázdné. Ještě tři Slimáci se snažili dostat až ke mně. Vytasil jsem Ordovu pětačtyřicítku a sundal všechny tři, ale jeden stačil vystřelit a zasáhnout mi stehno. Nebýt brnění, urazilo by mi to nohu.
S kulháním jsem se dostal za poslední zatáčku. Žlutý plastový špunt, který zapečetil dvoumetrový otvor po průrazu, byl stále bezpečně na místě. To nic nedokazovalo. Při dokování by tady zůstal, ať už Mimi Howarda a Jeeba zachránila, nebo ne.
Dovlekl jsem se k průrazu, opřel se rameny o špunt jako o polštář a podíval se na počítač.
Pokud Brumby odvedl svou práci dobře, zbývalo nám pět minut života. A pokud Howard a Jeeb odvedli svou, mohla lidská rasa přežít.
Náhodou jsem přejel pohledem na podlahu a srdce mi poskočilo.
ČTYŘICET DEVĚT
Kleknul jsem si a zvednul čtvereček papíru o trochu větší než staré poštovní známky.
Usmál jsem se. Byl to obal od Howardovy nikotinové žvýkačky. Dostali se s Jeebem až sem, dokonce měli dost času, aby si Howard stačil vybalit žvýkačku. Kdyby je tady Slimáci chytili, byly by na podlaze vystřílené nábojnice a krev nebo tělo. Howard zahnaný do rohu se rval jako divoká kočka s osmi dioptriemi. Nepadl by, aniž by si vystřelil. Takže to zvládli.
Vytáhnul jsem zásobník z pažby pistole, celkem neohrabaně, protože jsem na to měl jenom tři prsty. Pak jsem sáhl po dalším zásobníku a nenašel nic. Zkusil jsem neúspěšně zavolat Brumbyho na síti družstva. Čekal jsem to, s ohledem na rušení zdí mezi námi.
V malé kabině, kterou jsme pronikli do lodi a zahájili tuhle bitvu, se stále ještě válely trosky z předchozí přestřelky. Kontejner se semtexem, který jsme tady nechali, byl pryč. Slimáci nebyli pitomí. Bez munice jsem mohl Slimáky snažící se dostat k Brumbymu zpomalit jedině zabarikádováním průchodu. Natahal jsem na hromadu trosky a poskládal z nich mizernou barikádu.
Opřel jsem se o plastový špunt a sklouznul po něm dolů, až jsem seděl na podlaze, s roztaženýma nohama a hlavou opřenou o špunt. Obrátil jsem pětačtyřicítku, abych ji mohl ve zdravé ruce držet za hlaveň, ať můžu Slimáky aspoň

mlátit pažbou. Ani nevím, proč jsem se obtěžoval. Slimáci i já se za čtyři minuty změníme na drobné kousky meziplanetárního odpadu. Nebo ne, a v tom případě jsem proti přesile sto tisíc na jednoho stejně neměl šanci vydržet dlouho.
Když se to vezme kolem a kolem, bylo to pěkných dvacet pět let. Poznal jsem své rodiče, ačkoli jsem s nimi nebyl tak dlouho, jak bych si přál. Vyrostl jsem. Seznámil se s dobrými lidmi. Vlastně s těmi nejlepšími. Prožil jsem si velkou životní lásku, ačkoli trvala jenom 616 dní. Mám kmotřence, kterého miluju jako své vlastní dítě. No a v závislosti na tom, které dějiny světa čtete, jsem zachránil svět.
Počítač zapípal. Tři minuty.
Říká se, že dumání nad smrtí přichází v několika fázích: odmítání, hněv, něco dalšího a nakonec smíření.
Možná že tohle je ta věc, v níž jsem měl ve srovnání s ostatními sirotky větší štěstí. Vojákovým osudem je zemřít nečekaně a mladý. Vojáci často umírají šlechetně. Vojáci často umírají pro cizí pýchu nebo pitomost. Ale jen málokdy je vojákovým osudem mít dost času, aby mohl přijmout vlastní smrt.
Předpokládal jsem, že tohle je fakt, před kterým po zbytek života neustoupím.
"…ustup."
V helmě se mi ozývaly mé vlastní myšlenky. Těsně před koncem jsem začal mluvit sám se sebou.
"Jasone? Ozvi se. Není čas dokovat," ozvala se Mimi. "Prostě prorazím most skrz ucpávku. Uhni a pak rychle skoč dovnitř. Protože za patnáct sekund nahodím zpátečku.
Na druhé straně místnosti se rozpadala má bariéra z trosek.
Dovnitř se vplazili Slimáci, tak hustě, že jsem je nedokázal spočítat.
Vyškrábal jsem se na nohy a otočil se.
Ucpávka se prohnula dovnitř jako obrovská žvýkačková bublina.
Prásk!
Mimi vrazila dokovací můstek skrze ucpávku. Náraz mě i s ucpávkou odhodil jako velkou rudou kuželkovou kouli na šest metrů daleko do chodby. Slimáci se rozletěli jako kuželky.
"Jasone, doufám, že jsi mě slyšel. Protože pokud nebudeš uvnitř mostu, až se stáhnu, vystřelí tě explozivní dekomprese do vesmíru."
Strhnul jsem ze sebe plastovou ucpávku jako deku ráno o vánocích a vyškrábal se na kolena.
Všude kolem mě se kroutili Slimáci. Praštil jsem jednoho pěstí, druhého pažbou a divil jsem se, proč už mě nezastřelili.
Slimáci mě ignorovali a tlačili se kolem mě, k Brumbymu a naší nouzové bombě. Ignorovali mě, protože já jejich invazi zastavil nemohl. Ale přišli na to, že Brumby ano.
Šest metrů ode mě čekal most.
Začal jsem se plazit. Řemení se mi zachytilo o roztrhnutou ucpávku. Škubnul jsem a táhnul ucpávku za sebou.
Tři metry k poklopu mostu.
Zaslechl jsem zvenčí zvuk trysek, přenášený kontaktem mezi trupy V-Star a trolla.
Díra mezi mnou a poklopem na konci mostu se zvětšila na čtyři metry. Mimi začala couvat.
Počítač zapípal. Dvě minuty do exploze.
Odepnul jsem si postroj a setřásl ho ze sebe. Dopadnul na podlahu vedle vypuštěné ucpávky.
Skočil jsem po rukojeti poklopu, chytil ji a nechal se vytáhnout do vesmíru, jak se V-Star začala vzdalovat od trolla.
Zakroutil jsem a poklop se otevřel. Procpal jsem se dovnitř. Poklop zaklapnul a pak do něj udeřil proud atmosféry unikající z proraženého trupu.
Obrnění Slimáci nasávaní vakuem ven vířili jako rozsypané černé kostky. Průchod se stal neprostupným. Slimáci se nedokázali dostat přes vakuum a teď už to k Brumbymu a náložím nestihnou.
Ležel jsem uvnitř bílé trubky dokovacího mostu a jen oddechoval a poslouchal zvuky trysek, jak Mimi otáčela V-Star, aby mohla nahodit hlavní motor.
Otočil jsem se a přitiskl obličejový štít helmy k průzoru v poklopu.
Byli jsme už dvě stě metrů od obrovského povrchu trolla a rychle se vzdalovali.
"Jasone? Jsi uvnitř?"
"Jsem."
Počítač zapípal. Jedna minuta.
"Drž se."
Mimi zažehla hlavní motor a zrychlení mnou praštilo o poklop mostu jako mušketovou koulí zaraženou do hlavně muškety.
Nevím, kolik géček jsme měli, ale obličejový štít mi začal rudnout krví vytékající z nosu.
Byl jsem naražený přímo na průzor. Troll za námi velký jako město už byl malý jako míček. Bradou jsem ztmavil průzor.
Srdce se mi rozbušilo a myslel jsem na Brumbyho.
Vypadalo to, jako by se troll otřásl. Každou sekundu byl menší a menší a najednou se změnil na miniaturní východ slunce.
Začala nás pronásledovat žlutá exploze.
"Leť. Leť, ty mrcho!" ozvala se mi ve sluchátcích Mimi.
Plameny nás dohonily za několik sekund. Loď sebou škubla a začala se otáčet. Trosky do nás bubnovaly, jako by začala průtrž mračen.
Loď se otočila a já v mostu poletoval sem a tam.
A pak byl vesmír zase černý. Řev hlavního motoru ztichnul a přetížení mě přestalo tlačit ke stěně. Vznášeli jsme se ve vesmíru.

"Jasone? Jsi v pořádku?"
"Potlučený. Ale jsem rád, že jsem tady. Máš to u mě."
"Howarde?" zeptala se Mimi.
"Propáníčka!"
Přitáhl jsem se k vnitřnímu poklopu mostu a proletěl do kabiny výsadku, kde byl uvázaný Howard, se sundanou helmou, takže mu hlava vykukovala z brnění, až vypadal jako podvyživená želva. Sundal jsem si helmu a pustil ji, nechal jsem ji vznášet v kabině.
Mimi Ozawová se prosoukala z letové paluby k nám. Tentokrát jsem se díval.
Vletěla do kabiny, sundala si vlastní helmu a uhladila si oběma rukama zpocené vlasy. Uvědomil jsem si, že nikdy nevypadala krásněji.
"Už to letí samo," řekla.
Howard se na ni mračil, dokud se neusmála.
"Ale dokážeme se vrátit domů?"
"Jsme namíření správným směrem a dost blízko, aby nás pozemská gravitace přitáhla za další tři dny. A pokud myslíš všechny ty neaerodynamické trysky a tanky… Snadno se nasadí, snadno se sundají."
Ukázala na rudé tlačítko ve tvaru muchomůrky, zakryté štítem a umístěné vedle záložního panelu s ukazateli v přední stěně.
"Než zamíříme do atmosféry, zmáčkneme tohle. Výbušné šrouby to všechno odhodí a my budeme moct přistát."
"Generále Wandere," oslovila mě, "tohle je podruhé, co jste měl zpoždění na můj autobus." Pak se znovu usmála, žhavě jako předválečné sluníčko.
"Hezká jízda, majorko. Jedna invazní loď velikosti Toleda roztrhaná na kusy. O sto dvaceti jedna opravdu škaredých stíhačkách nemluvě."
Zatímco jsem mluvil, proletěla do kopule systému Mercury a pomalu se tam otáčela, užívala si výhled na vesmír.
Její další slova byla studená.
"Jenom sto dvacet."
PADESÁT
"He?"
Mimi se odrazila od pozorovací kopule a začala ručkovat k letové palubě.
"Firewitch Alfa. Přímo za námi a pronásleduje nás."
"Ale…"
"Většina firewitchí byla připojená k trollovi. Mělo to ale hlídky. Tahle musela přežít."
A nejspíš bude pěkně naštvaná.
"Dokážeme mu utéct?" zavolal jsem na Mimi.
"Nejspíš ne," odpověděla a plazila se tunelem. "I kdybychom měli palivo nazbyt. A to nemáme."
Howard se vznášel vedle přístrojového panelu v přední zdi. Zadíval se na jeden z přístrojů, zaťukal na něj a prohlásil: "Tenhle ukazuje osmdesát pět procent."
"Díváš se na palivo pro záložní manévrovací trysky. Ty nám nepomůžou. Pokud vyplýtváme hlavní motor, nebudeme moct zpomalit. Pokud nezpomalíme, vstoupíme do atmosféry moc rychle. Buď se odrazíme a vyletíme na oběžnou dráhu kolem Měsíce, kde se udusíme, zmrzneme nebo umřeme hlady, nebo prorazíme a uhoříme."
Nasadil jsem si helmu.
"Takže co budeme dělat?"
"Troufáš si znovu vystřelit z Mercury?"
Jiný návrh se neozval. Přeletěl jsem ke kopuli a nacpal se do křesla. Už mi to připadalo jako doma. Nahodil jsem systém a klec kolem mě zapištěla a otřásla se. Zkusil jsem pedály, otočil se doleva a pak doprava a změnil elevaci, pak jsem stáhnul křeslo dolů relativně k horizontu. Stáhnul jsem věž a nahodil zvětšení. Ani jsem nemusel.
Modrá oproti černé vesmíru, s navigačními světly blikajícími ve vzorci, který dokázali pochopit jenom Slimáci, se proti nám řítila stíhačka firewitch, už na dostřel a se zbraňovými rameny rozevřenými.
Mimi se nejspíš dívala do zpětného zrcátka.
"Jasone?"
S balistickými zbraněmi ve vesmíru není vzdálenost problém. Z praktického hlediska se střely systému Mercury nezpomalí. Míření taky nebylo faktorem, ne s cílem velkým jako blížící se firewitch.
Stiskl jsem spoušť. Zbraň zařvala. Z půltuctů rotujících hlavní vyšlehnul oheň.
A přestal.
Žluté stopovky se rozletěly kupředu a stovka granátů ráže třicet sedm milimetrů explodovala ve stovce oranžových záblesků na nose firewitche, aniž by způsobila nějaké škody.
"Jasone? Proč jsi přestal?"
"To ne já!"
Podíval jsem se dolů. Prst v rukavici tisknul spoušť tak silně, až se třásl. Přejel jsem očima ukazatele a pak zaúpěl, když jsem si všiml blikajícího rudého světla. Na první firewitch, se kterou jsme se utkali, jsem šťastně vyplýtval většinu munice. Teď jsem si přál, abych si nějakou nechal.
"Ukazatel munice byl v zelené. Ale zbývalo nám jen sto nábojů."
Firewitch vypálila první střelu. Zamířila k nám jako rudá kometa a pak mi proletěla kolem levého ramene ve vzdálenosti sto metrů.
"Nebude jim trvat dlouho, než se zaměří."

Letěli jsme vesmírem rychlostí dvaceti tisíc kilometrů za hodinu. Firewitch nás pronásledovala ještě rychleji. Zabírala vesmír, ve kterém jsme byli sotva před pár sekundami. Za chvíli to skončí.
Udeřil jsem do klece věže tříprstou rukou a vyjeknul. Dostali jsme se tak daleko! Vyhráli proti neuvěřitelné přesile!
Doslova jsem se vzdal kusu sebe sama. Brumby obětoval život.
Brumby, který dokázal udělat bombu skoro ze všeho.
Zarazil jsem se a zadíval se na svůj odraz v kopuli, pak jsem se zeptal Mimi: "Jaké palivo používá záložní tryska?"
"Proč?"
"Sakra, co je v tom?"
"Kapalný kyslík a vodík."
"Je to výbušné?"
"Jo."
"Kolik toho máme?"
Už jsem se odpoutával z křesla.
"Tak dva tři tisíce kilo."
Zamířil k nám další výstřel firewitche a proletěl těsně kolem. Přehnal se mi nad hlavou, bez jakéhokoli zvuku, ale byl dost blízko, že jsem zahlédl na jeho rotující modré straně slimácké hieroglyfy.
Vzhlédnul jsem. Ramena firewitche se mírně posunula. Další výstřel bude plnou salvou.
Sklouznul jsem do kabiny a odrazil se k náhradnímu panelu. Připadalo mi, že se vznáším pomalu a lenivě jako pouťový balón.
Trhnutím jsem otevřel ochranný kryt a vrazil zraněnou rukou do tlačítka ODPÁLIT. Ve stavu beztíže neměl úder dost síly, aby přetlačil pružinu určenou pro pozemskou gravitaci.
Který idiot inženýr na tohle nemyslel?
Přitáhnul jsem se k panelu, zapřel se nohama a znovu udeřil.
Cvak.
Explozivní šrouby zaduněly, ne všechny najednou, jak se nám od povrchu kousek po kousku odtrhávalo vedení, trysky a tanky a vznášely se za námi.
Doletěl jsem do kopule a zahlédl, jak stříbrný obdélník odhozeného vybavení míří přímo do zranitelného kyklopského oka firewitche.
"Mimi, radši spal trochu šťávy, nebo se vyhodíme do vzduchu taky."
Ale firewitch neexplodovala jako troll. Oko sice vybuchlo, ale pak jako lusknutím prstů světla zhasla a loď zpomalila a začala se otáčet.
Howard strčil hlavu do kopule a sledoval, jak se vyřazená loď pomalu otáčí, nesená setrvačností pomalu za námi, k Zemi.
"Propáníčka. Jason Wander, tříprstý bukanýr."
"Cože?"
"Právě jsi se postaral o zajetí první nepřátelské lodě v téhle válce."
Howard se natlačil ke mně do bojové klece a já nás otočil, abychom se mohli podívat dopředu.
Modrá Země se mírumilovně vznášela ve vesmíru, se stříbrným Měsícem kousek od sebe a pruhem mléčné dráhy narušujícím temnotu za nimi.
Ukázal jsem ke hvězdám.
"V téhle galaxii nejsme sami. Je náš osud tam někde?"
"Chtěl jsi říct cíl."
"Ne, nechtěl."
PADESÁT JEDNA
"Pane generále?"
Můj hlavní seržant klepe na poklop vedoucí do mé kanceláře a otevírá ho.
"Je čas, hlavní seržante Orde?"
"Ano, pane."
Zvedám se od stolu a protírám si ruku.
"Věděl jsem to."
Organické protetické prsty jsou údajně nerozlišitelné od původních. Ale při změně atmosférického tlaku, když křižník třídy Metzger zrychluje k provedení časoprostorového vsunutí, vždycky cítím v prstech píchání.
Lodní posádka na můstku generála převážené divize při vsunutí opravdu nepotřebuje. Už je to rutina. Ale je to taky tradice. A tradice je pro vesmírné síly stejně důležitá jako pro staré pozemské námořnictvo.
Ord kráčí vedle mě a drží chipboard, který mám podepsat, při chůzi překlikává mezi jednotlivými dokumenty. Genialita je možná z devadesáti procent tvrdá práce, ale velení divizi je z devadesáti devíti procent papírování.
Ord vypíná chipboard.
"To je prozatím vše, pane."
Usmívám se. Opravdová práce, kterou tahle loď celá flotila - odvede, je ještě pořád měsíce a světelné roky daleko.
Zastavuju se před průchodem na můstek. Lodník s malou ruční píšťalkou si mě všiml.
Vyskakuje do pozoru, odpískává signál a jednu notu při tom netrefuje.
Přejedu pohledem jeho hrudník. Řádek se stužkami je stejně krátký, jako je jeho kůže bledá a dětská. Ale má připnutou modro-zlatou stužku Rodgera Younga.
Rodger Young, první gravitačně štítěný rychlý korvetní transportér, s posádkou plnou chytrých mladých děcek,

explodoval na své první cestě ještě dřív, než se dostal z orbity kolem Země.
V nejlepší vojenské tradici dostala děcka, která si ani nestačila všimnout, co se děje, medaile in memoriam, protože někdo udělal chybu.
Přeživší sirotkové Rodgera Younga byli rozděleni mezi další lodě. Tenhle kluk nejspíš nikdy předtím na loďmistrovskou píšťalku nehvízdal.
"Pozor!" vykřikuje. "Velitel divize na můstku!"
Procházím kolem hlavního hola a salutuju kapitánce. Tedy vlastně admirálce.
"Jak to jde?"
Admirálka ukazuje na čelní obrazovku.
"Nic neobvyklého. Rychlé transporty už provedly vsunutí před dvěma dny."
V zelené záři čelní obrazovky vidím v jejích očích touhu.
"Chybí ti ty rychlé krámy, co, Mimi?"
Usmívá se. Upozornit na to na můstku by bylo velmi neprofesionální, ale je stejně krásná jako toho dne, kdy jsme se poprvé potkali.
"Okamžitě bych Metze vyměnila za velení na některé lodi třídy Brumby."
"A ty bys chtěla přijít o tu srandu s hlídáním svých námořníčků a deseti tisíc blátošlapů?"
Třída Metzger je sice pomalejší než korvetní transportéry, ale každá loď uveze divizi.
Velitelé na úrovni oblasti se musí starat o tři "P" - papírování, personál a politika. To byla na vsunutí ta nejlepší věc. Jakmile jste skočili do nového vesmíru, dostali jste se na světelné roky od politiků. Žádné neustálé přehazování papírů za stolem, a to až do doby, kdy se vrátíte domů.
Pokud se vrátíte. Ale ne že by politika ve válce se Slimáky představovala bezpečné místo. Vždy, když jsme na Zemi, navštěvujeme s Jeebem hrob Ruth. Oba pláčeme.
Na tři "P" hrozně nadávám, ale jen sám pro sebe a se svými blízkými. Faktem zůstává, že deset tisíc děcek sází životy na mou schopnost žonglovat se všemi papíry a pořád být lepší voják než kterékoli z nich.
Na obrazovkách vesmír před námi nejprve tmavne, jak je veškeré světlo stahované do jádra hvězdného ultratrpaslíka, tvořícího vstupní bod.
Kluk s píšťalkou na to zírá s vyvalenýma očima.
Nakláním se k němu, ruce založené za zády.
"První vsunutí?"
"Ano, pane," přikyvuje.
"A přemýšlíš, proč ses toho dožil, zatímco tví kamarádi na Youngu to nedokázali?"
Překvapeně otvírá ústa.
"Uch… ano, pane."
Vrtím hlavou.
"Neboj se. Žij ten nejlepší život, jaký dokážeš. Zbytek je osud."
Ukazuju na obrazovky.
"Sleduj. Nejdřív se hvězdy natáhnou jako karamel, jak je jejich světlo ohýbáno. Pak se jejich světlo obrátí paralelně k nám a nakonec zmizí úplně. Je to opravdu cool!"
Divně se na mě dívá. Prý od začátku války nikdo slovo "cool" nepoužívá, ale jediný způsob, jak můžu ostatním předhazovat svou hodnost, je vybírat si vlastní slang.
Ozývá se hlas počítače, ženský a hrdelní.
"Vsunutí za pět."
Bývaly doby, kdy jsem se u téhle hlášky pokaždé rozhihňal.
Hvězdy zhasínají.
O autorovi
Robert Buettner je bývalý důstojník vojenské rozvědky, člen národní vědecké nadace v oboru paleontologie a publikoval v oblastech zákonů o přírodních zdrojích a komunitní asociaci. Žije ve Skalistých horách v Coloradu, obstojně píše a jezdí na snowboardu. Navštivte jeho webovou stránku www.RobertBuettner.com.

Autorova poznámka
Sirotčinec: pohled z roku 2004 na věčný příběh
29. ledna 1898 žasla Sunday Review nad novou "romancí", která, je zaměřená na subjekt daleko od obvyklých zkušeností a naprosto mimo obvyklá očekávání", že "naši čtenáři si ji musí zakoupit a ve svém volném čase se z ní zhrozit". Čtenáři to udělali.
O sto let později po Válce světů H. G. Wellse stále vytváříme příběhy o válce s cizáky. Příběhy se rozvíjely, aby odpovídaly duchu doby světa, ve které byl každý z nich napsán.
Wellsův příběh odrážel strachy viktoriánské doby z masivní mechanizované války, která by mučila celou Evropu. Wells odvedl dobrou práci, ale moc sympatií pro mimozemšťany nezískal. V roce 1993 sir Arthur C. Clarke sice přímo "neobvinil Wellse za všechny pozdější excesy meziplanetární války", ale sir Arthur si stěžoval, že Wells vytvořil ideu "cokoli cizí bude pravděpodobně hrozivé". Dnes dáváme přednost tomu, když jsou mimozemšťané milí, chlupatí a politicky korektní.
Naštěstí pro ty, kteří dávají přednost dobrým příběhům, nepsali spisovatelé od roku 1898 jen samé Morky z Orku (postava z amerického scifi sitcomu), nejspíš proto, že nežili v sitcomu.
Za studené války, v roce 1959, získal Robert Heinlein cenu Hugo za Hvězdnou pěchotu. Strejda Sam v té době k

odražení komunistů poslal do armády dokonce i Elvise Presleyho, a tak Heinlein sepsal příběh ušlechtilého boje proti pavoukům bombardujícím města atomovkami a vedeným tlustými mozkovými brouky připomínajícími Nikitu Chruščova. Po vietnamské válce odhalil Joe Haldeman nekonečnou válku, zahájenou naší stranou bez jakéhokoli rozumného důvodu, vedenou cynickými rekruty, v knize Věčná válka, která získala Huga v roce 1974.
Tak proč tedy knihy z řady Sirotčinec, rychlé, pochmurně zábavné, opakující se příběhy mladého muže, který se stane vojákem za meziplanetární války? Protože Hvězdná pěchota a Věčná válka výborně zachytily ducha doby, ve které byly sepsány, ale obě kvůli tomu v době po teroristických útocích z 11. září trpí.
Hvězdná pěchota glorifikovala neofašistickou budoucnost, kde mohou hlasovat pouze vojáci a zločinci jsou veřejně bičováni. Dialogy často odpovídají televizi z padesátých let. Heinleinovy vesmírné lodě pilotují ženy, ale jsou navoněné a mystické jako maminky v zástěrách z padesátých let, obsluhující domácí spotřebiče.
Vietnamský veterán Haldeman Heinleina přímo přepsal a vysmíval se šovinismu studené války ve Hvězdné pěchotě. Haldeman přijal "pravdu" šedesátých let. Válka je naše vina. Všichni důstojníci a politici jsou sadističtí idioti. Vojáci dostávají dávky marihuany a spí spolu v jedné posteli, pravidelně každou noc střídají sexuální partnery.
Sirotčinec a Sirotkův osud se politice vyhýbají. Byly napsány, aby sdělily jednu věc populaci, která nemá velké vojenské zkušenosti, ale po útocích z jedenáctého září zjišťuje, že vojáci jsou potřeba. A tou věcí je: vojáci nebojují pro vlajky nebo proti tyranům, ale jeden pro druhého. Vojáci v boji se stávají rodinou. Pokud odhodíte politiku, tak je válka kdykoli a kdekoli sirotčinec.
Sirotkův osud byl napsán se záměrem prozkoumat okolnosti, proti kterým budou stát vojáci, když přežijí.
Sirotčinec a Sirotkův osud přenášejí čtenáře do budoucnosti vzdálené jen čtyřicet let, ve které jsou televize a raketoplány starožitnosti, ne pradávné artefakty. Všechna vášeň a humor, které v porovnání s Heinleinovou a Haldemanovou klasikou na svých stránkách obsahují, vyplývají z citů k pěším vojákům, kteréžto sdílí všechny tyto knihy.
Čtenáři znalí Heinleina si mohou povšimnout několika skrytých holdů, a stejně tak si své najdou i fanoušci Haldemana. Sirotčinec a Sirotkův osud nejsou protikomunistické nebo protiválečné jako jejich předchůdci. Jsou prostě pro pěšáky.
Robert Buettner Sirotkův osud
1. vydání
Anglický originál Orphan's Destiny
Překlad Jiří Matyskiewicz
Obálka Juraj Maxon
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print jako svou 111. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava
Doporučená cena vč. DPH 199 Kč
www.fantomprint.cz